

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ

ໂຢຮັນ

ບົດທີ 1

ພຣະທຳບັງເກີດເປັນມະນຸດ

¹ເມື່ອຕົ້ນເດີມນັ້ນພຣະທຳຊົງເປັນຢູ່ແລ້ວ ພຣະທຳນັ້ນຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ພຣະທຳນັ້ນແຫລະ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ²ເມື່ອຕົ້ນເດີມນັ້ນ ພຣະທຳຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ³ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສິ່ງທັງປວງຂຶ້ນມາໂດຍພຣະທຳ ໃນບັນດາສິ່ງທີ່ເປັນມານັ້ນ ບໍ່ມີຈັກສິ່ງທີ່ເປັນມາໂດຍນອກຈາກພຣະທຳ. ⁴ພຣະທຳນັ້ນຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງເອງ ແລະຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມະນຸດສະໂລກ. ⁵ຄວາມສະຫວ່າງກໍສ່ອງເຂົ້າມາໃນຄວາມມືດ ແລະຄວາມມືດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຂະນະຕໍ່ຄວາມສະຫວ່າງ.

⁶ແລະເກີດມີຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ມາ ຊື່ວ່າໂຢຮັນ. ⁷ທ່ານໄດ້ມາເປັນພະຍານ ເພື່ອອ້າງຄວາມພະຍານເລື່ອງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ເຊື່ອດ້ວຍທ່ານ. ⁸ທ່ານບໍ່ແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງ ແຕ່ມາເປັນພະຍານກ່ຽວເລື່ອງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ. ⁹ອັນນີ້ຄືຄວາມສະຫວ່າງອັນແທ້ຈິງ ທີ່ຂະນະນັ້ນກຳລັງເຂົ້າມາໃນໂລກ ແລະສ່ອງເຖິງຄົນທັງປວງ. ¹⁰ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນໂລກ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະອົງນັ້ນ ແຕ່ໂລກບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

¹¹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງບ້ານເມືອງຂອງພຣະອົງ ແລະຊາວບ້ານຊາວເມືອງຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ. ¹²ແຕ່ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງປະທານສິດໃຫ້ກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກເລືອດເນື້ອຫລືກາມ, ຫລືຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແຕ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ພຣະທຳໄດ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະຊົງອາໄສຢູ່ຖ້າມກາງເຮົາທັງຫລາຍບໍລິບູນດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງຄືສະຫງ່າລາສີອັນສົມກັບພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະບິດາ. ¹⁵ໂຢຮັນ ໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແລະຮ້ອງປະກາດວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າ ‘ຜູ້ທີ່ມາພາຍຫລັງເຮົາກໍຈະອອກກ່ອນໜ້າເຮົາເພາະທ່ານເປັນຢູ່ກ່ອນເຮົາ.’” ¹⁶ແລະເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບຈາກຄວາມຄົບບໍລິບູນຂອງພຣະອົງເປັນພຣະຄຸນຊ້ອນພຣະຄຸນ. ¹⁷ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານພຣະບັນຍັດນັ້ນດ້ວຍ ໂມເຊສ່ວນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງມາດ້ວຍພຣະເຢຊູຄຣິດ. ¹⁸ບໍ່ມີໃຜໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອແຕ່ພຣະບຸດອົງດຽວ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະຊວງຂອງພຣະບິດາ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຮູ້.

ຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ

(ມທ 3:1-12; ມຣກ 1:7-8; ລກ 3:15-17)

¹⁹ນີ້ເປັນຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນ ຄືເມື່ອພວກຍິງໄດ້ໃຊ້ພວກປະໂລຫິດແລະພວກເລວີຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປຖາມທ່ານວ່າ, “ທ່ານຄືຜູ້ໃດ.” ²⁰ທ່ານກໍຍອມບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດ ຄືໄດ້ຍອມຮັບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ.” ²¹ເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນທ່ານຄືຜູ້ໃດ ທ່ານແມ່ນເອລີຢາຫລີ” ທ່ານຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ແມ່ນເອລີຢາ” “ທ່ານຄືຜູ້ປະກາດພຣະທຳຫລີ” ທ່ານຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ.” ²²ເຂົາຈຶ່ງຖາມອີກວ່າ, “ທ່ານຄືໃຜ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເອົາຄຳຕອບໄປບອກຄົນທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມານັ້ນ ຝ່າຍທ່ານ, ທ່ານເວົ້າຢ່າງໃດ.”

²³ທ່ານຕອບວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາເປັນສຽງຂອງຜູ້ທີ່ຮ້ອງປະກາດໃນປ່າວ່າ, ‘ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຊື່ໄປ’” ຕາມທີ່ເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ກ່າວໄວ້. ²⁴ຝ່າຍພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມານັ້ນແມ່ນແຕ່ພັກພວກຟາລີຊາຍ. ²⁵ເຂົາຈຶ່ງຖາມໂຢຮັນວ່າ, “ຖ້າທ່ານບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ, ບໍ່ແມ່ນເອລີຢາ ຫລືບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ.”

²⁶ໂຢຮັນໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົານີ້ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ແຕ່ມີຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຍືນຢູ່ຖ້າມາກາງພວກທ່ານ ຊຶ່ງພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ. ²⁷ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ມາພາຍຫລັງເຮົາ ເຖິງແມ່ນແຕ່ສາຍຮັດເກີບຂອງທ່ານ ເຮົາກໍບໍ່ສົມຄວນຈະແກ້.” ²⁸ເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນທີ່ບ້ານເບດທານເຍຟາກແມ່ນ້ຳຍໍດາເນທາງທິດຕາເວັນອອກ ເປັນບ່ອນທີ່ໂຢຮັນກຳລັງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຢູ່.

ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ

²⁹ລ່ວງໄປວັນໜຶ່ງ ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດມາຫາ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດສະໂລກໄປເສຍ. ³⁰ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ເຮົາກ່າວວ່າຈະມີຜູ້ໜຶ່ງມາພາຍຫລັງເຮົາ, ຈະອອກກ່ອນໜ້າເຮົາເພາະວ່າທ່ານເປັນຢູ່ກ່ອນເຮົາ. ³¹ເຮົາເອງກໍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກທ່ານ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ທ່ານເປັນທີ່ປະກົດແຈ້ງແກ່ພວກອິສຣາເອນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນ້ຳ.”

³²ແລະ ໂຢຮັນກ່າວເປັນພະຍານວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະວິນຍານເໝືອນດັ່ງນົກເຂົາສະເດັດລົງມາຈາກພ້າສະຫວັນ ແລະຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງທ່ານ. ³³ເຮົາເອງບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກທ່ານ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳນັ້ນ ໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຮົາວ່າ, ເຈົ້າຈະເຫັນພຣະວິນຍານລົງມາສະຖິດຢູ່ເທິງຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

³⁴ແລະເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວຈຶ່ງເປັນພະຍານວ່າ ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ສາວົກໝວດທຳອິດ

³⁵ລ່ວງໄປອີກວັນໜຶ່ງ ໂຢຮັນກຳລັງຍືນຢູ່ກັບລູກສິດຂອງຕົນສອງຄົນ. ແລະທ່ານໄດ້ເພ່ງເບິ່ງພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດກາຍໄປ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ.”

³⁷ລູກສິດສອງຄົນໄດ້ຍືນ ໂຢຮັນເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ. ³⁸ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງ

ໂຢຮັນ 2

ຫລຽວຫລັງເຫັນເຂົາທັງສອງຕິດຕາມມາ ຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຊອກຫາຫຍັງ” ເຂົາ ທູນພຣະອົງວ່າ, “ຮັບບີ (ຊຶ່ງແປວ່າ ອາຈານ) ທ່ານອາໄສຢູ່ທີ່ໃດ.” ³⁹ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມາເບິ່ງ” ເຂົາກໍໄປແລະເຫັນບ່ອນຊົງພຣະອົງຊົງອາໄສ ວັນນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ພັກຢູ່ກັບພຣະອົງ ເພາະເປັນເວລາປະມານສີ່ໂມງແລງແລ້ວ.

ໃນສອງຄົນທີ່ໄດ້ຍິນ ໂຢຮັນ ເວົ້າແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປນັ້ນ ຜູ້ໜຶ່ງຄືອັນເດອານັ້ງຊາຍ ຂອງຊີໂມນ ເປໂຕ. ⁴¹ອັນເດອາກໍໄປຫາຊີໂມນອ້າຍຂອງຕົນກ່ອນແລະໄດ້ບອກວ່າ, “ໝູ່ເຮົາ ໄດ້ພົບເມຊີອາແລ້ວ” (ທີ່ແປວ່າພຣະຄຣິດ). ⁴²ອັນເດອາຈຶ່ງພາຊີໂມນໄປເຝົ້າພຣະເຢຊູ ເມື່ອ ຊົງທອດພຣະເນດແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຄືຊີໂມນລູກຂອງໂຢຮັນ ທ່ານຈະໄດ້ຊື່ ໃໝ່ວ່າເກຟາ” (ທີ່ແປວ່າເປໂຕ ຄືທິນ).

ຊົງເອີ້ນເອົາພິລິບ ແລະນະທານາເອັນ

⁴³ລ່ວງໄປວັນໜຶ່ງພຣະເຢຊູ ຊົງຕັ້ງພຣະໄທຈະສະເດັດໄປແຂວງຄາລິເລ ພຣະອົງຊົງພົບ ພິລິບຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ”. ⁴⁴ພິລິບມາຈາກເບດຊາອິດາເມືອງຂອງອັນເດອາ ແລະເປໂຕ. ⁴⁵ພິລິບໄດ້ໄປຫານະທານາເອັນບອກວ່າ, “ເຮົາໄດ້ພົບຜູ້ທີ່ໂມເຊໄດ້ກ່າວເຖິງໃນ ທັງສີພຣະບັນຍັດ ແລະທີ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໄດ້ກ່າວເຖິງເໝືອນກັນ ຄືເຢຊູລູກຂອງ ໂຢເຊບ ໄທນາຊາເຣັດ.” ⁴⁶ນະທານາເອັນຖາມພິລິບວ່າ, “ສິ່ງດີອັນໃດຈະມາຈາກນາຊາເຣັດ ໄດ້ຫລື” ພິລິບຕອບວ່າ, “ມາເບິ່ງເອົາ.”

⁴⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງເຫັນນະທານາເອັນມາຫາພຣະອົງ ກໍຊົງກ່າວເຖິງເລື່ອງຂອງທ່ານວ່າ, “ເບິ່ງ ແມ່, ຜູ້ນີ້ຄືຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແທ້ ໃນຕົວທ່ານບໍ່ມີອຸປາຍ.” ⁴⁸ນະທານາເອັນໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຮູ້ຈັກຂ້າມອຍໄດ້ຢ່າງໃດ” ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນທ່ານແລ້ວເມື່ອ ທ່ານຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນເດືອເທດ ກ່ອນທີ່ພິລິບໄດ້ເອີ້ນທ່ານນັ້ນ.” ⁴⁹ນະທານາເອັນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານເປັນກະສັດຂອງຊາດອິສຣາເອນ.” ⁵⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເຊື່ອເຮົາ ເພາະເຮົາໄດ້ບອກວ່າເຮົາໄດ້ເຫັນທ່ານຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນເດືອ ນັ້ນຫລື ທ່ານຍັງຈະເຫັນເຫດການໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນອີກ.” ⁵¹ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ເຮົາ ບອກຕາມຄວາມຈິງແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າແຫວກອອກ ແລະ ບັນດາເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນແລະລົງຢູ່ເທິງບຸດມະນຸດ.”

ບົດທີ 2

ງານສົມລົດທີ່ບ້ານການາ

¹ວັນຖ້ວນສາມມືງານພິທີສົມລົດທີ່ບ້ານການາ ແຂວງຄາລິເລ ແລະມານດາຂອງພຣະເຢຊູກໍ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ²ພຣະເຢຊູກັບພວກສາວົກໄດ້ຮັບເຊີນໄປໃນງານນັ້ນເໝືອນກັນ. ³ເມື່ອເຫລົ້າແວງໝົດ ແລ້ວ ມານດາຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຫລົ້າແວງເຂົາບໍ່ມີແລ້ວ.” ⁴ພຣະເຢຊູ ຊົງ

ຕອບມານດາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ປະໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງເຮົາເສຍ ເພາະເວລາຂອງເຮົາຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງ.”⁵ ມານດາຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບອກຕໍ່ຄົນໃຊ້ວ່າ, “ເມື່ອເພິ່ນບອກພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮັດອັນໃດ ຈຶ່ງເຮັດຕາມເນີ.”

⁶ທີ່ນັ້ນມີອ່າງຫິນຫົກໜ່ວຍຕັ້ງຢູ່ ເພື່ອໃຊ້ຊໍາລະລ້າງຕາມທໍານຽມຂອງພວກຍິວ ອ່າງໜ່ວຍໃດກໍໃສ່ນໍ້າໄດ້ສີ່ຫລັກກະໂລ່ງ. ⁷ພຣະເຢຊູຊົງບອກຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕັກນໍ້າໃສ່ອ່າງໃຫ້ເຕັມ” ແລະເຂົາໄດ້ຕັກນໍ້າໃສ່ອ່າງເຫລົ່ານັ້ນເຕັມພຽງປາກ. ⁸ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ບັດນີ້ຈຶ່ງຕັກສົ່ງໄປໃຫ້ພະນັກງານເນີ” ເຂົາກໍຕັກສົ່ງໃຫ້. ⁹ເມື່ອພະນັກງານຊົມນໍ້າທີ່ກາຍເປັນເຫລົ້າແວງນັ້ນແລ້ວ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າມາແຕ່ໃສ (ແຕ່ຄົນໃຊ້ທີ່ຕັກນໍ້າກໍຮູ້) ພະນັກງານຈຶ່ງເອີ້ນເຈົ້າບ່າວມາ. ¹⁰ແລະກ່າວວ່າ, “ທຸກຄົນເຄີຍເອົາເຫລົ້າແວງອັນດີມາໃຫ້ກ່ອນ ແລະເມື່ອເຂົາຕື່ມຫລາຍແລ້ວຈຶ່ງເອົາອັນບໍ່ດີມາ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານໄດ້ກັກເຫລົ້າແວງອັນດີໄວ້ຈົນເຖິງບັດນີ້.” ¹¹ການໝາຍສໍາຄັນເທື່ອຕົ້ນນີ້ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດທີ່ບ້ານການາແຂວງຄາລີເລ ພຣະອົງໄດ້ຂົງສະແດງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໃຫ້ປະກົດ ຝ່າຍພວກສາວົກກໍໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

¹²ພາຍຫລັງນັ້ນມາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງໄປຍັງເມືອງກາເປນາອູມ ກັບມານດາພ້ອມທັງພວກນ້ອງຊາຍ ແລະສາວົກຂອງພຣະອົງ ກໍຊົງອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ຫລາຍວັນ.

ຊົງຊໍາລະພຣະວິຫານ

(ມທ 21:12-13; ມຣກ 11:15-18; ລກ 19:45-46)

¹³ແລະເທດສະການປັດສະຄາຂອງພວກຍິວໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນເມືອຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁴ຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານພຣະອົງໄດ້ພົບຄົນຂາຍງົວ, ຂາຍແກະ, ແລະຂາຍນົກເຂົາ ກັບທັງພວກຄົນແລກເງິນທີ່ນັ່ງຢູ່ຫັ້ນ. ¹⁵ພຣະອົງຊົງເອົາເຊືອກເຮັດແສ້ ໄລ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນພ້ອມກັບແກະແລະງົວອອກໄປຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ຊົງຖອກເງິນແລະຂວ້າໂຕຂອງຄົນແລກເງິນ.

¹⁶ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຂາຍນົກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເອົາຂອງເຫລົ່ານີ້ອອກໄປເສຍ ຢ່າເຮັດໃຫ້ທີ່ສະຖິດພຣະບິດາຂອງເຮົາເປັນບ່ອນຄ້າຂາຍ.” ¹⁷ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລະນຶກເຖິງຄໍາທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຄວາມຮ້ອນໃຈສໍາລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງກໍໄພ້ຢູ່ພາຍໃນຂ້າພຣະອົງເສຍ.”

¹⁸ພວກຍິວຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈະສະແດງການສໍາຄັນອັນໃດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າເຈົ້າມີສິດເຮັດການຢ່າງນີ້?” ¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຖ້າມ້າງວິຫານນີ້ລົງເສຍ ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນ.”ພວກຍິວຈຶ່ງທູນວ່າ, “ພຣະວິຫານນີ້ເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເຖິງສິ່ສິບຫົກປີຈຶ່ງສໍາເລັດ ຝ່າຍເຈົ້າຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນຫລື.” ²¹ແຕ່ພຣະວິຫານທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງນັ້ນຄືພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ. ²²ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ ພວກສາວົກກໍລະນຶກໄດ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ ແລະເຂົາກໍເຊື່ອພຣະຄໍາພີກັບທັງພຣະທໍາທີ່

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຈັກມະນຸດທຸກຄົນ

²³ເມື່ອພຣະອົງປະທັບຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເວລາເທດສະການປັດສະຄານນັ້ນ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນການສຳຄັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳຂຶ້ນ.
²⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງວາງພຣະໄທໃນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກມະນຸດທຸກຄົນແລ້ວ. ²⁵ແລະພຣະອົງບໍ່ຊົງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະມີພະຍານໃນເລື່ອງມະນຸດ ດ້ວຍພຣະອົງເອງຊົງຊາບວ່າ ອັນໃດມີຢູ່ໃນມະນຸດ.

ບົດທີ 3

ພຣະເຢຊູກັບນີໂກເດມ

¹ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນພວກຟາລີຊາຍຊີມີໂກເດມ ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງພວກຍິວ. ²ຜູ້ນີ້ໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ໃນເວລາກາງຄືນທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພໍ່ຂາຍຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຄູທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດໝາຍສຳຄັນທີ່ທ່ານເຮັດຢູ່ນັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ.” ³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດມາໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້.” ⁴ນີໂກເດມທູນພຣະອົງວ່າ, “ຄົນເຖົ້າແລ້ວຈະບັງເກີດໄດ້ຢ່າງໃດ ຈະເຂົ້າໃນຫ້ອງແມ່ຂອງຕົນເທື່ອທີ່ສອງແລ້ວເກີດມາໄດ້ຫລື.”

⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ບັງເກີດມາຈາກນ້ຳແລະຈາກພຣະວິນຍານ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້. ⁶ຊຶ່ງບັງເກີດຈາກເນື້ອກາຍກໍເປັນເນື້ອກາຍ ແລະຊຶ່ງບັງເກີດຈາກພຣະວິນຍານກໍເປັນວິນຍານ. ⁷ຢ່າປະຫລາດໃຈທີ່ເຮົາບອກທ່ານວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍຈຳເປັນຕ້ອງບັງເກີດມາໃໝ່. ⁸ລົມຢາກພັດໄປທິດໃດກໍພັດໄປທິດນັ້ນ ແລະທ່ານໄດ້ຍິນສູງງມັນ ແຕ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສຫລືໄປໃສ ທຸກຄົນທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະວິນຍານກໍເປັນດັ່ງນັ້ນແຫລະ.”

⁹ນີໂກເດມທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະບັງເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ.” ¹⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນອາຈານຂອງພວກອິສຣາເອນ ແລະຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫລື. ¹¹ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ ພວກເຮົາເວົ້າສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ແລະເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຂອງເຮົາ ¹²ຖ້າເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍເຖິງສິ່ງຝ່າຍໂລກ ແລະທ່ານບໍ່ເຊື່ອ ຖ້າເຮົາບອກທ່ານເຖິງສິ່ງຝ່າຍສະຫວັນ ພວກທ່ານຈະເຊື່ອໄດ້ຢ່າງໃດ. ¹³ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ ນອກຈາກຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນຄືບຸດມະນຸດ.” ¹⁴ໂມເຊໄດ້ຍົກງູຂຶ້ນໃນປ່າສັນໃດ ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນສັນນັ້ນ, ¹⁵ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

¹⁶ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນ

ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ¹⁷ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໂລກ ບໍ່ແມ່ນຈະຕັດສິນລົງໂທດມະນຸດສະໂລກ ແຕ່ເພື່ອມະນຸດສະໂລກຈະພົ້ນໄດ້ດ້ວຍພຣະບຸດນັ້ນ. ¹⁸ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະບຸດກໍບໍ່ຖືກຕັດສິນໂທດ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ວາງໃຈກໍໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດແລ້ວ ເພາະບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁹ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນການຕັດສິນລົງໂທດ ຄືວ່າຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ແຕ່ມະນຸດໄດ້ຮັກຄວາມມືດຫລາຍກວ່າຮັກຄວາມສະຫວ່າງ ເພາະກິດຈະການຂອງເຂົາຊົ່ວ. ²⁰ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວກໍຊົງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະບໍ່ມາເຖິງຄວາມສະຫວ່າງ ເພາະຢ້ານວ່າ ການເຮັດຂອງຕົນຈະເປີດເຜີຍ. ²¹ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ເຮັດຕາມຄວາມຈິງກໍມາຫາຄວາມສະຫວ່າງ ເພື່ອໃຫ້ການຂອງຕົນປະກົດວ່າໄດ້ເຮັດດ້ວຍອາໄສພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູ ກັບ ໂຢຮັນ ບັບຕິສະມາ

²²ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດໄປຍັງແຂວງຢູດາຍພ້ອມກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະປະທັບຢູ່ກັບເຂົາທີ່ນັ້ນ ແລ້ວຊົງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ²³ຝ່າຍໂຢຮັນກໍໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຢູ່ບ້ານໄອນິນ ໃກ້ບ້ານຊາລິມເໝືອນກັນ ເພາະທີ່ນັ້ນມີນ້ຳຫລາຍ ແລະຝູງຄົນກໍພາກັນມາຮັບບັບຕິສະມາ. ²⁴ດ້ວຍວ່າເວລານັ້ນໂຢຮັນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕິດຄຸກ.

²⁵ເກີດການໂຕ້ຖຽງກັນຂຶ້ນລະຫວ່າງລູກສິດຂອງໂຢຮັນກັບຍິວຄົນໜຶ່ງ ເລື່ອງການຊໍາລະລ້າງ. ²⁶ລູກສິດນັ້ນຈຶ່ງໄປຫາໂຢຮັນ ແລະເວົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ນໍາອາຈານທີ່ຟາກແມ່ນໍ້າຢໍດາເນພຸ່ນ ຄືຜູ້ທີ່ອາຈານເປັນພະຍານເຖິງນັ້ນ ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ນັ້ນກໍາລັງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະຄົນທັງປວງກໍພາກັນໄປຫາເພິ່ນ.”

²⁷ໂຢຮັນຕອບວ່າ, “ມະນຸດຈະຮັບສິ່ງໃດບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ທີ່ຊົງໂຜດປະທານຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາ. ²⁸ທ່ານທັງຫລາຍກໍເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາວ່າເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ເປັນພຣະຄຣິດ ແຕ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ມາກ່ອນໜ້າພຣະອົງ.’ ²⁹ຜູ້ທີ່ມີເຈົ້າສາວກໍແມ່ນເຈົ້າບ່າວນັ້ນແຫລະ ແຕ່ສະຫາຍຂອງເຈົ້າບ່າວທີ່ຍືນຟັງເຈົ້າບ່າວຢູ່ ກໍມີຄວາມຍິນດີຫລາຍເພາະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຈົ້າບ່າວນັ້ນ ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາກໍຄົບຖ້ວນແລ້ວ. ³⁰ພຣະອົງນັ້ນຕ້ອງຊົງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງມັອບລົງ.”

ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາຈາກສະຫວັນ

³¹ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດມາຈາກທາງເທິງຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ ຜູ້ທີ່ເປັນແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍເປັນຝ່າຍໂລກ ແລະຍ່ອມກ່າວຝ່າຍໂລກ ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດຈາກສະຫວັນຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ. ³²ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນແລະໄດ້ຍິນ ພຣະອົງກໍຊົງເປັນພະຍານຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ. ³³ຜູ້ທີ່ຮັບຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງກໍປະທັບຕາລົງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສັດຈິງ. ³⁴ເພາະພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ມານັ້ນຊົງກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານພຣະວິນຍານໃຫ້ໂດຍຈຳກັດ. ³⁵ພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະບຸດ ແລະຊົງມອບທຸກສິ່ງໄວ້ໃນ

ໂຍຣັນ 4

ພຣະທັດຂອງພຣະອົງ. ³⁶ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະບຸດກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ຟັງພຣະບຸດກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຊີວິດ ແຕ່ພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າປົກຄຸມຢູ່ເທິງຜູ້ນັ້ນ.

ບົດທີ 4

ພຣະເຢຊູ ກັບຍິງຊາວຊາມາເຣຍ

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບວ່າ ພວກຟາລີຊາຍ ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ພຣະອົງຊົງມີສາວົກແລະຊົງໃຫ້ ບັບຕິສະມາຫລາຍກວ່າໂຍຣັນ, ²(ຄວາມຈິງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ບັບຕິສະມາເອງ ແຕ່ພວກ ສາວົກຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ໃຫ້), ³ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດອອກຈາກແຂວງຢູດາຍ ແລະກັບໄປຍັງ ແຂວງຄາລີເລອີກ.

⁴ແລະພຣະອົງຕ້ອງສະເດັດຜ່ານແຂວງຊາມາເຣຍ ໄປ. ⁵ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດໄປເຖິງເມືອງ ໜຶ່ງຊື່ຊີຂາ ໃນແຂວງຊາມາເຣຍ ໃກ້ທີ່ດິນຊຶ່ງຢາໂຄບ ໃຫ້ແກ່ໂຍເຊບ ລູກຊາຍຂອງຕົນ. ⁶ນ້ຳສ້າງ ຂອງຢາໂຄບກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນພຣະເຢຊູ ຊົງເດີນທາງເມື່ອຍຈຶ່ງປະທັບລົງແຄມນ້ຳສ້າງເປັນເວລາປະ- ມານທ່ຽງວັນ.

⁷ມີຍິງຊາວຊາມາເຣຍຄົນໜຶ່ງມາຕັກນ້ຳພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເຮົາກິນນ້ຳ ແດ່.” ⁸(ຂະນະນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປຊື້ອາຫານໃນເມືອງ.) ⁹ຍິງຊາວຊາມາເຣຍ ທູນພຣະອົງວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຜູ້ເປັນຊາດຍິວຈຶ່ງຂໍດື່ມນ້ຳນຳຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນຊາດຊາມາ- ເຣຍ” (ເພາະພວກຍິວກັບພວກຊາມາເຣຍບໍ່ເຄີຍມີການກຸ່ວຂ້ອງກັນ).

¹⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບນາງວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຂອງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານ ແລະຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ ກຳລັງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ‘ຂໍໃຫ້ເຮົາກິນນ້ຳແດ່’ ເຈົ້າກໍຄົງຈະຂໍຈາກເພິ່ນ ແລະຜູ້ນັ້ນກໍຄົງຈະໃຫ້ນ້ຳ ອັນປະກອບດ້ວຍຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.” ¹¹ນາງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ນາຍບໍ່ມີຫຍັງຕັກ ແລະນ້ຳສ້າງນີ້ກໍເລິກ ນາຍຈະໄດ້ນ້ຳປະກອບດ້ວຍຊີວິດນັ້ນມາແຕ່ໃສ. ¹²ນາຍໃຫຍ່ກວ່າຢາ- ໂຄບບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ ຜູ້ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳສ້າງນີ້ແກ່ເຮົາຫລື ແລະຢາໂຄບເອງກໍໄດ້ດື່ມແຕ່ນ້ຳ- ສ້າງນີ້ຮ່ວມທັງລູກຊາຍແລະຝູງສັດຂອງເພິ່ນ.”

¹³ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບນາງວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ກິນນ້ຳນີ້ກໍຍັງຈະຢາກອີກ. ¹⁴ແຕ່ຜູ້ທີ່ກິນນ້ຳຊຶ່ງເຮົາ ຈະປະທານໃຫ້ນັ້ນ ຈະບໍ່ຢາກອີກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ ນ້ຳຊຶ່ງເຮົາຈະປະທານໃຫ້ນັ້ນຈະກາຍເປັນນ້ຳພູ ໃນຕົວຜູ້ນັ້ນ ແລະຈະພຸ່ງຂຶ້ນເຖິງຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.” ¹⁵ນາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍປະທານນ້ຳນັ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢາກແລະຈະບໍ່ໄດ້ມາຕັກທີ່ນີ້ອີກ.”

¹⁶ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກນາງວ່າ, “ຈົ່ງໄປເອິ້ນເອົາຜິວຂອງເຈົ້າມາທີ່ນີ້.” ¹⁷ນາງທູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ ມີຜິວ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າເວົ້າຖືກແລ້ວວ່າເຈົ້າບໍ່ມີຜິວ. ¹⁸ເພາະເຈົ້າມີຜິວຫ້າຄົນແລ້ວ ແລະຜູ້ທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ດຽວນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນຜິວຂອງເຈົ້າ ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.”

¹⁹ນາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍເຫັນຈິງແລ້ວວ່ານາຍເປັນໝໍທ່ານວາຍ. ²⁰ບັນ- ພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍນະມັດສະການທີ່ພູນີ້ ແຕ່ພວກທ່ານວ່າສະຖານທີ່ທີ່ຄວນນະມັດ-

ສະການ ກໍຄືກຸງເຢຣູຊາເລັມນັ້ນແຫລະ.” ²¹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບບາງວ່າ, “ຍິງເອີຍ, ເຊື້ອເຮົາ ເທາະ ຄົງມີວັນໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການທີ່ພູມີ ຫລືທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²²ຊຶ່ງພວກ ເຈົ້ານະມັດສະການນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຮົາ ຊຶ່ງເຮົານະມັດສະການນັ້ນເຮົາກໍຮູ້ຈັກ ເພາະຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນມາຈາກຊາດຍິວ. ແຕ່ເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລະບັດນີ້ກໍມາເຖິງແລ້ວ ຄື ເມື່ອຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢ່າງຖືກຕ້ອງຈະນະມັດສະການພຣະບິດາດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມ ຈິງ ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົງສະແຫວງຫາຄົນແນວນັ້ນນະມັດສະການພຣະອົງ. ²⁴ພຣະເຈົ້າຊົງ ເປັນພຣະວິນຍານ ແລະຜູ້ທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຕ້ອງນະມັດສະການດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະ ຄວາມຈິງ.” ²⁵ບາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າພຣະເມຊີອາ (ທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ) ຈະ ສະເດັດມາ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງຊີ້ແຈງທຸກສິ່ງແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ.” ²⁶ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບບາງວ່າ, “ເຮົາຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບເຈົ້າຢູ່ນີ້ແຫລະ, ຄືທ່ານຜູ້ນັ້ນ.”

²⁷ໃນຂະນະນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍມາເຖິງ ເຂົາກໍປະຫລາດໃຈເພາະພຣະອົງຊົງ ສົນທະນາກັບຜູ້ຍິງ ເຖິງປານນັ້ນກໍບໍ່ມີໃຜຖາມວ່າ, “ທ່ານປະສົງອັນໃດ” ຫລື “ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງ ສົນທະນາກັບບາງ.” ²⁸ຍິງນັ້ນຈຶ່ງປະພໍ້ນ້ຳຂອງຕົນໄວ້ແລະເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ບອກຄົນທັງປວງ ວ່າ, ²⁹“ຈົ່ງມາເບິ່ງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບອກຂ້ອຍເຖິງສິ່ງສາລະພັດທີ່ຂ້ອຍເຮັດມາແລ້ວ ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນ ພຣະຄຣິດຫລື.” ³⁰ແລະຄົນທັງຫລາຍກໍພາກັນອອກຈາກເມືອງໄປຫາພຣະອົງ.

ໃນລະຫວ່າງນັ້ນພວກສາວົກທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ເຊີນຮັບປະທານອາ- ຫານ.” ³²ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາມີອາຫານກິນທີ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້.” ³³ພວກສາວົກ ຈຶ່ງຕັ້ງເວົ້າກັນວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜເອົາມາໃຫ້ເພິ່ນຮັບປະທານດອກດີ້.” ³⁴ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ອາຫານຂອງເຮົາຄື ການເຮັດຕາມພຣະໂທຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ແລະເຮັດໃຫ້ງານ ຂອງພຣະອົງສຳເລັດ. ³⁵ທ່ານທັງຫລາຍເວົ້າວ່າອີກສິ່ງເດືອນຈະເຖິງລະດູກ່ຽວເຂົ້າບໍ່ແມ່ນຫລື ນີ້ ແຫລະ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງເງິຍໜ້າເບິ່ງທົ່ງນາເພາະເຂົ້າກໍເຫລືອງພໍກ່ຽວແລ້ວ. ³⁶ຜູ້ກ່ຽວກໍກຳລັງໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ ແລະກຳລັງຮີບໂຮມຜົນໄວ້ສຳລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ເພື່ອທັງຜູ້ຫວ່ານແລະຜູ້ກ່ຽວຈະຊົມຊື່ນຍິນດີພ້ອມກັນ. ³⁷ເພາະເຫດນີ້ແຫລະ, ຄຳທີ່ວ່າ ‘ຄົນໜຶ່ງ ຫວ່ານແລະຄົນໜຶ່ງກ່ຽວ’ ຈຶ່ງເປັນຄຳຈິງ. ³⁸ເຮົາໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍໄປກ່ຽວອັນທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ລົງ ແຮງເຮັດ ຄົນອື່ນໄດ້ລົງແຮງເຮັດແລະພວກທ່ານໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກງານຂອງເຂົາ.”

³⁹ຊາວຊາມາເຣຍ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ມາຈາກເມືອງນັ້ນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງເພາະຖ້ອຍ ຄຳຂອງຍິງຜູ້ນັ້ນກ່າວເປັນພະຍານວ່າ, “ເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້ອຍເຖິງສິ່ງສາລະພັດທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດມາ ແລ້ວ.” ⁴⁰ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຊາວຊາມາເຣຍ ມາເຖິງພຣະອົງ ເຂົາຈຶ່ງທູນເຊີນພຣະອົງໃຫ້ປະທັບຢູ່ກັບ ເຂົາ ແລະພຣະອົງກໍປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນສອງວັນ. ⁴¹ແລະຄົນອື່ນອີກຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອ ດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ⁴²ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ຍິງຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທີ່ເຮົາເຊື່ອນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພາະຄຳຂອງເຈົ້າແຕ່ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນເອງ ແລະເຮົາຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແທ້ເປັນພຣະຜູ້ໄຜດ ມະນຸດສະໂລກໃຫ້ພົ້ນ.”

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດລູກຊາຍເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ດີ

(ມທ 8:5-13; ລກ 7:1-10)

⁴³ຄັນສອງວັນນັ້ນລ່ວງໄປແລ້ວພຣະເຢຊູສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ. ⁴⁴ເພາະພຣະເຢຊູເອງຊົງເປັນພະຍານວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນບ້ານເມືອງຂອງຕົນ. ⁴⁵ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປເຖິງແຂວງຄາລີເລ ຊາວຄາລີເລໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນສິ່ງສາລະພັດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳໃນເທດສະການທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ດ້ວຍວ່າເຂົາໄດ້ໄປໃນເທດສະການເໝືອນກັນ.

⁴⁶ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຍັງບ້ານການາໃນແຂວງຄາລີເລອີກ ຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳກາຍເປັນເຫລົ້າແວງນັ້ນ ມີເສນາບໍດີຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງກາເປນາອູມ ຊຶ່ງລູກຊາຍຂອງທ່ານກໍ່ປ່ວຍຢູ່. ⁴⁷ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງຢູດາຍມາເຖິງແຂວງຄາລີເລ ແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງໄປທູນອ້ອນວອນພຣະອົງໃຫ້ສະເດັດລົງໄປໂຜດລູກຂອງຕົນໃຫ້ດີ ເພາະລູກນັ້ນໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ. ⁴⁸ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບທ່ານວ່າ. “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຫັນໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອ.” ⁴⁹ເສນາບໍດີຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍເຊີນທ່ານລົງໄປກ່ອນທີ່ລູກຂ້ານ້ອຍຈະຕາຍ.” ⁵⁰ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, “ຈຶ່ງກັບເມື່ອສາລູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ” ແລະທ່ານໄດ້ເຊື່ອພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນ ແລ້ວກໍ່ທູນລາກັບເມື່ອ.

⁵¹ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງກັບເມືອ ພວກຂ້ອຍໃຊ້ໄດ້ມາຕ້ອນຮັບ ບອກຂ່າວວ່າລູກຂອງທ່ານພົ້ນຊີວິດແລ້ວ. ⁵²ທ່ານຈຶ່ງຖາມເຖິງເວລາທີ່ລູກຕັ້ງຕົ້ນມີແຮງມາ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບອກວ່າ, “ໄຂ້ກໍ່ຫາຍຈາກລາວວານນີ້ເວລາບ່າຍໂມງໜຶ່ງ.” ⁵³ບິດາຈຶ່ງຮູ້ວ່າຊົ່ວໂມງນັ້ນແຫລະ, ເປັນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບຕົນວ່າ, “ລູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ” ແລະທ່ານເອງກໍ່ເຊື່ອພ້ອມທັງຄົວເຮືອນຂອງຕົນ. ⁵⁴ນີ້ເປັນໝາຍສຳຄັນທີ່ສອງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກະທຳ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຈາກແຂວງຢູດາຍໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ.

ບົດທີ 5

ຊົງໂຜດຄົນໜຶ່ງຢູ່ແຄມສະໃຫ້ດີພະຍາດ

¹ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ເຖິງເທດສະການຂອງຊາດຢິວ ແລະພຣະເຢຊູກໍ່ສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມທີ່ຮົມປະຕູແກະມີສະໜ່ວຍໜຶ່ງ ພາສາເຮັບເຮົ້ອັນສະນັ້ນວ່າເບດຊະທາ ມີສາລາອ້ອມຢູ່ຫ້າຫລັງ. ³ໃນສາລາເຫລົ່ານັ້ນມີຄົນປ່ວຍເປັນຈຳນວນຫລາຍ ຄືຄົນຕາບອດ, ຄົນຂາເສັ້ງ, ແລະຄົນອົງຄະລິບນອນຢູ່ [ຄອຍຖ້ານ້ຳເຟືອນ. ⁴ດ້ວຍວ່າມີເທວະດາຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາກວນນ້ຳສະນັ້ນເປັນຍາມງ ແລະເມື່ອນ້ຳເຟືອນຜູ້ໃດລົງໄປໃນນ້ຳກ່ອນກໍ່ຫາຍຈາກພະຍາດທີ່ຕົນເປັນຢູ່ນັ້ນ]. ⁵ທີ່ນັ້ນມີຊາຍຄົນໜຶ່ງປ່ວຍຢູ່ໄດ້ສາມສິບແປດປີມາແລ້ວ. ⁶ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄົນນັ້ນນອນຢູ່ ແລະຊົງຊາບວ່າລາວເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນເທິງແລ້ວ

ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມວ່າ, “ເຈົ້າຢາກດີຫລື.” ⁷ຄົນປ່ວຍນັ້ນຈຶ່ງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ເວລານີ້
ເພື່ອນຂຶ້ນບໍ່ມີໃຜຈະເອົາຂ້າໝ້ອຍລົງໄປໃນສະ ແລະເມື່ອຂ້າໝ້ອຍກຳລັງລົງໄປຄົນອື່ນກໍລົງໄປ
ກ່ອນແລ້ວ.” ⁸ພຣະເຢຊູຊົງບອກຄົນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ.”
⁹ໃນທັນໃດນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນກໍດີພະຍາດ ຈຶ່ງຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນແລ້ວຢ່າງໄປ.

¹⁰ວັນນັ້ນເປັນວັນຊະບາໂຕ ດັ່ງນັ້ນພວກຍິວຈຶ່ງເວົ້າກັບຄົນທີ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ດີພະຍາດ
ນັ້ນວ່າ, “ວັນນີ້ເປັນວັນຊະບາໂຕ ທີ່ເຈົ້າຈະຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປກໍຜິດພຣະບັນຍັດ.”

¹¹ຄົນນັ້ນຈຶ່ງຕອບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຂ້າໝ້ອຍດີພະຍາດນັ້ນໄດ້ບອກຂ້າໝ້ອຍວ່າ, ‘ຈົ່ງຍົກເອົາບ່ອນ
ນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ.’” ¹²ເຂົາຈຶ່ງຖາມຄົນນັ້ນວ່າ, “ແມ່ນໃຜທີ່ບອກເຈົ້າວ່າ, ‘ຈົ່ງເອົາບ່ອນ
ນອນຢ່າງໄປ.’” ¹³ແຕ່ວ່າຄົນທີ່ໄດ້ດີພະຍາດນັ້ນບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜ ດ້ວຍວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດ
ຫລົບໄປແລ້ວເພາະວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຫລາຍຄົນ.

¹⁴ພາຍຫລັງນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງພົບຄົນນັ້ນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແລ້ວຊົງບອກວ່າ, “ນີ້
ແຫລະ, ເຈົ້າດີພະຍາດແລ້ວ ຢ່າເຮັດບາບຕໍ່ໄປ ຍ້ານວ່າເຫດຮ້າຍກວ່ານັ້ນຈະເກີດກັບເຈົ້າອີກ.”

¹⁵ຊາຍຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ໄປບອກພວກຍິວວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົວດີພະຍາດນັ້ນຄືພຣະເຢຊູ.

¹⁶ເຫດສັນນັ້ນພວກຍິວຈຶ່ງໄດ້ຂົ່ມເຫງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງຊົງເຮັດການນັ້ນໃນວັນ
ຊະບາໂຕ. ¹⁷ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງເຮົາຍັງຊົງກະທຳກິດຈະການມາ
ຈົນເຖິງບັດນີ້ ແລະຝ່າຍເຮົາກໍເຮັດຢູ່ເໝືອນກັນ.” ¹⁸ເຫດສັນນັ້ນພວກຍິວແຮ່ງຊອກໂອກາດຈະ
ຂ້າພຣະອົງເສຍ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງລ່ວງກົດວັນຊະບາໂຕເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ຊົງເອີ້ນພຣະ-
ເຈົ້າວ່າເປັນພຣະບິດາຂອງຕົນ ຊຶ່ງເປັນການເຮັດໃຫ້ຕົນສະເໝີກັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ອຳນາດໜ້າທີ່ຂອງພຣະບຸດ

¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າພຣະບຸດຈະ
ກະທຳສິ່ງໃດຕາມໃຈບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະບິດາຊົງກະທຳ ເພາະສິ່ງໃດທີ່ພຣະບິດາຊົງ
ກະທຳ ສິ່ງນັ້ນແຫລະ, ພຣະບຸດຈຶ່ງຊົງກະທຳເໝືອນກັນ. ²⁰ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະບຸດ
ແລະຊົງສະແດງໃຫ້ພຣະບຸດເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເອງຊົງກະທຳ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງສະແດງ
ໃຫ້ພຣະບຸດເຫັນການໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນອີກ ຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະອັດສະຈັນໃຈ. ²¹ເພາະພຣະບິດາ
ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຄົນມີຊີວິດສັນໃດ ຖ້າພຣະບຸດປາດຖະໜາຈະບັນດານໃຫ້ຜູ້ໃດມີ
ຊີວິດກໍຈະເຮັດສັນນັ້ນເໝືອນກັນ. ²²ເພາະວ່າພຣະບິດາບໍ່ໄດ້ຊົງພິພາກສາຜູ້ໃດ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້
ຊົງມອບການພິພາກສາທັງສິ່ນໄວ້ກັບພຣະບຸດ, ²³ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະ-
ບຸດເໝືອນທີ່ເຂົາຖວາຍກຽດແດ່ພຣະບິດາ ຜູ້ໃດບໍ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະບຸດ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ຖວາຍກຽດ
ແດ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດມາ.

²⁴ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຟັງຄຳຂອງເຮົາແລະວາງໃຈໃນພຣະ-
ອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃນການພິພາກສາແຕ່

ໄດ້ຜ່ານພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍໄປສູ່ຊີວິດແລ້ວ. ²⁵“ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເວ-
ລານັ້ນໃກ້ຈະເຖິງ ແລະບັດນີ້ມາເຖິງແລ້ວ ຄືເມື່ອຜູ້ຕາຍແລ້ວຈະໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງແຫ່ງ
ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຈະມີຊີວິດ. ²⁶ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົງພຣະຊົນໃນ
ພຣະອົງເອງຢ່າງໃດ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະບຸດຊົງພຣະຊົນໃນພຣະອົງເອງຢ່າງນັ້ນ,
²⁷ຊື່ໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະອົງມີສິດອຳນາດທີ່ຈະພິພາກສາ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນບຸດມະນຸດ.

²⁸ຢ່າປະຫລາດໃຈໃນຂໍ້ນີ້ ເພາະໃກ້ຈະເຖິງເວລາທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຝັ່ງລົບຈະໄດ້ຍິນ
ພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ, ²⁹ແລະຈະໄດ້ອອກມາ ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດການດີກໍຄົນສູ່ຊີວິດແລະ
ບັນດາຜູ້ເຮັດການຊົ່ວກໍຄົນສູ່ການພິພາກສາ.

ບັນດາພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ

³⁰“ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງໃດຕາມລຳພັງໃຈບໍ່ໄດ້ ເຮົາໄດ້ຍິນຢ່າງໃດເຮົາກໍພິພາກສາຢ່າງນັ້ນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງເຮົາກໍຍຸດຕິທຳ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຕາມນ້ຳໃຈຂອງເຮົາ ແຕ່
ຕາມນ້ຳພຣະໂທຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

³¹ຖ້າເຮົາເປັນພະຍານໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ ຄຳພະຍານຂອງເຮົາກໍບໍ່ຈິງ. ³²ມີອີກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນພະ-
ຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະເຮົາຮູ້ວ່າຄຳພະຍານທີ່ຜູ້ນັ້ນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາເປັນຄວາມຈິງ.

³³ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປຫາ ໂຢຮັນ ແລະ ໂຢຮັນກໍໄດ້ເປັນພະຍານໃນເລື່ອງຄວາມຈິງ.

³⁴ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຈາກມະນຸດ ແຕ່ເຮົາກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອທ່ານທັງ-
ຫລາຍຈະໄດ້ລອດພົ້ນ. ³⁵ໂຢຮັນ ເປັນໂຄມທີ່ໄຕ້ສ່ອງສະຫວ່າງຢູ່ ທ່ານທັງຫລາຍກໍພໍໃຈທີ່ຈະ
ຍິນດີໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງເພິ່ນຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ

³⁶ແຕ່ເຮົາມີຄຳພະຍານສຳຄັນກວ່າຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນອີກ ເພາະວ່າງານທີ່ພຣະບິດາຊົງ
ມອບໃຫ້ເຮົາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຄືງານທີ່ເຮົາກຳລັງເຮັດຢູ່ນີ້ແຫລະ, ກໍເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາວ່າ
ພຣະບິດາຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ³⁷ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່
ເຮົາ ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ເຫັນຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງຈັກ
ເທື່ອ. ³⁸ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ມີຄຳໄອວາດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໃຈ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້
ວາງໃຈໃນພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຊົງໃຊ້ມານັ້ນ. ³⁹ທ່ານທັງຫລາຍຄົນຫາໃນພຣະທຳຄຳພີ ເພາະ
ພວກທ່ານຄິດວ່າໃນພຣະທຳຄຳພີນັ້ນມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແມ່ນພຣະຄຳພີນັ້ນ
ແຫລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ⁴⁰ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຍັງບໍ່ມີໃຈຢາກມາຫາເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ຊີ-
ວິດ.

⁴¹ເຮົາບໍ່ຮັບເອົາຍົດສັກຈາກມະນຸດ. ⁴²ແຕ່ເຮົາໄດ້ສັງເກດຮູ້ທ່ານທັງຫລາຍວ່າບໍ່ມີຄວາມຮັກ
ພຣະເຈົ້າໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ. ⁴³ເຮົາໄດ້ມາໃນພຣະນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະທ່ານທັງ-
ຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບເຮົາ ຖ້າຜູ້ອື່ນມາໃນນາມຂອງຕົນເອງພວກທ່ານກໍຈະຮັບຜູ້ນັ້ນ. ⁴⁴ທ່ານທັງ-
ຫລາຍທີ່ຮັບຍົດສັກຈາກກັນແລະກັນ ແລະບໍ່ສະແຫວງຫາຍົດສັກ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນ
ພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວພວກທ່ານຈະເຊື່ອໄດ້ຢ່າງໃດ.

45 ຢ່າຄິດວ່າເຮົາຈະພ້ອງທ່ານທັງຫລາຍຕໍ່ພຣະບິດາ ມີຜູ້ພ້ອງພວກທ່ານແລ້ວ ຄືໂມເຊຜູ້ຊົງ
ພວກທ່ານຫວັງໃຈຢູ່. 46 ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຊື່ອໂມເຊ ພວກທ່ານກໍຄົງຈະເຊື່ອເຮົາເໝືອນກັນ
ເພາະ ໂມເຊ ໄດ້ຂຽນເຖິງເລື່ອງເຮົາ. 47 ແຕ່ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຊື່ອເລື່ອງທີ່ໂມເຊຂຽນແລ້ວ
ພວກທ່ານຈະເຊື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ.”

ບົດທີ 6

ຊົງລົງຫ້າພັນຄົນ

(ມທ 14:13-21; ມຣກ 6:30-44; ລກ 9:10-17)

1 ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂ້າມທະເລສາບຄາລີເລ ຄືທະເລຕີເບເຣຍ. 2 ປະຊາຊົນ
ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນທີ່ພຣະອົງຊົງ
ເຮັດໃຫ້ແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ. 3 ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງພູແລະປະທັບນັ່ງລົງທີ່ນັ້ນກັບພວກ
ສາວົກຂອງພຣະອົງ. 4 ຂະນະນັ້ນໃກ້ຈະເຖິງປັດສະຄາຊົ່ງເປັນເທດສະການຂອງຊາດຢິວແລ້ວ.
5 ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງເງິຍພຣະພັກເຫັນຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງ
ກ່າວກັບພິລິບວ່າ, “ພວກເຮົາຈະຊື້ອາຫານທີ່ໃດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ກິນ.” 6 ທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຢ່າງ
ນັ້ນກໍເພື່ອຈະລອງໃຈພິລິບ ເພາະພຣະອົງຊົງຊາບແລ້ວວ່າຈະຊົງເຮັດປະການໃດ. 7 ພິລິບທູນ
ຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຫານລາຄາສອງຮ້ອຍເດນາຣີອັນກໍບໍ່ພໍໃຫ້ທຸກຄົນກິນຜູ້ລະເລັກລະນ້ອຍ
ດອກ.” 8 ສາວົກຜູ້ໜຶ່ງຄືອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງຊີໂມນເປໂຕ ໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, 9 “ຢູ່ທີ່ນີ້ມີ
ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມີເຂົ້າຈີ່ເຮັດດ້ວຍເຂົ້າຝ່າງຫ້າກ້ອນກັບປາສອງໂຕ ແຕ່ສິ່ງນີ້ຈະພໍໄດ້ຢ່າງໃດ
ກັບຄົນຫລວງຫລາຍປານນີ້.”

10 ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍນັ່ງລົງເສຍ” ທີ່ນັ້ນມີຫຍ້າຫລາຍ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງນັ່ງລົງ ນັບແຕ່ຜູ້ຊາຍມີປະມານຫ້າພັນຄົນ. 11 ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ເມື່ອໂມທະ-
ນາພຣະຄຸນແລ້ວກໍຊົງແຈກແກ່ບັນດາຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ນັ້ນ ສ່ວນປາກໍຊົງໃຫ້ເໝືອນກັນຕາມທີ່ເຂົາ
ຕ້ອງການ. 12 ເມື່ອເຂົາກິນອິ່ມແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວົກວ່າ, “ຈົ່ງເກັບເອົາຕ່ອນຫັກທີ່
ເຫລືອນັ້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ອັນໃດເສຍ.” 13 ເຂົາໄດ້ເກັບເອົາຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອຈາກເຂົ້າຈີ່ທີ່ເຮັດດ້ວຍເຂົ້າ
ຝ່າງຫ້າກ້ອນ ຊົງຄົນທັງຫລາຍໄດ້ກິນນັ້ນ ໄດ້ເຕັມສິບສອງບຸງ.

14 ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນທີ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດນັ້ນ ເຂົາກໍເວົ້າກັນວ່າ, “ຈົ່ງ
ແທ້ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນທີ່ຊົງກຳນົດວ່າຈະມາໃນໂລກ.” 15 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຊາບ
ວ່າ ເຂົາຈະມາຈັບເອົາໄປແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ພຣະອົງເປັນເຈົ້າແຜ່ນດິນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປຍັງ
ພູເຂົາອີກແຕ່ອີງດຽວ.

ພຣະເຢຊູຊົງດຳເນີນເທິງນ້ຳ

(ມທ 14:22-27; ມຣກ 6:45-52)

¹⁶ເມື່ອຄຳມາແລ້ວພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລົງໄປເຖິງທະເລ, ¹⁷ແລ້ວລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປຍັງເມືອງກາເປນາອູມ ເມື່ອມືດແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຍັງບໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປເຖິງເຂົາ. ¹⁸ອັນໜຶ່ງນ້ຳທະເລກໍກຳເລີບຂຶ້ນເພາະລົມແດງພັດ. ¹⁹ເມື່ອເຂົາແຊວເຮືອໄປໄດ້ປະມານສອງພັນຫ້າຫລືສາມພັນວາ ເຂົາກໍເຫັນພຣະເຢຊູຊົງຢ່າງເທິງນ້ຳມາໃກ້ເຮືອ ເຂົາຈຶ່ງຕົກໃຈ. ²⁰ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຊູ່ຍ້ານ.” ²¹ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພໍໃຈໃຫ້ພຣະອົງຂຶ້ນເຮືອ ແລ້ວທັນໃດນັ້ນເຮືອກໍເຖິງຝັ່ງບ່ອນເຂົາຈະໄປນັ້ນ.

ປະຊາຊົນຕາມຊອກຫາພຣະອົງ

²²ມື້ໜ້ານັ້ນປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທະເລຟາກນັ້ນ ເຫັນວ່າກ່ອນນັ້ນມີເຮືອຢູ່ທີ່ນັ້ນພຽງແຕ່ລຳດຽວ ແລະເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອລຳນັ້ນ ໄປກັບພວກສາວົກ ມີແຕ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄປເທົ່ານັ້ນ. ²³ແຕ່ກໍມີເຮືອລຳອື່ນຈາກເມືອງຕິເບເຣຍມາຈອດໃກ້ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ ຫລັງຈາກທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ. ²⁴ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນວ່າພຣະເຢຊູ ແລະພວກສາວົກບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງພາກັນລົງໄປຕາມຫາພຣະເຢຊູທີ່ເມືອງກາເປນາອູມ.

ພຣະເຢຊູຄືອາຫານແຫ່ງຊີວິດ

²⁵ເມື່ອເຂົາໄດ້ພົບພຣະອົງຟາກທະເລສາບເບື້ອງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ທ່ານມາທີ່ນີ້ເມື່ອໃດ.” ²⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າພວກທ່ານຊອກຫາເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນນັ້ນແຕ່ເພາະໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ອີ່ມ. ²⁷ຢ່າພະຍາຍາມຫາອາຫານທີ່ສູນສິ້ນໄປ ແຕ່ຈົ່ງຫາອາຫານທີ່ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ ຄືອາຫານສຳລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຊຶ່ງບຸດມະນຸດຈະໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພາະແມ່ນພຣະອົງນີ້ແຫລະ, ທີ່ພຣະເຈົ້າຄືພຣະບິດາໄດ້ຊົງປະທັບຕາໝາຍໄວ້ແລ້ວ.”

²⁸ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດປະການໃດ ຈຶ່ງຈະເຮັດກິດຈະການຂອງພຣະອົງໄດ້.” ²⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນກິດຈະການຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືການທີ່ທ່ານທັງຫລາຍວາງໃຈໃນທ່ານທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ມາ.” ³⁰ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນອັນໃດ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນແລະວາງໃຈໃນທ່ານ ມີການອັນໃດທີ່ທ່ານຈະເຮັດແດ່. ³¹ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນມານາໃນປ່າດັ່ງຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, ‘ພຣະອົງຊົງປະທານອາຫານຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາກິນ.’”

³²ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ອາຫານທີ່ມາຈາກສະຫວັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນໄມເຊເອົາໃຫ້ພວກທ່ານ ແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງເປັນຜູ້ປະທານອາຫານອັນແທ້ຊຶ່ງມາຈາກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ³³ເພາະວ່າອາຫານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານນັ້ນ ຄື

ທ່ານທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນແລະປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ໂລກ.”³⁴ ເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງປະທານອາຫານນັ້ນໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍມີຢູ່ສະເໝີ.”

³⁵ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແທ້ຊີວິດ ຜູ້ທີ່ມາຫາເຮົາຈະບໍ່ຢາກເຂົ້າແລະຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາຈະບໍ່ຫົວນ້ຳຈັກເທື່ອ. ³⁶ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນເຮົາແລ້ວແຕ່ກໍຍັງບໍ່ເຊື່ອ. ³⁷ສາລະພັດທີ່ພຣະບິດາຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາຈະມາຫາເຮົາແລະຜູ້ທີ່ມາຫາເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ຖິ້ມອອກໄປພາຍນອກຈັກເທື່ອ. ³⁸ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະເຮັດຕາມໃຈຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ເພື່ອເຮັດຕາມພະໂທຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ³⁹ອັນນີ້ແຫລະ, ແມ່ນນ້ຳພຣະໂທຂອງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ຄືໃຫ້ເຮົາຮັກສາທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໄວ້ກັບເຮົານັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ສິ່ງໃດສູນຫາຍໄປແຕ່ໃຫ້ເປັນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁴⁰ເພາະນີ້ແຫລະ, ເປັນນ້ຳພຣະໂທພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຄືໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຫັນພຣະບຸດ ແລະວາງໃຈໃນພຣະບຸດນັ້ນ ໄດ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ.”

⁴¹ດັ່ງນັ້ນພວກຍິວຈຶ່ງພາກັນຈົມໃຫ້ພຣະອົງເພາະພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແທ້ທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນ.” ⁴²ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນລູກຂອງໂຢເຊບຫລີ ພໍ່ແມ່ຂອງລາວເຮົາກໍຮູ້ຈັກ ເຫດສັນໃດຄົນນີ້ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ.” ⁴³ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ຈົມເທາະ. ⁴⁴ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາຫາເຮົາໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນຈະຊົງຊັກນຳໃຫ້ເຂົາມາ ແລະຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁴⁵ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນຄຳພີຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ ‘ຄົນທັງຫລາຍຈະຮັບຄວາມສອນຈາກພຣະເຈົ້າ’ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງ ແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພຣະເຈົ້າກໍມາຫາເຮົາ. ⁴⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນພຣະບິດານອກຈາກຜູ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ເຫັນພຣະບິດາແລ້ວ. ⁴⁷ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ⁴⁸ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແທ້ຂອງຊີວິດ.

⁴⁹ບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ກິນມານາໃນປ່າ ແລະເຂົາໄດ້ຕາຍໄປ. ⁵⁰ນີ້ແຫລະ, ເປັນອາຫານທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນເພື່ອຜູ້ທີ່ກິນແລ້ວຈະບໍ່ຕາຍ. ⁵¹ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ມີຊີວິດຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ຖ້າຜູ້ໃດກິນອາຫານນີ້ແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຈະມີຊີວິດສືບໆ ໄປເປັນນິດ ແລະອາຫານທີ່ຝ່າຍເຮົາຈະໃຫ້ເພື່ອເປັນຊີວິດຂອງໂລກນັ້ນ ກໍຄືເນື້ອກາຍຂອງເຮົາ.”

⁵²ເຫດສັນນີ້ພວກຍິວຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຈະເອົາເນື້ອຕົວຂອງຕົນໃຫ້ເຮົາກິນໄດ້ຢ່າງໃດ.”
⁵³ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ກິນເນື້ອຕົວ ແລະບໍ່ດື່ມເລືອດຂອງບຸດມະນຸດທ່ານກໍບໍ່ມີຊີວິດໃນຕົວທ່ານ. ⁵⁴ຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອຕົວ ແລະດື່ມເລືອດຂອງເຮົາກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁵⁵ເພາະວ່າເນື້ອຕົວຂອງເຮົາເປັນອາຫານອັນແທ້ ແລະເລືອດຂອງເຮົາກໍເປັນຂອງດື່ມອັນແທ້. ⁵⁶ຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອຕົວແລະດື່ມເລືອດຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕັ້ງຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຕັ້ງຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ. ⁵⁷ພຣະບິດາຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ ແລະເຮົາມີຊີວິດຢູ່ເພາະພຣະບິດາສັນໃດຜູ້ທີ່ຈະ

ໂຍຣັນ 6

ກິນເຮົາກໍຈະມີຊີວິດເພາະເຮົາສັນນັ້ນ. ⁵⁸ນີ້ແຫລະ, ເປັນອາຫານຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ບໍ່ເໝືອນກັບອາຫານທີ່ພວກບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ກິນແລ້ວຕາຍໄປ ຜູ້ທີ່ກິນອາຫານນີ້ຈະມີຊີວິດສືບໆ ໄປເປັນນິດ.”

⁵⁹ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ພຣະອົງຊົງກ່າວໃນໂຮງທຳມະເທສະໜາ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນຢູ່ເມືອງກາເປນາອູມ.

ຖ້ອຍຄຳທີ່ໃຫ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ

⁶⁰ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຖ້ອຍຄຳນີ້ແຂງແຮງໃຜຈະຟັງໄດ້.” ⁶¹ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຊາບດ້ວຍພຣະອົງເອງວ່າພວກສາວົກໄດ້ຈົມເຖິງເລື່ອງນັ້ນຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານສະດຸດໃຈຫລື. ⁶²ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະເຫັນບຸດມະນຸດຂຶ້ນເມື່ອຍັງບໍ່ອ່ານທີ່ທ່ານຢູ່ແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ພວກທ່ານຈະວ່າຢ່າງໃດ. ⁶³ພຣະວິນຍານຊົງເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດ ສ່ວນເນື້ອກາຍບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນ ເປັນວິນຍານແລະເປັນຊີວິດ. ⁶⁴ແຕ່ມີບາງຄົນໃນພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຊື່ອຢູ່,” (ເພາະພຣະເຢຊູຊົງຊາບແຕ່ເດີມແລ້ວວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ ແລະແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ). ⁶⁵ແລະພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມາເຖິງເຮົາໄດ້ ນອກຈາກພຣະບິດາຈະຊົງໂຜດຜູ້ນັ້ນ.”

⁶⁶ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກລູກສິດຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນຈຶ່ງຫໍ້ຖອຍ ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງຕໍ່ໄປອີກ.

⁶⁷ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບສິບສອງຄົນນັ້ນວ່າ, “ພວກທ່ານເດຢາກຖອຍໜີເໝືອນກັນຫລື.”

⁶⁸ຝ່າຍຊີໂມນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໜີໄປຫາຜູ້ໃດ ທ່ານມີຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງໃຫ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ⁶⁹ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອແລ້ວ ແລະຊາບວ່າທ່ານເປັນຜູ້ບໍລິສຸດມາຈາກພຣະເຈົ້າ.” ⁷⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ໄດ້ເລືອກພວກທ່ານສິບສອງຄົນໄວ້ບໍ່ແມ່ນຫລື ແລະຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານກໍເປັນມານຮ້າຍ.” ⁷¹ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງຢູດາລູກຊາຍຂອງຊີໂມນ ອິສະກາຣິອິດ ເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ຄືຄົນໜຶ່ງໃນພວກສິບສອງຄົນນັ້ນ.

ບົດທີ 7

ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງ

¹ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດທ່ອງທ່ຽວໄປຕາມແຂວງຄາລີເລ ບໍ່ຊົງປະສົງຈະສະເດັດໄປໃນແຂວງຢູດາຍ ເພາະພວກຍິວຫາໂອກາດທີ່ຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ. ²ຂະນະນັ້ນໃກ້ຈະເຖິງເທດສະການຕັ້ງທັບອາໄສຂອງຊາດຍິວແລ້ວ. ³ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງອອກຈາກທີ່ນີ້ໄປຍັງແຂວງຢູດາຍ ເພື່ອພວກສາວົກຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນກິດຈະການທີ່ເຈົ້າເຮັດຢູ່ນັ້ນ. ⁴ເພາະວ່າບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເຮັດອັນໃດໃນທີ່ລັບ ເມື່ອຜູ້ນັ້ນຢາກໃຫ້ຕົວປະກົດ ຖ້າເຈົ້າເຮັດການເຫລົ່ານີ້ຈົ່ງສະແດງຕົວໃຫ້ປະກົດແກ່ໂລກເສຍ.” ⁵(ເພາະວ່າເຖິງແມ່ນພວກນ້ອງ

ຊາຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.)

⁶ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ເວລາກຳນົດຂອງເຮົາຍັງບໍ່ເຖິງເທື່ອ ແຕ່ເວລາຂອງພວກເຈົ້າກໍມີຢູ່ສະເໝີ. ⁷ໂລກຈະກຽດຊັງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຕ່ວ່າມັນຊັງເຮົາ ເພາະເຮົາເປັນພະຍານວ່າກິດ-ຈະການຂອງໂລກນັ້ນຊົ່ວຮ້າຍ. ⁸ພວກເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນໄປໃນເທດສະການນັ້ນເສຍ ຝ່າຍເຮົາຍັງບໍ່ຂຶ້ນໄປໃນເທດສະການນັ້ນເພາະວ່າຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາຂອງເຮົາ.” ⁹ເມື່ອຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງກໍຍັງໄດ້ປະທັບຢູ່ໃນແຂວງຄາລີເລຕໍ່ໄປ.

ພຣະເຢຊູໃນເທດສະການຕັ້ງທັບອາໄສ

¹⁰ແຕ່ເມື່ອພວກນ້ອງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໄປໃນງານເທດສະການນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດຕາມຂຶ້ນໄປເໝືອນກັນ ແຕ່ສະເດັດໄປທາງລັບບໍ່ເປີດເຜີຍ. ¹¹ເທດສັນນັ້ນພວກຍົວໄດ້ຊອກຫາພຣະອົງໃນເທດສະການນັ້ນແລະຖາມວ່າ, “ຄົນຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ.” ¹²ສ່ວນປະຊາຊົນກໍຊົ່ມກັນຫລາຍເວົ້າເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ ລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ເປັນຄົນດີ” ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ເພິ່ນເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຫລົງຜິດໄປ.” ¹³ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນບໍ່ມີໃຜກ້າເວົ້າເຖິງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍເພາະຍ້ານພວກຍົວ.

¹⁴ຄັນເຖິງເຄິ່ງເທດສະການນັ້ນແລ້ວພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງບໍລິເວນພຣະວິຫານແລະຊົງສັ່ງສອນ. ¹⁵ພວກຍົວພາກັນປະຫລາດໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ມີຄວາມຮູ້ມາແຕ່ໃສເມື່ອບໍ່ໄດ້ຮຳຮຽນ.” ¹⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄຳສອນຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ເປັນຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ¹⁷ຖ້າຜູ້ໃດເຕັມໃຈຍອມເຮັດຕາມພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຮູ້ວ່າຄຳສອນນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫລືວ່າເຮົາປາກຕາມໃຈຊອບຂອງເຮົາເອງ. ¹⁸ຜູ້ໃດປາກຕາມໃຈຊອບຂອງຕົນເອງ ຜູ້ນັ້ນກໍສະແຫວງກຽດສຳລັບຕົນເອງ ແຕ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງກຽດໃຫ້ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ຕົນມາ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຄົນຈິງ ແລະບໍ່ມີອະທຳໃນຕົວ. ¹⁹ໂມເຊໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ແມ່ນຫລື ແລະໃນພວກທ່ານບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັກຄົນເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດນັ້ນ ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາຈະຂ້າເຮົາເຮັດຫຍັງ.”

²⁰ປະຊາຊົນຕອບວ່າ, “ເຈົ້າມີຜິຮ້າຍສິ່ງຢູ່ ແມ່ນໃຜຊອກຫາຈະຂ້າເຈົ້າ.” ²¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດກິດຈະການອັນໜຶ່ງ ແລະພວກທ່ານກໍປະຫລາດໃຈເພາະເຫດການນັ້ນ. ²²ໂມເຊໄດ້ຕັ້ງພິທີຕັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍ (ບໍ່ແມ່ນໄດ້ມາຈາກໂມເຊ ແຕ່ມາຈາກບັນພະບຸລຸດ) ແລະໃນວັນຊະບາໂຕ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຍັງໃຫ້ຄົນຮັບພິທີຕັດ. ²³ຖ້າເຂົາຍັງໃຫ້ຄົນຮັບພິທີຕັດໃນວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຄຽດເຮົາເພາະເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄົນໜຶ່ງດີເປັນປົກກະຕິໃນວັນຊະບາໂຕຫລື. ²⁴ຢ່າຕັດສິນຕາມທີ່ເຫັນພາຍນອກ ແຕ່ຈົ່ງຕັດສິນຕາມທາງຍຸດຕິທຳ.”

ນີ້ຫລືພຣະຄຣິດ

²⁵ຊາວກຸງເຢຣູຊາເລັມລາງຄົນຈົ່ງເວົ້າວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ເຂົາຊອກຫາຈະຂ້າເສຍບໍ່

ໂຢຮັນ 6

ແມ່ນຫລື. ²⁶ເບິ່ງແມ່, ເພິ່ນກ່າວດ້ວຍເປີດເຜີຍ ແລະເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງພວກເຈົ້ານາຍຮູ້ຄັກບໍ່ວ່າ ຄົນນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດ. ²⁷ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຄົນນີ້ມາແຕ່ໃສ ແຕ່ຝ່າຍພຣະຄຣິດ, ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າມາແຕ່ໃສ.”

²⁸ເຫດສັນນີ້ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງສ້າງສອນດ້ວຍສຽງອັນດັງໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານວ່າ, “ສ່ວນເຮົາ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຮູ້ຈັກທັງຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາໂດຍລໍາພັງຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະອົງ ຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນກໍລັດຈົງ ພຣະອົງນັ້ນພວກທ່ານກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ²⁹ຝ່າຍເຮົາກໍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເພາະ ເຮົາມາຈາກພຣະອົງແລະແມ່ນພຣະອົງນັ້ນແທລະ, ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

³⁰ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຊອກຫາຈະຈັບພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍິນະມີຈັບເພາະຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາ ຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ³¹ແຕ່ມີຫລາຍຄົນໃນໝູ່ປະຊາຊົນໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງແລະເວົ້າວ່າ, “ເມື່ອ ພຣະຄຣິດ ສະເດັດມານັ້ນ ພຣະອົງຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນຫລາຍກວ່າຜູ້ນີ້ຫລື.”

ໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄປຈັບພຣະເຢຊູ

³²ເມື່ອພວກຟາລີຊາຍ ໄດ້ຍິນປະຊາຊົນຊົມກັນເວົ້າເຖິງເລື່ອງພຣະອົງຢ່າງນັ້ນ ພວກປະໂລ- ທິດຕິນໃຫຍ່ກັບພວກຟາລີຊາຍ ຈຶ່ງໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄປຈັບພຣະອົງ. ³³ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍຕໍ່ໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລ້ວຈະກັບໄປຫາພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

³⁴ທ່ານທັງຫລາຍຈະຊອກຫາເຮົາແຕ່ຈະບໍ່ພົບເຮົາ ແລະບ່ອນເຮົາຢູ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປບໍ່ ໄດ້.”

³⁵ພວກຍິວຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນນີ້ຈວນຈະໄປໃສ ທີ່ເຮົາຈະຫາບໍ່ພົບ ເພິ່ນຈະໄປຫາພວກ ຄົນທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ຖ້າມາກາງຄົນຕ່າງຊາດ ແລະສັ່ງສອນຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຫລື. ³⁶ຄຳ ນີ້ເປັນຢ່າງໃດໜ້າທີ່ເພິ່ນກ່າວວ່າ ‘ທ່ານທັງຫລາຍຈະຊອກຫາເຮົາແຕ່ຈະບໍ່ພົບເຮົາ ແລະບ່ອນ ເຮົາຢູ່ນັ້ນທ່ານຈະເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້.’”

ແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດ

³⁷ໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງງານເທດສະການຊຶ່ງເປັນວັນໃຫຍ່ນັ້ນພຣະເຢຊູ ຊົງຍືນແລະຮ້ອງຂຶ້ນ ວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຫົວ ຜູ້ນັ້ນຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະດື່ມ. ³⁸ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດຈະໄຫລ ອອກຈາກພາຍໃນຜູ້ນັ້ນ ຕາມທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວໄວ້ແລ້ວ.”^[໗] ³⁹ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວນັ້ນໝາຍ ເຖິງພຣະວິນຍານ ຊຶ່ງຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບ ເຫດວ່າຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງປະທານພຣະວິຍານ ໃຫ້ ເພາະພຣະເຢຊູຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງຮັບສະຫງ່າລາສີ.

ຄວາມເຫັນແຕກແຍກກັນໃນໝູ່ປະຊາຊົນ

⁴⁰ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນລາງຄົນໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນແທ້.”

⁴¹ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແທລະ, ແມ່ນພຣະຄຣິດ” ແຕ່ຄົນອື່ນອີກເວົ້າວ່າ, “ພຣະຄຣິດ ຈະມາ

^[໗]ຂໍ້ຫຼື 37. 38 “ຖ້າຜູ້ໃດຫົວ ຜູ້ນັ້ນຈົ່ງມາຫາເຮົາແລະດື່ມ, ຄືຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາ ຕາມທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ, ‘ແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດຈະໄຫລອອກມາຈາກພາຍໃນພຣະອົງ.’”

ຈາກຄາລີເລທລີ. ⁴²ພຣະຄໍາພີກ່າວໄວ້ ບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າພຣະຄຣິດ ຈະມາຈາກເຊື້ອວົງຂອງດາວິດ ແລະມາຈາກບ້ານເບດເລເຮັມຊຶ່ງດາວິດຢູ່ນັ້ນ. ⁴³ເຫດສັນນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງມີຄວາມເຫັນແຕກ ແຍກກັນໃນເລື່ອງພຣະອົງ. ⁴⁴ລາງຄົນໃນໝູ່ເຂົານັ້ນມີໃຈຢາກຈັບພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຍິນມີຈັບ ເອົາ.

⁴⁵ເຈົ້າໜ້າທີ່ຈຶ່ງກັບໄປຫາພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກຟາລີຊາຍ ແລະພວກນັ້ນໄດ້ ຖາມເຈົ້າໜ້າທີ່ວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຈັບມັນມາ.” ⁴⁶ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕອບວ່າ, “ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເວົ້າເໝືອນ ຄົນນັ້ນຈັກເທື່ອ.” ⁴⁷ພວກຟາລີຊາຍຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຖືກຊັກຈູງໃຫ້ຫລົງໄປເໝືອນກັນ ຫລື. ⁴⁸ມີຄົນໃດແດ່ໃນພວກເຈົ້ານາຍຫລືພວກຟາລີຊາຍ ເຊື່ອຖືຄົນນັ້ນ. ⁴⁹ແຕ່ປະຊາຊົນໝູ່ນີ້ທີ່ບໍ່ ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດກໍຖືກຊົງປັອຍຢູ່ແລ້ວ.”

⁵⁰ມີໂກເດມ ຜູ້ໄດ້ມາຫາພຣະອົງຄາວກ່ອນນັ້ນແລະເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາ ໄດ້ກ່າວກັບ ເຂົາວ່າ, ⁵¹“ກົດໝາຍຂອງເຮົາບໍ່ຕັດສິນຄົນໃດໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຟັງເຂົາກ່ອນ ແລະຮູ້ວ່າເຂົາໄດ້ ເຮັດອັນໃດແດ່.” ⁵²ເຂົາກໍຕອບມີໂກເດມວ່າ, “ທ່ານມາຈາກຄາລີເລ ເໝືອນກັນຫລືຈົ່ງຄົ້ນຫາ ເບິ່ງ ແລ້ວທ່ານຈະເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຈັກຄົນເກີດມາຈາກຄາລີເລ.”

⁵³[ແລ້ວຕ່າງຄົນກໍຕ່າງກັນໄປເຮືອນຂອງຕົນ.

ບົດທີ 8

ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຖືກຈັບຖານຫລິ້ນຊູ້

¹ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປຍັງພູໜາກກອກເທດ. ²ເມື່ອຮຸ່ງເຮົາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປ ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານອີກ ພົນລະເມືອງທັງໝົດກໍພາກັນມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງກໍປະທັບນັ່ງ ຕັ້ງຕົ້ນສັ່ງສອນເຂົາ. ³ພວກນັກທໍາແລະພວກຟາລີຊາຍໄດ້ພາຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງມາ ຍິງຄົນນີ້ເຂົາໄດ້ ຈັບໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ ແລະເຂົາໄດ້ໃຫ້ຍິງນັ້ນຍືນຢູ່ຖ້າມກາງຝູງຊົນ. ⁴ເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາ- ຈານເອີຍ, ຍິງຄົນນີ້ເຂົາຈັບໄດ້ເມື່ອກໍາລັງຫລິ້ນຊູ້ຢູ່. ⁵ໂມເຊ ໄດ້ສັ່ງໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດວ່າ ໃຫ້ ເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ຄົນຢ່າງນີ້ໃຫ້ຕາຍ ສ່ວນທ່ານເດ, ຈະວ່າຢ່າງໃດ.” ⁶ເຂົາເວົ້າຢ່າງນີ້ເພື່ອທົດ ລອງ ຫວັງຈະຫາເຫດພ້ອງພຣະອົງໄດ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູ ຊົງນ້ອມພຣະກາຍລົງໃຊ້ນັ້ວພຣະຫັດ ຂຽນທີ່ດິນ. ⁷ເມື່ອເຂົາຍັງຖາມຕໍ່ໄປຢູ່ ພຣະອົງຊົງຍືນຂຶ້ນກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າທີ່ ບໍ່ມີຜິດບາບ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ຍິງນີ້ກ່ອນໝູ່.” ⁸ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງນ້ອມພຣະກາຍລົງ ຂຽນທີ່ດິນອີກ.

⁹ແຕ່ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍອອກໄປເທື່ອລະຄົນຈົນໝົດ ເລີ້ມຕັ້ງແຕ່ຄົນແກ່ໄປ ຍັງເຫລືອຢູ່ ແຕ່ພຣະເຢຊູກັບຍິງຄົນນັ້ນທີ່ຍືນຢູ່ຖ້າມກາງນັ້ນ. ¹⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງເງິຍຂຶ້ນກໍຊົງຖາມຍິງນັ້ນ ວ່າ, “ນາງເອີຍ, ພວກເຂົາໄປໃສໝົດ ບໍ່ມີໃຜລົງໂທດເຈົ້າຫລື.” ¹¹ນາງທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜ, ນາຍເອີຍ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, “ເຮົາກໍບໍ່ລົງໂທດເຈົ້າເໝືອນກັນ ຈົ່ງໄປເສຍ ຕໍ່ໄປຢ່າ ເຮັດຜິດອີກ.”]

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ

¹²ອີກເທື່ອໜຶ່ງພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ ຜູ້ທີ່ຕາມເຮົາມາຈະບໍ່ທຽວໄປໃນທີ່ມິດ ແຕ່ຈະມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດ.” ¹³ແລ້ວພວກຟາລີຊາຍກ່າວຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວທ່ານເອງ ຄຳພະຍານຂອງທ່ານກໍບໍ່ຈິງ.” ¹⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຖິງວ່າເຮົາເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວເຮົາເອງ ຄຳພະຍານຂອງເຮົາກໍເປັນຄວາມຈິງ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສແລະຈະໄປໃສ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານທັງຫລາຍກໍບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສແລະຈະໄປໃສ. ¹⁵ທ່ານທັງຫລາຍຕັດສິນຕາມທຳມະດາມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາກໍບໍ່ຕັດສິນໃຜ. ¹⁶ແຕ່ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະຕັດສິນ ການຕັດສິນຂອງເຮົາກໍຖືກ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໂດຍລຳພັງເຮົາຜູ້ດຽວ ແຕ່ເຮົາຕັດສິນຮ່ວມກັບພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ¹⁷ໃນພຣະບັນຍັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ ຄຳພະຍານຂອງສອງຄົນກໍເປັນຄວາມຈິງ. ¹⁸ຝ່າຍເຮົາເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວເຮົາເອງແລະພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາເໝືອນກັນ.”

¹⁹ເຫດສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງທູນ ພຣະອົງວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງທ່ານຢູ່ໃສ”ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຕົວເຮົາກໍດີ ພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍດີ ທ່ານທັງຫລາຍກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ ຖ້າພວກທ່ານຮູ້ຈັກເຮົາກໍຄົງຮູ້ຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ. ²⁰ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ໃນບ່ອນຕັ້ງຜູ້ຖວາຍຊັບ ຂະນະທີ່ຊົງສັ່ງສອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັບພຣະອົງເພາະຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງບໍ່ຊົງເປັນຝ່າຍໂລກ

²¹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, “ເຮົາຈະຈາກໄປແລະທ່ານທັງຫລາຍຈະຊອກຫາເຮົາແລະຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກທ່ານຈະໄປບໍ່ໄດ້.” ²²ພວກຍິວຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ລາວຈະຂ້າຕົວຕາຍເສຍຫລື ເພາະລາວກ່າວວ່າ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກທ່ານໄປບໍ່ໄດ້.” ²³ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຂອງເບື້ອງລຸ່ມຝ່າຍເຮົາເປັນຂອງເບື້ອງເທິງ ພວກທ່ານເປັນຝ່າຍໂລກນີ້ ເຮົາບໍ່ເປັນຝ່າຍໂລກນີ້. ²⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ພວກທ່ານຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ ເພາະວ່າຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອວ່າ ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍໃນບາບຂອງຕົນ.”

²⁵ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຝ່າຍທ່ານ ທ່ານແມ່ນໃຜ”ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາເປັນເໝືອນທີ່ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນນັ້ນ.^[1] ²⁶ເຮົາມີຂໍ້ຄວາມຫລາຍປະການທີ່ຈະກ່າວແລະຕັດສິນພວກທ່ານ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນຊົງເປັນສັດຈິງ ແລະສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ເຮົາກໍກ່າວແກ່ໂລກ.” ²⁷ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາເຖິງເລື່ອງພຣະບິດາ.

^[1]ຫລືວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເປັນສັນໃດເຮົາຈຶ່ງເວົ້ານຳພວກທ່ານ.”

28 ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍົກບຸດມະນຸດຂຶ້ນ ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ເຮົານີ້ແທລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ ແລະຮູ້ວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດຕາມໃຈ ຊອບ ແຕ່ພຣະບິດາໄດ້ຊົງສອນເຮົາຢ່າງໃດ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວຢ່າງນັ້ນ. 29 ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍ ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະເຮົາໄວ້ໃຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ ເພາະວ່າເຮົາເຮັດຕາມຊອບພຣະ- ໄທຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ.” 30 ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານັ້ນມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ຄວາມຈິງຈະເຮັດໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະ

31 ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຕໍ່ພວກຍິວທີ່ເຊື່ອຖືໃນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນ ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ພວກທ່ານກໍເປັນສາວົກແທ້ຂອງເຮົາ. 32 ແລ້ວພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ແລະຄວາມຈິງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນອິດສະຫລະ.” 33 ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພວກ ເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງ ເວົ້າວ່າ, ‘ພວກທ່ານຈະເປັນອິດສະຫລະ.’” 34 ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງ- ຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເຄີຍເຮັດການຜິດບາບກໍເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຄວາມບາບ. 35 ຂ້ອຍຂ້າບໍ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຕະຫລອດໄປ ແຕ່ບຸດກໍຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປ. 36 ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າ ພຣະບຸດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເປັນອິດສະຫລະ ພວກທ່ານກໍຈະເປັນອິດສະຫລະແທ້ຈິງ. 37 ເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າທ່ານທັງຫລາຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານອັບຣາຮາມ ແຕ່ພວກທ່ານຊອກຫາຈະຂ້າ ເຮົາເສຍ ເພາະວ່າຄຳສອນຂອງເຮົາບໍ່ເຂົ້າສູ່ໃຈຂອງພວກທ່ານ. 38 ເຮົາເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ ເຫັນເມື່ອຢູ່ກັບພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຝ່າຍພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນຈາກພໍ່ຂອງ ທ່ານ.”

ພໍ່ຂອງທ່ານຄືມານ

39 ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອັບຣາຮາມເປັນພໍ່ຂອງພວກເຮົາ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບເຂົາ ວ່າ, “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເປັນລູກຂອງອັບຣາຮາມແລ້ວ ທ່ານກໍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດ. 40 ແຕ່ບັດມີທ່ານທັງຫລາຍຫາໂອກາດຈະຂ້າເຮົາ ຜູ້ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນມາຈາກ ພຣະເຈົ້າ ການຢ່າງນີ້ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ເຮັດ. 41 ທ່ານທັງຫລາຍເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພໍ່ຂອງພວກທ່ານ ເຮັດ” ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກການຫລິ້ນຊູ້ ພວກເຮົາມີບິດາອົງດຽວຄື ພຣະເຈົ້າ.”

42 ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານແລ້ວ ທ່ານກໍຈະ ຮັກເຮົາເພາະເຮົາມາຈາກພຣະເຈົ້າແລະມາເຖິງທີ່ນີ້ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຕາມໃຈຊອບຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. 43 ເຫດສັນໃດພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ ນັ້ນເປັນເພາະ ພວກທ່ານຫົນຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້. 44 ທ່ານທັງຫລາຍມາຈາກພໍ່ຂອງທ່ານຄືມານ, ພວກ ທ່ານມີໃຈຢາກເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງພໍ່ທ່ານ ມັນເປັນຜູ້ຂ້າຄົນຕັ້ງແຕ່ເດີມມາແລ້ວ ແລະບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ເພາະໃນຕົວມັນບໍ່ມີຄວາມຈິງ ເມື່ອມັນເວົ້າຕົວະມັນກໍເວົ້າຕາມສັນ-

ດານຂອງມັນເອງ ເພາະເປັນຜູ້ຕົວະແລະເປັນພໍ່ຂອງການຕົວະ. ⁴⁵ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເຮົາ ເພາະຝ່າຍເຮົາກໍ່ກ່າວຄວາມຈິງ ⁴⁶ໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ຍິນຍັນໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຖ້າເຮົາເວົ້າຄວາມຈິງ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອເຮົາ. ⁴⁷ຜູ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າກໍ່ຍອມຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຟັງ.”

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຢູ່ກ່ອນອັບຣາຮາມ

⁴⁸ພວກຍົວທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ທີ່ພວກເຮົາເວົ້າວ່າ ຕົວເປັນໄທຊາມາເຣຍ ແລະມີຜີຮ້າຍສິ່ງຢູ່ນັ້ນ ບໍ່ຈິງຫລື.”ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີຜີສິ່ງ ແຕ່ເຮົາຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານໝັ້ນປະໝາດເຮົາ. ⁵⁰ສ່ວນເຮົາບໍ່ໄດ້ຊອກຫາກຽດສໍາລັບເຮົາເອງ ແຕ່ມີຜູ້ຫາໃຫ້ ແລະພຣະອົງນັ້ນກໍ່ຊົງພິພາກສາ. ⁵¹ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຖືຮັກສາຄໍາສອນຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ເຫັນຄວາມຕາຍຈັກເທື່ອ.”

⁵²ພວກຍົວທູນພຣະອົງວ່າ, “ດຽວນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຕົວມີຜີສິ່ງຢູ່ອັບຣາຮາມກໍ່ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະພວກປະກາດພຣະທໍາກໍ່ຕາຍໄປແລ້ວເໝືອນກັນ ແລະຕົວເວົ້າວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຖືຮັກສາຄໍາສອນຂອງເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ລິດຄວາມຕາຍຈັກເທື່ອ.’ ⁵³ຕົວໃຫຍ່ກວ່າອັບຣາຮາມບິດາຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນຫລື ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາກໍ່ຕາຍໄປແລ້ວເໝືອນກັນ ຕົວອວດອ້າງວ່າຕົວເປັນຜູ້ໃດອີກ.” ⁵⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຕົວເຮົາເອງ ກຽດຂອງເຮົາກໍ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຫ້ກຽດແກ່ເຮົານັ້ນຄືພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງພວກທ່ານກ່າວວ່າ ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ⁵⁵ພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເຮົາກໍ່ເປັນຄົນຕົວະເໝືອນພວກທ່ານ ແຕ່ເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງແລະຖືຮັກສາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ⁵⁶ອັບຣາຮາມ ພໍ່ຂອງພວກທ່ານ ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຈະໄດ້ເຫັນວັນຂອງເຮົາ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນແລ້ວແລະຊົມຊື່ນຍິນດີ.”

⁵⁷ພວກຍົວທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຍຸຕົວຍັງບໍ່ເຖິງຫ້າສິບປີ ຕົວໄດ້ເຫັນອັບຣາຮາມແລ້ວຫລື.” ⁵⁸ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ່ອນອັບຣາຮາມເກີດເຮົານີ້ກໍ່ເປັນຢູ່ແລ້ວ.” ⁵⁹ເຫດສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຈັບກ້ອນຫີນຈະຄວ່າງໃສ່ພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຖືກຂົງບັງໄວ້ ແລ້ວສະເດັດອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ.

ບົດທີ 9

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງຕາບອດແຕ່ກໍາເນີດ

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູກໍາລັງສະເດັດໄປຊົງເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງຕາບອດແຕ່ກໍາເນີດ. ²ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຜິດບາບຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ລາວຈຶ່ງເກີດມາຕາບອດ.”ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນໄດ້ເຮັດບາບ ແຕ່ເກີດມາເພື່ອໃຫ້ພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະກົດໃນຕົວຄົນນີ້. ⁴ເມື່ອຍັງເວັນຢູ່

ເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງເຮັດພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ເວລາກາງຄືນກໍຈະໄດ້ມາ ເຖິງ ຄືເວລາທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດການໄດ້. ⁵ຕາບໃດເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກເຮົາກໍເປັນຄວາມສະ- ຫວ່າງຂອງໂລກ.” ⁶ເມື່ອຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຖິ້ມນ້ຳລາຍລົງດິນ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ ດິນເປັນຕົມດ້ວຍນ້ຳລາຍນັ້ນ ແລ້ວຊົງເອົາຕົມນັ້ນທາຕາຂອງຄົນຕາບອດ, ⁷ກັບທັງຊົງກ່າວຕໍ່ ຄົນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປລ້າງເສຍທີ່ສະຊີໂລອາມ” (ຊຶ່ງແປວ່າ ໃຊ້ໄປ) ລາວຈຶ່ງໄປລ້າງແລ້ວກັບມາ ກໍເຫັນຮຸ່ງໄດ້.

⁸ເຫດສັນນັ້ນພວກຄົນໃກ້ຄຽງ ແລະຄົນທີ່ເຄີຍເຫັນລາວເປັນຄົນຂໍທານຢູ່ແຕ່ກ່ອນ ຈຶ່ງເວົ້າ ກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຄີຍນັ່ງຂໍທານນັ້ນຫລີ.” ⁹ບາງຄົນຕອບວ່າ, “ແມ່ນຄົນນັ້ນແຫລະ” ແຕ່ຄົນອື່ນກໍວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນແຕ່ລາວເໝືອນຄົນນັ້ນ” ສ່ວນຄົນນັ້ນເອງກໍບອກວ່າ, “ເຮົານີ້ແມ່ນຄົນ ນັ້ນແຫລະ.” ¹⁰ເຂົາຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ, “ເປັນຢ່າງໃດຕາຂອງເຈົ້າຈຶ່ງມີນອອກໄດ້.” ¹¹ຄົນນັ້ນໄດ້ ຕອບວ່າ, “ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າເຢຊູໄດ້ເຮັດຂີ້ຕົມທາຕາຂອງເຮົາ ແລ້ວບອກເຮົາວ່າ ‘ຈົ່ງໄປລ້າງທີ່ ສະຊີໂລອາມ’ ເຮົາຈຶ່ງໄປລ້າງແລ້ວກໍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງມາ.” ¹²ເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ” ລາວ ຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຮູ້.”

ພວກຟາລີຊາຍສອບຖາມເລື່ອງການຊົງໄຜດຄົນຕາບອດ

¹³ເຂົາຈຶ່ງພາຄົນທີ່ຕາບອດແຕ່ກ່ອນນັ້ນໄປຫາພວກຟາລີຊາຍ. ¹⁴ອັນໜຶ່ງ, ວັນທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງເຮັດຕົມປີດຕາຄົນນີ້ແມ່ນວັນຊະບາໂຕ. ¹⁵ເຫດສັນນັ້ນພວກຟາລີຊາຍ ຈຶ່ງໄດ້ຖາມຜູ້ນັ້ນ ເໝືອນກັນວ່າ ເຮັດແນວໃດຕົນຈຶ່ງເຫັນຮຸ່ງໄດ້ ສ່ວນຜູ້ນັ້ນໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ເພິ່ນໄດ້ເອົາຂີ້ຕົມ ທາຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປລ້າງຈຶ່ງເຫັນຮຸ່ງໄດ້.”

¹⁶ເຫດສັນນັ້ນພວກຟາລີຊາຍລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນບໍ່ຖື ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ” ແຕ່ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ຄົນບາບຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນແນວນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ” ແລະເຂົາກໍແຕກແຍກບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ. ¹⁷ເຂົາຈຶ່ງຖາມຄົນຕາບອດອີກວ່າ, “ເຈົ້າເດ, ເຈົ້າເວົ້າ ຢ່າງໃດເລື່ອງຄົນນັ້ນໃນການທີ່ເພິ່ນໄດ້ປີດຕາຂອງເຈົ້າ” ຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ປະກາດ ພຣະທຳ.”

¹⁸ຝ່າຍພວກຍິວບໍ່ເຊື່ອວ່າ ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຕາບອດແລະກັບເຫັນຮຸ່ງໄດ້ ຈົນເຂົາໄດ້ເອິ້ນພໍ່ ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນມາ, ແລ້ວຖາມວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງໝູ່ເຈົ້າຫລື ທີ່ໝູ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າເປັນຕາ ບອດແຕ່ກຳເນີດມາ ເປັນຢ່າງໃດດຽວນີ້ລາວຈຶ່ງເຫັນໄດ້.” ²⁰ພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ, “ພວກ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຜູ້ນີ້ເປັນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຮູ້ວ່າລາວເປັນຕາບອດແຕ່ກຳເນີດ. ²¹ແຕ່ທີ່ລາວ ເຫັນຮຸ່ງໄດ້ດຽວນີ້ນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຜູ້ໃດໄດ້ປີດຕາຂອງລາວ ຈຶ່ງຖາມ ລາວເອງ ອາຍຸລາວກໍພົ້ນກະສຽນແລ້ວ ລາວຄົງເວົ້າເລື່ອງຕົນເອງໄດ້.” ²²ທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນ ເວົ້າດັ່ງນີ້ກໍເພາະເຂົາຍ້ານພວກຍິວ ດ້ວຍວ່າພວກຍິວຕົກລົງກັນແລ້ວວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຍອມຮັບຜູ້ນັ້ນ ເປັນພຣະຄຣິດ ຈະຕ້ອງຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງທຳມະເຫດສະໜາ. ²³ເພາະສັນນັ້ນພໍ່ແມ່ຂອງ

ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈຶ່ງຖາມລາວເອງເພາະອາຍຸລາວກໍພົ້ນກະສຽນແລ້ວ.”

²⁴ເຫດສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຄົນທີ່ໄດ້ເປັນຕາບອດ ນັ້ນມາເປັນເທື່ອທີ່ສອງ ແລະບອກລາວວ່າ, “ຈຶ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ^[7]ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນບາບ.” ²⁵ລາວຕອບວ່າ, “ເພິ່ນເປັນຄົນບາບຫລືບໍ່ເປັນຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແຕ່ສິ່ງດຽວວ່າ ຄືແຕ່ກ່ອນຂ້ານ້ອຍເປັນຕາບອດ ແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນໄດ້ແລ້ວ.” ²⁶ເຂົາຈຶ່ງຖາມລາວອີກວ່າ, “ຜູ້ນັ້ນໄດ້ເຮັດຢ່າງໃດໃຫ້ເຈົ້າແດ່ ແລະໄດ້ປັດຕາຂອງເຈົ້າຢ່າງໃດ.” ²⁷ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວ ແລະທ່ານບໍ່ພັງ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມີໃຈຢາກພັງອີກ ຢາກເປັນສິດຂອງເພິ່ນເໝືອນກັນຫລື.”

²⁸ເຂົາຈຶ່ງເຍີ້ຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ມືງນັ້ນແຫລະ, ເປັນສິດຂອງມັນ ແຕ່ພວກເຮົານີ້ເປັນສິດຂອງໂມເຊ. ²⁹ຝ່າຍພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ແຕ່ຄົນນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສ.” ³⁰ຊາຍນັ້ນຕອບເຂົາວ່າ, “ນີ້ກໍເປັນໜ້າປະຫລາດແທ້ ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ນັ້ນມາແຕ່ໃສ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ປັດຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ. ³¹ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພັງຄົນບາບ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຍ່າເກງພຣະເຈົ້າແລະເຮັດໄປຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງພັງຜູ້ນັ້ນ. ³²ຕັ້ງແຕ່ເດີມມີໂລກມາ ບໍ່ທ່ອນໄດ້ຍິນວ່າ ມີຜູ້ໃດໄດ້ປັດຕາຂອງຄົນທີ່ເປັນຕາບອດແຕ່ກຳເນີດໄດ້. ³³ຖ້າທ່ານຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ກໍບໍ່ສາມາດຈະເຮັດສິ່ງໃດໄດ້.” ³⁴ເຂົາໄດ້ກ່າວຕອບຄົນນັ້ນວ່າ, “ມືງເກີດມາໃນການບາບທັງນັ້ນ ແລະມືງຈະມາສອນພວກເຮົາຫລື” ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງໄລ່ຄົນນັ້ນອອກເສຍ.

ອາການບອດຝ່າຍວິນຍານຈິດ

³⁵ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນວ່າເຂົາໄດ້ໄລ່ຄົນນັ້ນອອກແລ້ວ ແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງພົບລາວຈຶ່ງຊົງຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈໃນບຸດມະນຸດຫລື.” ³⁶ຊາຍຄົນນັ້ນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ບຸດມະນຸດນັ້ນຄືຜູ້ໃດ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະວາງໃຈໃນເພິ່ນ.” ³⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເພິ່ນແລ້ວ ຄືຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ທີ່ກຳລັງເວົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ.” ³⁸ລາວຈຶ່ງທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍວາງໃຈເຊື່ອແລ້ວ” ລາວຈຶ່ງຂາບລົງໄຫວ້ພຣະອົງ. ³⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ມາໃນໂລກນີ້ສຳລັບການພິພາກສາ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ເຫັນຈະໄດ້ເຫັນ ແລະເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຫັນແລ້ວຈະກາຍເປັນຕາບອດ.”

⁴⁰ແລະເມື່ອພວກຟາລີຊາຍບາງຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ພຣະອົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ, “ຝ່າຍພວກເຮົາເດ, ກໍເປັນຕາບອດເໝືອນກັນຫລື.” ⁴¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານເປັນຄົນຕາບອດພວກທ່ານຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບ ແຕ່ບັດນີ້ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາເຫັນຢູ່’ ເຫດສັນນັ້ນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກທ່ານຈຶ່ງຍັງມີຢູ່.”

^[7]ໝາຍຄວາມວ່າ “ຈຶ່ງເວົ້າໄປຕາມຄວາມຈິງ” (ເບິ່ງ ຢຮຊ 7:19).

ບົດທີ 10

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຄອກແກະ

¹“ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຄອກແກະທາງປະຕູ ແຕ່ປົນເຂົ້າໄປທາງອື່ນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຂະໂມຍແລະໂຈນ. ²ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຂົ້າທາງປະຕູກໍເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ. ³ນາຍປະຕູກໍໄຂປະຕູໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ ແລະຝູງແກະກໍຍອມຟັງສຽງຂອງເພິ່ນ ແລະເພິ່ນເອິ້ນແກະຂອງຕົນຕາມຊື່ແລະພາເຂົາອອກໄປ. ⁴ເມື່ອເພິ່ນໃຫ້ແກະຂອງຕົນອອກໄປໝົດແລ້ວ ເພິ່ນກໍນຳໜ້າເຂົາໄປ ແລະຝູງແກະກໍຕາມເພິ່ນໄປເພາະເຂົາຮູ້ຈັກສຽງຂອງເພິ່ນ. ⁵ສ່ວນຄົນຕ່າງໜ້າ, ຝູງແກະຈະບໍ່ຕາມໄປ ມີແຕ່ຈະໜີຈາກຄົນນັ້ນເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກສຽງຂອງຄົນຕ່າງໜ້ານັ້ນ.” ⁶ຄຳປຽບທຽບນີ້ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ.

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ

⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນປະຕູຂອງແກະທັງຫລາຍ. ⁸ບັນດາຜູ້ທີ່ມາກ່ອນເຮົານັ້ນກໍເປັນຂະໂມຍແລະໂຈນ ແຕ່ຝູງແກະບໍ່ໄດ້ຟັງເຂົາ. ⁹ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນປະຕູ ຖ້າຜູ້ໃດເຂົ້າທາງເຮົາຜູ້ນັ້ນຈະພົ້ນ ແລ້ວຈະເຂົ້າອອກທັງຈະພົບອາຫານ. ¹⁰ຂະໂມຍມາກໍພຽງແຕ່ຈະລັກ, ຈະຂ້າ, ແລະທຳລາຍເທົ່ານັ້ນ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ມາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດ ແລະຈະໄດ້ຢ່າງຄົບບໍລິບູນ.

¹¹ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ ຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີນັ້ນຍ່ອມສະຫລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຝູງແກະ. ¹²ຜູ້ທີ່ຮັບຈ້າງບໍ່ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະແລະຝູງແກະບໍ່ແມ່ນຂອງຕົນ ເມື່ອເຫັນໝາໂນມາຜູ້ນັ້ນກໍປະຖິ້ມຝູງແກະປົບໜີໄປ ໝາໂນກໍຄາບຍາດເອົາແກະໄປເສຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຝູງແກະແຕກຊະກັນໄປ. ¹³ຄົນນັ້ນໜີກໍເພາະເປັນຜູ້ຮັບຈ້າງ ແລະບໍ່ເປັນຫ່ວງນຳຝູງແກະ.

¹⁴ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ເຮົາຮູ້ຈັກແກະຂອງເຮົາ ແລະແກະຂອງເຮົາກໍຮູ້ຈັກເຮົາ, ¹⁵ເໝືອນດັ່ງພຣະບິດາຊົງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະເຮົາຮູ້ຈັກພຣະບິດາ ແລະຊີວິດຂອງເຮົາ ເຮົາກໍສະຫລະເພື່ອແກະ. ¹⁶ແກະອື່ນອີກທີ່ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄອກນີ້ເຮົາກໍມີຢູ່ ແກະເຫລົ່ານັ້ນເຮົາຕ້ອງພາມາເໝືອນກັນ ແລະເຂົາຈະຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລ້ວຈະຮ່ວມເປັນຝູງດຽວ ແລະມີຜູ້ລ້ຽງພຽງຜູ້ດຽວ. ¹⁷ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະບິດາຈຶ່ງຊົງຮັກເຮົາ ເພາະເຮົາສະຫລະຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອຈະຮັບຊີວິດນັ້ນຄືນອີກ. ¹⁸ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍາດເອົາຊີວິດໄປຈາກເຮົາ ແຕ່ເຮົາສະຫລະຊີວິດດ້ວຍໃຈສະໝັກຂອງເຮົາເອງ ເຮົາມີສິດທີ່ຈະສະຫລະຊີວິດນັ້ນແລະມີສິດທີ່ຈະຮັບຄືນອີກ ຄຳສັ່ງນີ້ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

¹⁹ເພາະດ້ວຍຂໍ້ຄວາມນີ້ພວກຍິວຈຶ່ງເກີດແຕກແຍກບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນອີກ. ²⁰ມີຫລາຍຄົນໃນພວກນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ມັນມີຜິສິງຢູ່ແລະເປັນບ້າແລ້ວ ພັງມັນເຮັດຫຍັງ.” ²¹ພວກອື່ນກໍເວົ້າວ່າ, “ຄຳນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຄົນທີ່ມີຜິສິງ ຜິຈະບິດຕາຂອງຄົນຕາບອດໄດ້ຫລື.”

ພວກຍົວປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບພຣະເຢຊູ

²²ເວລານັ້ນເປັນເທດສະການສະຫລອງພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²³ເປັນລະດູໜາວສ່ວນພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດໄປມາໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທີ່ລະບຽງຂອງຊະໂລໂມນ. ²⁴ພວກຍົວກໍພາກັນມາລ້ອມພຣະອົງແລ້ວທູນວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກເຮົາສົງໃສຢູ່ເທິງປານໃດ ຖ້າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດຈົ່ງບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຄັກເສຍ.” ²⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ແລະພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອ ກິດຈະການທີ່ເຮົາມີໄດ້ເຮັດໃນພຣະນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ. ²⁶ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອເພາະພວກທ່ານບໍ່ເປັນແຕ່ຝູງແກະຂອງເຮົາ. ²⁷ແກະຂອງເຮົາກໍຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະເຮົາກໍຮູ້ຈັກຝູງແກະນັ້ນແລະເຂົາຕາມເຮົາໄປ. ²⁸ຝ່າຍເຮົາກໍປະທານຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃຫ້ແກ່ແກະນັ້ນ ແລະເຂົາຈະບໍ່ຈົບຫາຍຈັກເທື່ອ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຍາດເຂົາອອກຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້. ²⁹ອັນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ເຮົານັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າສັບພະທຸກສິ່ງ^[7] ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະອາດຍາດອັນນັ້ນອອກຈາກພຣະຫັດພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້. ³⁰ເຮົາກັບພຣະບິດາກໍເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ.”

³¹ພວກຍົວກໍຍົກເອົາກ້ອນຫີນມາອີກຈະຄວ່າງໃສ່ພຣະອົງ. ³²ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ສະແດງໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເຫັນການດີຫລາຍປະການທີ່ມາຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເພາະເຫດຂໍ້ໃດໃນການດີທັງຫລາຍນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງຈະຄວ່າງກ້ອນຫີນໃສ່ເຮົາ.” ³³ພວກຍົວທູນພຣະອົງວ່າ, “ທີ່ພວກເຮົາຈະຄວ່າງກ້ອນຫີນໃສ່ເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການດີ ແຕ່ເພາະຄວາມໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າເປັນພຽງມະນຸດແຕ່ຕັ້ງຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ.”

³⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ໃນພຣະບັນຍັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີຄຳຂຽນໄວ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ‘ຝ່າຍເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍເປັນພະ.’ ³⁵ຖ້າພຣະອົງຊົງເອີ້ນຜູ້ຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ເຂົາເປັນພະ (ພຣະຄຳພີນັ້ນຈະຖືກລົບລ້າງເສຍບໍ່ໄດ້.) ³⁶ທ່ານທັງຫລາຍຈະກ່າວຫາທ່ານ ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຊົງຕັ້ງໄວ້ແລະຊົງໃຊ້ເຂົາມາໃນໂລກວ່າ ‘ເຈົ້າກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ’ ເພາະເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ’ ຢ່າງນັ້ນຫລື. ³⁷ຖ້າເຮົາບໍ່ເຮັດພຣະລາຊະກິດພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍຢ່າໄດ້ເຊື່ອເຮົາ. ³⁸ແຕ່ຖ້າເຮົາເຮັດພຣະລາຊະກິດນັ້ນ ເຖິງວ່າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຊື່ອເຮົາກໍຈົ່ງເຊື່ອພຣະລາຊະກິດນັ້ນ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາແລະເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ.”ເຫດສັນນີ້ເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈັບພຣະອົງອີກ ແຕ່ພຣະອົງກໍສະເດັດໜີພີນຈາກມືຂອງເຂົາໄປໄດ້.

⁴⁰ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂ້າມແມ່ນ້ຳຢ່າດາເນອີກ ໄປເຖິງບ່ອນໂຢຮັນໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ແລະພຣະອົງກໍປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ⁴¹ມີຫລາຍຄົນໄດ້ພາກັນມາຫາພຣະອົງແລະກ່າວວ່າ, “ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໝາຍສຳຄັນຈັກຢ່າງ ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ໂຢຮັນກ່າວເຖິງທ່ານຜູ້ນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງທັງໝົດ.” ⁴²ໃນທີ່ນັ້ນມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

[7]ຫລືວ່າ “ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງປະທານແກະນັ້ນໃຫ້ເຮົາກໍຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າສັບພະສິ່ງ.”

ບົດທີ 11

ລາຊະໂຣສິນຊີວິດ

¹ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ລາຊະໂຣກຳລັງປ່ວຍຢູ່ທີ່ບ້ານເບດທາເນຍ ຄືບ້ານຂອງນາງມາຣີອາ ແລະ ມາທາສອງເອື້ອຍນ້ອງ. ²ແມ່ນນາງມາຣີອາຜູ້ນີ້ທີ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫອມສົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຜົມຂອງຕົນເຊັດພຣະບາດຂອງພຣະອົງລາຊະໂຣ ຜູ້ທີ່ປ່ວຍຜູ້ນັ້ນກໍເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ ຍິງຜູ້ນີ້. ³ເອື້ອຍທັງສອງໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເຝົ້າພຣະເຢຊູທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເບິ່ງແມ່ ຜູ້ທີ່ທ່ານ ຮັກແພງນັ້ນ^[1]ກຳລັງປ່ວຍຢູ່.” ⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ການ ປ່ວຍນີ້ບໍ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍດອກ ແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ພຣະບຸດ ຂອງ ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດເພາະການປ່ວຍນີ້.” ⁵ສ່ວນພຣະເຢຊູກໍຊົງຮັກມາທາ ແລະ ນ້ອງສາວຂອງນາງກັບລາຊະໂຣ.

⁶ຄັນພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນວ່າລາຊະໂຣປ່ວຍຢູ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພັກຢູ່ໃນບ່ອນພຣະອົງຊົງຢູ່ນັ້ນ ອີກສອງວັນ. ⁷ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ພວກເຮົາພາກັນເຂົ້າໄປໃນ ແຂວງຢູດາຍອີກເທາະ.” ⁸ພວກສາວິກໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ເມື່ອບໍ່ເທິງນີ້ ພວກຍິວຫາໂອກາດເອົາຫິນຄວ່າງໃສ່ທ່ານໃຫ້ຕາຍ ແລ້ວທ່ານຍັງຈະກັບໄປທີ່ນັ້ນອີກຫລື.” ⁹ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ວັນໜຶ່ງມີສິບສອງຊົ່ວໂມງບໍ່ແມ່ນຫລື ຖ້າຄົນໃດຫາກຍ່າງໄປໃນເວລາ ກາງເວັນກໍຈະບໍ່ຂູນສະດຸດ ເພາະວ່າເພິ່ນເຫັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກນີ້. ¹⁰ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຫາກ ຍ່າງໄປໃນເວລາກາງຄືນກໍຈະຂູນສະດຸດ ເພາະວ່າເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງໃນຕົວ.”

¹¹ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວກໍຊົງບອກພວກສາວິກວ່າ, “ລາຊະໂຣ ເພື່ອນຂອງເຮົາກໍ ຫລັບໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາໄປເພື່ອຈະປຸກລາວໃຫ້ຕື່ນ.” ¹²ພວກສາວິກຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍ ເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຜູ້ປ່ວຍນອນຫລັບ ລາວກໍຄົງຈະດີປ່ວຍ.” ¹³ສ່ວນພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງການ ຕາຍຂອງລາຊະໂຣ ແຕ່ພວກສາວິກຄິດວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງການນອນຫລັບໃຫ້ຫາຍເມື່ອຍ.

¹⁴ເຫດສັນນີ້ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງບອກເຂົາໂດຍແຈ່ມແຈ້ງວ່າ, “ລາຊະໂຣຕາຍແລ້ວ. ¹⁵ເຮົາຍິນ- ດີທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພາະເຫັນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຊື່ອ ພວກເຮົາ ພາກັນໄປຫາລາວເທາະ.” ¹⁶ໂທມາທີ່ເອີ້ນວ່າແຝດ ໄດ້ເວົ້າກັບເພື່ອນສາວິກວ່າ, “ພວກເຮົາພາ- ກັນໄປເໝືອນກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ຕາຍດ້ວຍກັນກັບພຣະອົງ.”^[2]

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນເຫດໃຫ້ຄົນມາທັງຊົງເປັນຊີວິດ

¹⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງກໍຊົງເຫັນວ່າລາຊະໂຣຢູ່ໃນອຸບໂມງຝັງສົບໄດ້ສິ້ວນແລ້ວ. ¹⁸ອັນໜຶ່ງ, ບ້ານເບດທາເນຍນັ້ນຢູ່ໄກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມປະມານພັນຫ້າຮ້ອຍວາ. ¹⁹ພວກຍິວ ຫລາຍຄົນໄດ້ມາຫານາງມາທາ ແລະ ມາຣີອາ ເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈເຂົາເນື່ອງດ້ວຍນ້ອງຊາຍຂອງ

[1]ຫລືວ່າ “ຜູ້ທີ່ທ່ານເປັນສະຫາຍຮັກນັ້ນ” (ເບິ່ງ ຢຮ 22:14 ຕໍ່).
 [2]ຫລືວ່າ “ດ້ວຍກັນກັບລາວ.”

ເຂົາ. ²⁰ເມື່ອມາທາໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດມາ ນາງກໍອອກໄປຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ແຕ່ສ່ວນມາຣີອານັ້ນນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອນ. ²¹ນາງມາທາທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄົງບໍ່ຕາຍ. ²²ແຕ່ບັດນີ້ກໍດີ, ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າ ສິ່ງໃດໆ ທີ່ທ່ານຈະທູນຂໍຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໄຜດປະທານແກ່ທ່ານ.”

²³ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, “ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈະຄືນມາອີກ.” ²⁴ນາງມາທາທູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍກໍຊາບແລ້ວວ່າ ລາວຈະເປັນຄືນມາອີກໃນເວລາຄືນມາ ເມື່ອວັນສຸດທ້າຍນັ້ນ.” ²⁵ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄືນມາ ທັງເປັນຊີວິດ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງຈະມີຊີວິດຢູ່. ²⁶ແລະທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາກໍຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ ເຈົ້າເຊື່ອຂໍ້ນີ້ຫລື.” ²⁷ມາທາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຊື່ອຢູ່ແລ້ວ, ນາຍເຈົ້າເອີຍ ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອແລ້ວວ່າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ຄືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງສະເດັດມາໃນໂລກ.”

ພຣະເຢຊູຊົງພຣະກັນແສງ

²⁸ເມື່ອທູນດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງຈຶ່ງກັບໄປເອີ້ນມາຣີອານ້ອງສາວຂອງຕົນໂດຍເວົ້າຄ່ອຍໆ ວ່າ, “ອາຈານມາແລ້ວແລະເອີ້ນຫາເຈົ້າ.” ²⁹ຄັນມາຣີອາໄດ້ຍິນແລ້ວນາງກໍລຸກຂຶ້ນໂລດໄປເຝົ້າພຣະອົງ. ³⁰ສ່ວນພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບ້ານ ແຕ່ຍັງປະທັບຢູ່ບ່ອນທີ່ມາທາໄດ້ພົບພຣະອົງນັ້ນ. ³¹ເມື່ອພວກຍິວທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນກັບມາຣີອາກຳລັງເລົ່າໂລມລາວຢູ່ ໄດ້ເຫັນມາຣີອາຟ້າວລຸກຂຶ້ນອອກໄປ ເຂົາຈຶ່ງຕາມໄປນຶກວ່ານາງຈະໄປຍັງອຸບໂມງເພື່ອຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³²ຄັນນາງມາເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ແລະເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ຈຶ່ງຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄົງບໍ່ຕາຍ.”

³³ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນນາງຮ້ອງໄຫ້ ແລະພວກຍິວທີ່ມາກັບນາງກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ເໝືອນກັນ ພຣະອົງຊົງວຸ້ນວາຍແລະຊົງສະເທືອນພຣະໄທ. ³⁴ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມວ່າ, “ໄດ້ເອົາສົບໄປໄວ້ທີ່ໃດ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເຊີນມາເບິ່ງແມ່.” ³⁵ສ່ວນພຣະເຢຊູຊົງພຣະກັນແສງ.

³⁶ພວກຍິວຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ເບິ່ງດູ, ເພິ່ນຮັກລາວພຽງໃດໜ້.” ³⁷ແຕ່ລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ໄດ້ປິດຕາຂອງຄົນຕາບອດນັ້ນ ແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ຄົນນີ້ບໍ່ຕາຍບໍ່ໄດ້ຫລື.”

ຊົງບັນດານໃຫ້ລາຊະໂລເປັນຄືນມາ

³⁸ພຣະເຢຊູຊົງສະເທືອນພຣະໄທອີກ ຈຶ່ງສະເດັດມາເຖິງອຸບໂມງຝັງສົບ ອຸບໂມງນັ້ນເປັນຖ້ຳມີຫີນກ້ອນໜຶ່ງວາງອັດປາກໄວ້. ³⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງຍົກຫີນອອກເສຍ” ມາທາເອື້ອຍຂອງຜູ້ຕາຍນັ້ນທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ປານນີ້ສົບມີກິ່ນເໝັນແລ້ວ ເພາະລາວຕາຍໄດ້ສິ້ວັນແລ້ວ.” ⁴⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບນາງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຄົງຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.” ⁴¹ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຍົກຫີນອອກ ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງເພາະພຣະ-

ອົງຊົງໂຜດຟັງຂ້ານ້ອຍ. ⁴²ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າພຣະອົງຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ ແຕ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍເວົ້າຢ່າງນີ້ກໍເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍືນອ້ອມຢູ່ນີ້ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ທີ່ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ.” ⁴³ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງຊົງເບິ່ງພຣະສຸລະສຽງວ່າ, “ລາຊະໂຣເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາເສຍ.” ⁴⁴ຜູ້ຕາຍນັ້ນກໍໄດ້ອອກມາ ມີຜ້າພັນຕີນແລະມື, ແລະມີຜ້າປົກໜ້າໄວ້ ແລ້ວພຣະເຢຊູຈົ່ງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງແກ້ປ່ອຍໃຫ້ລາວໄປເສຍ.”

ການປອງຮ້າຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:1-5; ມຣກ 14:1-2; ລກ 22:1-2)

⁴⁵ເທດສັນນັ້ນພວກຍົວຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ມາຫາມາຣິອາ ແລະໄດ້ເຫັນການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດນັ້ນກໍວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ⁴⁶ແຕ່ລາງຄົນໃນພວກເຂົານັ້ນໄດ້ໄປຫາພວກຟາລີຊາຍ ເລົ່າເລື່ອງການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດນັ້ນໃຫ້ເຂົາຟັງ. ⁴⁷ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກຟາລີຊາຍ ຈິ່ງເອີ້ນສະມາຊິກສະພາມາປະຊຸມໂດຍກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພາະວ່າຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດໝາຍສໍາຄັນຫລາຍປະການ. ⁴⁸ຖ້າເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ລາວເຮັດຢູ່ຢ່າງນີ້ ຄົນທັງຫລາຍກໍຈະເຊື່ອຖືລາວແລ້ວພວກໂຣມກໍຈະມາທໍາລາຍພຣະວິຫານທັງປະເທດຊາດຂອງເຮົາ.”

⁴⁹ແຕ່ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຂົາຊື່ກາຍະຟາ ເປັນມະຫາປະໂລຫິດປະຈໍາການປີນັ້ນ ໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ, ⁵⁰ແລະບໍ່ຄິດເຫັນວ່າມັນຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຖ້າຈະໃຫ້ຄົນຜູ້ດຽວຕາຍ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ທັງປະເທດຊາດຈົບຫາຍ.” ⁵¹ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຄໍານັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນດ້ວຍລໍາພັງຂອງຕົນເອງ ແຕ່ເພາະທ່ານເປັນມະຫາປະໂລຫິດໃນປີນັ້ນ ຈິ່ງທໍາມວາຍໄວ້ກ່ອນວ່າພຣະເຢຊູ ຈະສິ້ນພຣະຊົນຕາງປະເທດຊາດ, ⁵²ແລະບໍ່ແມ່ນແທນປະເທດຊາດຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພື່ອຮວບຮວມບູດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແຕກຊະກັນໄປແລ້ວນັ້ນ ໃຫ້ເຂົ້າເປັນພວກດຽວກັນ. ⁵³ຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາເຂົາໄດ້ວາງແຜນການຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ.

⁵⁴ເພາະເທດສັນນັ້ນພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປມາໃນຖ້າມກາງພວກຍົວ ໂດຍເປີດເຜີຍອີກ ແຕ່ໄດ້ສະເດັດຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງທ້ອງຖິ່ນຢູ່ໃກ້ປ່າເຖິງເມືອງໜຶ່ງຊື່ເອຟາອິມ ແລະປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບພວກສາວົກ. ⁵⁵ອັນໜຶ່ງ, ໃກ້ຈະເຖິງເທດສະການປັດສະຄາຂອງຊາດຍົວແລ້ວ ຫລາຍຄົນໄດ້ອອກຈາກບ້ານເມືອງທົ່ວປະເທດ ຂຶ້ນເມືອຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມກ່ອນປັດສະຄາ ເພື່ອຈະຊໍາລະຕົວ. ⁵⁶ເຂົາກໍາລັງຕິດຕາມຊອກຫາພຣະເຢຊູ ແລະເມື່ອເຂົາຍືນຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານຈິ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ ເພິ່ນຈະບໍ່ມາໃນງານເທດສະການນີ້ຕໍ່. ⁵⁷ຝ່າຍພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກຟາລີຊາຍ ໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງໄວ້ວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຢູ່ໃສ ໃຫ້ມາບອກເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປຈັບພຣະອົງ.

ບົດທີ 12

ມາຣິອາເອີນນໍ້າມັນຫອມສົງພຣະບາດທີ່ເບດທາເນຍ

(ມທ 26:6-13; ມຣກ 14:3-9)

¹ກ່ອນເທດສະການປັດສະຄາທົກວັນພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງບ້ານເບດທາເນຍ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຢູ່ຂອງລາຊະໂຣ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. ²ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ຈັດງານລົງເພື່ອພຣະອົງມາທາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນໂຕະອາຫານ ຝ່າຍລາຊະໂຣກໍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຮ່ວມຮັບປະທານກັບພຣະອົງ. ³ນາງມາຣິອາໄດ້ເອົານໍ້າມັນຫອມລິຕຣາໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີລາຄາແພງມາສົງພຣະບາດພຣະເຢຊູ ແລ້ວໃຊ້ຜົມຂອງຕົນເຊັດພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ຈົນທົ່ວເຮືອນນັ້ນກໍຫອມກຸ້ມດ້ວຍກິ່ນນໍ້າມັນນັ້ນ. ⁴ແຕ່ສາວົກຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງຊື່ຢູດາອິສະກາຣິອິດ (ຄືຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ) ໄດ້ກ່າວວ່າ, ⁵“ເຫດໃດຈຶ່ງບໍ່ຂາຍນໍ້າມັນນີ້ຕໍ່ລາຄາສາມຮ້ອຍເດນາຣີອິນ ແລ້ວແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົນ.” ⁶ລາວເວົ້າຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພາະລາວເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ ແຕ່ເພາະລາວເປັນຂະໂມຍແລະເປັນຜູ້ຖືຖົງເງິນ ແລະເຄີຍບຽດບັງເອົາເງິນທີ່ຢູ່ໃນຖົງນັ້ນ. ⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຊ່າງນາງເທາະ ໃຫ້ລາວຮັກສາສິ່ງນີ້ໄວ້ສໍາລັບວັນຝັງສົບຂອງເຮົາ. ⁸ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ບໍ່ຢູ່ກັບທ່ານສະເໝີ.”

ການປ່ອງຮ້າຍລາຊະໂຣ

⁹ຝ່າຍພວກຢິວຈໍານວນຫລາຍໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຂົາໄດ້ພາກັນມາບໍ່ແມ່ນເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ປະການໜຶ່ງ, ຍາກເຫັນລາຊະໂຣ ຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ. ¹⁰ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຈຶ່ງປຶກສາກັນເພື່ອຈະຂ້າລາຊະໂຣ ເສຍເໝືອນກັນ. ¹¹ເພາະລາຊະໂຣເປັນຕົ້ນເຫດເຮັດໃຫ້ຄົນຢິວຫລາຍຄົນອອກຈາກພວກເຂົາໄປເຊື່ອຖືພຣະເຢຊູ.

ສະເດັດເຂົ້າກຸງຢ່າງຜູ້ມີໃຊ້

(ມທ 21:1-11; ມຣກ 11:1-11; ລກ 19:28-40)

¹²ວັນໜ້າມາປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ມາໃນງານເທດສະການນັ້ນ ໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ¹³ເຂົາກໍພາກັນຖືກັນຕາມອອກໄປຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ໃຫ້ຮ້ອງວ່າ, “ໂຮຊັນນາ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືພຣະມະຫາກະສັດຂອງຊາດອິສຣາເອນ ຊຶ່ງພຣະຈະເລີນ.” ¹⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງພົບລໍ່ນ້ອຍໂຕໜຶ່ງ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຂຶ້ນປະທັບລໍ່ນັ້ນເໝືອນດັ່ງມີຄໍາຂຽນໄວ້ວ່າ, ¹⁵“ບຸດຍິງຂອງຊີໂອນເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຢ້ານເທາະ ມີແຫລະ, ມະຫາກະສັດຂອງທ່ານກໍປະທັບລໍ່ນ້ອຍສະເດັດມາ.” ¹⁶ແຕ່ຫົວທີພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮັບກຽດຕິຍົດແລ້ວເຂົາຈຶ່ງລະນຶກໄດ້ວ່າ ມີຄໍາຢ່າງນັ້ນຂຽນໄວ້ເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ ທັງມີຄົນໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນຖວາຍພຣະອົງ.

¹⁷ຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນລາຊະໂຣໃຫ້ອອກມາຈາກອຸບໂມງ

ຝັງສົບ ແລະຊົງບັນດານໃຫ້ລາວເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ກໍເປັນພະຍານເລື່ອງການເຫລົ່ານັ້ນ. ¹⁸ເພາະເຫດນີ້ແຫລະ, ປະຊາຊົນທັງຫລາຍພາກັນອອກໄປຫາພຣະອົງ ກໍເພາະໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດໝາຍສໍາຄັນນັ້ນ. ¹⁹ຝ່າຍພວກຟາລີຊາຍ ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຫັນຫລືວ່າ ພວກທ່ານເຮັດອັນໃດກໍບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຈັກຢ່າງ ເບິ່ງແມ, ໝົດທັງໂລກກໍຕິດຕາມມັນໄປ.”

ຊາວກຣີກລາງຄົນສະແຫວງຫາພຣະເຢຊູ

²⁰ໃນໝູ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຂຶ້ນໄປນະມັດສະການ ໃນງານເທດສະການນັ້ນມີຊາວກຣີກແດ່. ²¹ຊາວກຣີກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໄປຫາພິລິບ ຊຶ່ງມາຈາກບ້ານເບດຊາອິດາແຂວງຄາລີເລ ຈຶ່ງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ພວກຂ້າພ້ອຍຢາກເຫັນທ່ານເຢຊູແທ້.” ²²ພິລິບຈຶ່ງໄປບອກອັນເດອາແລ້ວອັນເດອາກັບພິລິບ ໄດ້ໄປທູນພຣະເຢຊູ. ²³ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເວລາທີ່ບຸດມະນຸດຕ້ອງຮັບກຽດນັ້ນກໍມາເຖິງແລ້ວ. ²⁴ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າເມັດເຂົ້າບໍ່ຕົກລົງໃນດິນແລະບໍ່ຕາຍໄປກໍຄົງຈະເປັນຢູ່ແຕ່ເມັດດຽວ ແຕ່ຖ້າມັນຕາຍໄປກໍຈະເກີດຜົນຫລາຍ. ²⁵ຜູ້ທີ່ຮັກຊີວິດຂອງຕົນກໍຕ້ອງເສຍຊີວິດ ແລະຜູ້ທີ່ຊົງຊີວິດຂອງຕົນໃນໂລກນີ້ ກໍຈະຮັກສາຊີວິດນັ້ນໄວ້ ສໍາລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ²⁶ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດເຮົາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕິດຕາມເຮົາມາ ແລະເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ ຜູ້ປະຕິບັດເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດເຮົາ ພຣະບິດາຈະຊົງປະທານກຽດຕິຍົດແກ່ຜູ້ນັ້ນ.

ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນ

²⁷“ບັດນີ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາວຸ້ນວາຍ ແລະເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ ຈະວ່າ ໂອພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້າພ້ອຍລອດພົ້ນຈາກຍາມນີ້ທ້ອນ ຢ່າງນັ້ນຫລື ກໍວ່າບໍ່ໄດ້ ທີ່ເຮົາໄດ້ມາເຖິງຍາມນີ້ກໍເພື່ອການນີ້ແຫລະ. ²⁸ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈົ່ງໄດ້ຮັບກຽດ” ແລ້ວກໍມີພຣະສຸລະສຽງດັງມາຈາກພໍ່າວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຮັບກຽດແລ້ວແລະເຮົາຈະໃຫ້ຮັບກຽດອີກ.” ²⁹ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍືນຢູ່ຫັ້ນໄດ້ຍິນສຽງນີ້ແລະເວົ້າວ່າ, “ສຽງພໍ່າຮ້ອງ” ຄົນອື່ນໆ ກໍເວົ້າວ່າ, “ເທວະດາຕົນໜຶ່ງໄດ້ສົນທະນາກັບທ່ານ.” ³⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ສຽງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນສໍາລັບເຮົາ ແຕ່ສໍາລັບທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນແຫລະ. ³¹ບັດນີ້ເຖິງເວລາພິພາກສາໂລກນີ້ ບັດນີ້ຜູ້ປົກຄອງໂລກນີ້ຈະຖືກກຳຈັດອອກເສຍ. ³²ຝ່າຍເຮົາ, ເມື່ອຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ ເຮົາກໍຈະຊັກນໍາຄົນທັງຫລາຍມາຫາເຮົາ.” ³³(ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະຊົນຢ່າງໃດ.)

³⁴ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບັນຍັດວ່າພຣະຄຣິດຊົງຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລ້ວເຫດໃດ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າບຸດມະນຸດຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນ ບຸດມະນຸດນັ້ນຄືຜູ້ໃດ.” ³⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄວາມສະຫວ່າງຈະຍັງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍອີກ ໜ້ອຍໜຶ່ງ ເມື່ອຍັງມີຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ກໍຈົ່ງຢ່າງໄປເທາະ ເພາະຍ້ານວ່າຄວາມມືດຈະຕາມມາ ທັນພວກທ່ານ ຜູ້ທີ່ທຽວໄປມາໃນຄວາມມືດກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນກໍາລັງໄປໃສ.

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກຍິວ

ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດອອກຈາກເຂົາໄປລີ້ຕົນເສຍ.

³⁷ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດພາຍສຳຄັນຫລາຍປະການຕໍ່ໜ້າເຂົາ ເຂົາກໍຍັງບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ³⁸ທັງນີ້ເພື່ອຈະສຳເລັດຕາມຄຳຂອງເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຊຶ່ງວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຊື່ອສິ່ງທີ່ຂ້າພຣະອົງໄດ້ປະກາດແລະພຣະກອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສະແດງແກ່ຜູ້ໃດ.” ³⁹ສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອບໍ່ໄດ້ ເພາະ ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ອີກວ່າ,

⁴⁰ “ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຕາຂອງເຂົາບອດໄປ
ແລະໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຂົາແຂງກະດ້າງ
ຍ້ານວ່າເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາແລະສັງເກດຮູ້ດ້ວຍໃຈ
ແລ້ວຈະກັບໃຈໃໝ່ແລ້ວເຮົາຈະໂຜດໃຫ້ເຂົາດີ.”

⁴¹ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພາະທ່ານໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ.

⁴²ເຖິງປານນັ້ນກໍຕ້ອງມີເຈົ້ານາຍຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍເພາະຍ້ານພວກຟາລີຊາຍ ຈະຂັບໄລ່ເຂົາອອກຈາກໂຮງທຳມະເທດສະໜາ. ⁴³ດ້ວຍວ່າເຂົາຮັກກຽດຕິຍົດຈາກມະນຸດຫລາຍກວ່າກຽດຕິຍົດຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນຫລັກພິພາກສາ

⁴⁴ພຣະເຢຊູ ຊົງເບິ່ງສຽງກ່າວວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນເຊື່ອໃນເຮົາ ແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴⁵ແລະຜູ້ທີ່ເຫັນເຮົາກໍເຫັນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴⁶ເຮົານີ້ຄືຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຈະບໍ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ⁴⁷ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນຝ່າຍເຮົາກໍບໍ່ພິພາກສາຜູ້ນັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແຕ່ມາເພື່ອໂຜດເອົາໂລກໃຫ້ພົ້ນ. ⁴⁸ຜູ້ທີ່ຖືມເຮົາແລະບໍ່ຮັບເອົາຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາກໍມີສິ່ງທີ່ພິພາກສາຕົນແລ້ວ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວນັ້ນແຫລະ, ຈະພິພາກສາຜູ້ນັ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁴⁹ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕາມລຳພັງໃຈຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຊຶ່ງເຮົາກ່າວແລະເວົ້ານັ້ນ ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ, ພຣະອົງນັ້ນເອງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ⁵⁰ແລະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ເຮົາກໍເວົ້າຕາມທີ່ພຣະບິດາຊົງບັນຊາໄວ້ແກ່ເຮົາ.”

ບົດທີ 13

ພຣະເຢຊູ ຊົງລ້າງຕົນຂອງພວກສາວົກ

¹ກ່ອນເຖິງເວລາເທດສະການປັດສະຄາ ພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບວ່າຍາມຂອງຕົນທີ່ຈະສະເດັດຈາກໂລກນີ້ເມື່ອຫາພຣະບິດາເຖິງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກພວກຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້

ພຣະອົງຊົງຮັກຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ²ຂະນະເມື່ອຮັບປະທານອາຫານຢູ່ນັ້ນ (ມານໄດ້ເຂົ້າດົນໃຈຍູດາ ອິສະກາຣີອົດລູກຂອງຊີໂມນ ໃຫ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ), ³ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ຊົງ ປະທານສິ່ງທັງປວງໃຫ້ຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງຊາບວ່າພຣະອົງສະເດັດມາຈາກ ພຣະເຈົ້າ ແລະຈະສະເດັດເມືອທາພຣະເຈົ້າ. ⁴ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກການຮັບປະທານອາຫານ, ຊົງຖອດເຄື່ອງທົງຊັ້ນນອກອອກວາງໄວ້, ແລະຊົງເອົາຜ້າເຊັດຕົວມາຮັດແອວຂອງພຣະອົງ. ⁵ພຣະອົງຊົງຖອກນ້ຳໃສ່ອ່າງແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົ້ນລ້າງຕີນຂອງພວກສາວົກ ແລະເຊັດດ້ວຍຜ້າຮັດ ແອວນັ້ນ.

⁶ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາເຖິງຊີໂມນ ເປໂຕ ແລະລາວໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ທ່ານຈະລ້າງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍຫລື.” ⁷ພຣະເຢຊູຊົງຕອບລາວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດໃນເວລານີ້ ທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ ແຕ່ພາຍຫລັງທ່ານຈະເຂົ້າໃຈ.” ⁸ເປໂຕຈຶ່ງທູນວ່າ, “ທ່ານຈະລ້າງຕີນຂອງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາບໍ່ລ້າງທ່ານ ທ່ານຈະມີສ່ວນໃນເຮົາບໍ່ ໄດ້.” ⁹ຊີໂມນ ເປໂຕທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕີນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຂໍລ້າງມືແລະຫົວຂອງ ຂ້ານ້ອຍເໝືອນກັນ.” ¹⁰ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເປໂຕວ່າ, “ຜູ້ທີ່ອາບນ້ຳແລ້ວບໍ່ຈຳເປັນລ້າງຕົວອີກ ລ້າງແຕ່ຕີນເທົ່ານັ້ນ ເພາະສະອາດໝົດທັງຕົວແລ້ວພວກທ່ານກໍສະອາດແລ້ວແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກ ຄົນ.” ¹¹ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າໃຜຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ເພາະເຫດນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງ ກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ສະອາດທຸກຄົນ.”

¹²ເຫດສັນນີ້ເມື່ອພຣະອົງຊົງລ້າງຕີນຂອງເຂົາແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງໃສ່ເຄື່ອງທົງຊັ້ນນອກຂອງ ຕີນອີກ ແລ້ວປະທັບລົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກ ທ່ານແລ້ວຫລື. ¹³ທ່ານທັງຫລາຍເອີ້ນເຮົາວ່າອາຈານແລະນາຍເຈົ້າ ພວກທ່ານເອີ້ນຖືກຕ້ອງ ແລ້ວ ເພາະເຮົາເປັນຢ່າງນັ້ນ. ¹⁴ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຜູ້ເປັນນາຍ ແລະອາຈານຂອງພວກທ່ານໄດ້ ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ ພວກທ່ານກໍຄວນລ້າງຕີນຂອງກັນແລະກັນເໝືອນກັນ. ¹⁵ດ້ວຍວ່າເຮົາໄດ້ ວາງແບບຢ່າງໃຫ້ພວກທ່ານແລ້ວ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຮັດເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກທ່ານແລ້ວ. ¹⁶ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຂ້າໃຊ້ບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕີນ ຜູ້ທີ່ຖືກໃຊ້ ໄປບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ໃຊ້ຕີນໄປນັ້ນ. ¹⁷ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລະເຮັດຕາມ ທ່ານກໍ ເປັນສຸກ.

¹⁸ເຮົາບໍ່ເວົ້າເຖິງພວກທ່ານທຸກຄົນ ຝ່າຍເຮົາກໍຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ແຕ່ຕ້ອງເປັນ ຈິງຕາມຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ ‘ຜູ້ທີ່ຮັບປະທານອາຫານຂອງເຮົາກໍຍົກສົ້ນຕີນໃສ່ເຮົາ.’ ¹⁹ແຕ່ເວລາ ບັດນີ້ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍກ່ອນການນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າເມື່ອມັນເກີດຂຶ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈະ ໄດ້ເຊື່ອວ່າເຮົານີ້ແຫລະ, ແມ່ນຜູ້ນັ້ນ. ²⁰ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ໃດຮັບ ຕ້ອນຜູ້ທີ່ເຮົາໃຊ້ໄປກໍຮັບຕ້ອນເຮົາເໝືອນກັນ ແລະຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນເຮົາກໍຮັບຕ້ອນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ ເຮົາມາ.”

ຊົງທ່ານວາຍວ່າຢູດາຈະມອບພຣະອົງໄວ້

(ມທ 26:20-25; ມຣກ 14:17-21; ລກ 22:21-23)

²¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງວຽນວາຍໃນພຣະໄທ ແລະຊົງກ່າວເປັນພະຍານວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ.”
²²ພວກສາວົກກໍເບິ່ງໜ້າກັນແລະສົງໄສວ່າ ຄົນທີ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງນັ້ນຄືຜູ້ໃດ. ²³ມີສາວົກຄົນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກໄດ້ເນື່ອງກາຍລົງອົງພຣະຊວງຂອງພຣະອົງ. ²⁴ຊີໂມນ ເປໂຕ ຈຶ່ງຍົກໜ້າໃສ່ສາວົກຜູ້ນັ້ນກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຖາມວ່າຄົນທີ່ເພິ່ນເວົ້ານັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ.” ²⁵ຂະນະທີ່ຍັງອົງພຣະຊວງຂອງພຣະອົງ ສາວົກຜູ້ນັ້ນກໍທູນຖາມວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ແມ່ນຜູ້ໃດ.” ²⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະເອົາອາຫານຄໍານີ້ຈໍາແລ້ວຍື່ນໃຫ້ຜູ້ໃດ ກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນແທລະ” ເມື່ອຊົງຈໍາອາຫານຄໍານັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຍື່ນໃຫ້ແກ່ຢູດາລູກຊີໂມນ ອີສະກາຣີອິດ. ²⁷ຫລັງຈາກຢູດາໄດ້ກິນອາຫານຄໍານັ້ນແລ້ວຊາຕານຈຶ່ງເຂົ້າຢູ່ໃນໃຈລາວພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງບອກຢູດາວ່າ, “ອັນທີ່ທ່ານຈະເຮັດນັ້ນກໍຈົ່ງເຮັດໄວງ ແມ່.” ²⁸ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ນັ່ງຮ່ວມໂຕະຢູ່ນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ລາວຢ່າງນັ້ນ. ²⁹ດັ່ງນັ້ນລາງຄົນກໍຄິດວ່າເປັນເພາະຢູດາຖືຖົງເງິນພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງຊື້ສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການສໍາລັບງານເທດສະການນີ້” ຫລືເພື່ອຈະໃຫ້ລາວທານແກ່ຄົນຍາກຈົນ. ³⁰ພາຍຫລັງທີ່ຢູດາໄດ້ຮັບອາຫານຄໍານັ້ນແລ້ວລາວກໍອອກໄປທັນທີ ໃນຂະນະນັ້ນເປັນເວລາກາງຄືນ.

ພຣະບັນຍັດຂີ້ໄພ

³¹ເມື່ອຢູດາອອກໄປແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ບັດນີ້ບຸດມະນຸດໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດແລ້ວ ແລະພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮັບກຽດຕິຍົດເພາະບຸດມະນຸດ. ³²ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບກຽດຕິຍົດເພາະບຸດມະນຸດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານໃຫ້ບຸດມະນຸດມີກຽດຕິຍົດຮ່ວມກັບພຣະອົງ ແລະຈະຊົງໃຫ້ມີກຽດຕິຍົດໃນບັດນີ້. ³³ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຍັງຈະຢູ່ກັບພວກເຈົ້າອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຈະຊອກຫາເຮົາ ແລະ, ເໝືອນກັບເຮົາໄດ້ບອກກັບພວກຍິວແລ້ວວ່າ ‘ບ່ອນເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກເຈົ້າໄປບໍ່ໄດ້’, ບັດນີ້ເຮົາກໍບອກພວກເຈົ້າເໝືອນກັນ.

³⁴ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດໃໝ່ໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄືໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັກກັນແລະກັນ ເຮົາຮັກເຈົ້າທັງຫລາຍມາແລ້ວຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍຢ່າງນັ້ນ. ³⁵ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍມີຄວາມຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ ດັ່ງນີ້ແທລະ, ຄົນທັງປວງກໍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນສາວົກຂອງເຮົາ.”

ຊົງທ່ານວາຍວ່າເປໂຕຈະປະຕິເສດພຣະອົງ

(ມທ 23:31-35; ມຣກ 14:27-31; ລກ 22:31-34)

³⁶ຝ່າຍຊີໂມນ ເປໂຕໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ທ່ານຈະໄປໃສ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນ ທ່ານຈະຕາມເຮົາໄປດຽວນີ້ບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພາຍຫລັງທ່ານຈະຕາມໄປ.”

³⁷ ເປໂຕທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕາມທ່ານໄປດຽວນີ້ບໍ່ໄດ້ ຂ້ານ້ອຍຈະສະຫລະຊີວິດເພື່ອທ່ານ.” ³⁸ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຈະສະຫລະຊີວິດຂອງທ່ານເພື່ອເຮົາຫລື ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ່ອນໄກ່ຈະຂັ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.”

ບົດທີ 14

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນທາງໄປສູ່ພຣະບິດາ

1 “ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍວຸ້ນວາຍໄປ ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາເໝືອນກັນ.”^[1] ² ໃນຜາສາດພຣະບິດາຂອງເຮົາມີທີ່ຢູ່ຫລາຍບ່ອນ ຖ້າບໍ່ມີເຮົາຄົງໄດ້ບ່ອກພວກທ່ານແລ້ວ ເພາະເຮົາໄປຈັດແຈງບ່ອນໄວ້ສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍ. ³ ເມື່ອເຮົາໄປຈັດແຈງບ່ອນໄວ້ສຳລັບພວກທ່ານແລ້ວ ເຮົາຈະກັບມາອີກຮັບທ່ານໄປຢູ່ກັບເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຢູ່ທີ່ໃດພວກທ່ານຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ. ⁴ ແລະທ່ານຮູ້ຈັກທາງທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນ.”

⁵ ໂທມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານຈະໄປໃສ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ຈັກທາງນັ້ນດ້ວຍຢ່າງໃດ.” ⁶ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບລາວວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນທາງນັ້ນ, ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະ ເປັນຊີວິດ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ນອກຈາກຈະມາທາງເຮົາ. ⁷ ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຈັກເຮົາແລ້ວ ທ່ານກໍຄົງຮູ້ຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທ່ານທັງຫລາຍກໍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ.”

⁸ ພິລິບທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂໍສະແດງພຣະບິດາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນພວກຂ້ານ້ອຍກໍຈະພໍໃຈແລ້ວ.” ⁹ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ພິລິບເອີຍ, ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານເທິງມາເຖິງພຽງນີ້ ແລະພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາອີກຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາເປັນສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ‘ຂໍສະແດງພຣະບິດາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຫັນ.’ ¹⁰ ທ່ານບໍ່ເຊື່ອຫລືວ່າເຮົານີ້ຢູ່ໃນພຣະບິດາ ແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍລຳພັງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາໄດ້ຊົງກະທຳພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງ. ¹¹ ຈົ່ງເຊື່ອເຮົາວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຈົ່ງເຊື່ອເພາະກິດຈະການເຫລົ່ານັ້ນ. ¹² ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາກໍຈະເຮັດກິດຈະການທີ່ເຮົາເຮັດຢູ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ແລະຜູ້ນັ້ນຈະເຮັດການໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນອີກ ເພາະວ່າຝ່າຍເຮົາໄປເຖິງພຣະບິດາ. ¹³ ສິ່ງໃດທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ ເຮົາກໍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນເພື່ອວ່າພຣະບິດາຈະຊົງຮັບກຽດຕິຍົດດ້ວຍພຣະບຸດ. ¹⁴ ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຂໍສິ່ງໃດກັບເຮົາໃນນາມຂອງເຮົາ ຝ່າຍເຮົາກໍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນ.”

[1] ຫລືວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍກໍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາເໝືອນກັນ.”

ຊົງສັນຍາຈະປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

15“ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮັກເຮົາ ທ່ານກໍຈະຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ. 16ຝ່າຍເຮົາຈະທູນຂໍພຣະບິດາ ແລະພຣະອົງຈະຊົງປະທານຜູ້ຊ່ວຍອີກຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອຈະຢູ່ກັບພວກທ່ານຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, 17ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ ຊຶ່ງໂລກບໍ່ອາດຈະຮັບໄດ້ເພາະໂລກບໍ່ເຫັນແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ ແລະຈະປະທັບຢູ່ໃນພວກທ່ານ.

18“ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມທ່ານທັງຫລາຍໄວ້ໃນເປັນກຳພ້າ ເຮົາຈະມາຫາພວກທ່ານ. 19ອີກໜ້ອຍໜຶ່ງໂລກຈະບໍ່ເຫັນເຮົາແຕ່ພວກທ່ານຈະເຫັນເຮົາ ເພາະເຮົາເປັນຢູ່ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເປັນຢູ່ເໝືອນກັນ. 20ໃນວັນນັ້ນທ່ານຈະຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພວກທ່ານຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຢູ່ໃນພວກທ່ານ. 21ຜູ້ທີ່ມີຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາແລະຖືຂໍ້ບັນຍັດນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລ້ວຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຊົງຮັກຜູ້ນັ້ນ ແລະຝ່າຍເຮົາຈະຮັກຜູ້ນັ້ນ ພ້ອມທັງຈະສະແດງຕົວເຮົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ.”

22ຢູດາ (ບໍ່ແມ່ນອິສະກາຣີອິດ) ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງສະແດງຕົວໃຫ້ປະກົດແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ປະກົດແກ່ໂລກ.” 23ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຮັກເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືຮັກສາພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຊົງຮັກຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວເຮົາທັງສອງຈະມາຫາຜູ້ນັ້ນແລະຈະຕັ້ງຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ. 24ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາກໍບໍ່ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ພຣະທຳທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາ ແຕ່ແມ່ນຂອງພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

25“ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເມື່ອເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ. 26ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍຄືພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ພຣະບິດາຈະຊົງໃຊ້ມາໃນນາມຂອງເຮົາ ອົງນັ້ນແຫລະ, ຈະຊົງສອນທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ສິ່ງ ແລະຈະເຕືອນພວກທ່ານໃຫ້ລະນຶກເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົານີ້ໄດ້ກ່າວແກ່ພວກທ່ານແລ້ວນັ້ນ.

27ເຮົາມອບຄວາມສະຫງົບສຸກໄວ້ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງເຮົາ ເຮົາປະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຝ່າຍເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານບໍ່ເໝືອນໂລກໃຫ້ນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານວຸ້ນວາຍໄປແລະຢ່າຊູ່ຍ້ານ. 28ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານແລ້ວວ່າ ‘ເຮົາຈະຈາກໄປແລະຈະກັບມາຫາພວກທ່ານ’ ຖ້າພວກທ່ານຮັກເຮົາ ພວກທ່ານກໍຈະຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ເຮົາໄປຫາພຣະບິດາ ເພາະພຣະບິດາຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າເຮົາ. 29ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍກ່ອນເຫດການນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າເມື່ອເຫດການນັ້ນເກີດຂຶ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອ. 30ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາຫລາຍຄຳກັບພວກທ່ານ ເພາະວ່າຜູ້ປົກຄອງໂລກຈະມາແລະຜູ້ນັ້ນບໍ່ມີສິດອັນໃດກ່ຽວກັບເຮົາ. 32ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະບິດາໄດ້ຊົງບັນຊາ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຮັກພຣະບິດາ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ເຮົາທັງຫລາຍພາກັນຈາກທີ່ນັ້ນໄປເທາະ.”

ບົດທີ 15

ພຣະເຢຊູຄືເຄືອອະງຸ່ນອັນແທ້ຈິງ

¹“ເຮົາເປັນເຄືອອະງຸ່ນອັນແທ້ຈິງ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງເປັນຜູ້ບໍລະບັດ. ²ກິ່ງທຸກກິ່ງໃນເຮົາທີ່ບໍ່ເກີດຜົນ ພຣະອົງຊົງລິເສຍ ແລະກິ່ງທຸກກິ່ງທີ່ເກີດຜົນ ພຣະອົງຊົງຕອນເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນຫລາຍຂຶ້ນ. ³ບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍກໍຕອນ^[1]ແລ້ວດ້ວຍພຣະທໍາທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກທ່ານ. ⁴ຈົ່ງເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາແລະເຮົາເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ ກິ່ງຈະເກີດຜົນເອງບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະຕິດຢູ່ກັບເຄືອສັນໃດ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເກີດຜົນບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາສັນນັ້ນ.

⁵ເຮົາເປັນເຄືອອະງຸ່ນ ທ່ານທັງຫລາຍເປັນກິ່ງ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະເກີດຜົນຫລາຍ ເພາະຖ້າແຍກຈາກເຮົາແລ້ວພວກທ່ານບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້. ⁶ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອງຖືກຕັດຖິ້ມເສຍເໝືອນກິ່ງແລ້ວກໍທ່ຽວແຫ້ງໄປແລະຖືກເກັບເອົາໄປເຜົາໄຟເສຍ. ⁷ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາ ແລະຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາຝັງຢູ່ໃນທ່ານແລ້ວ ພວກທ່ານຈະປາດຖະໜາສິ່ງໃດຈົ່ງຂໍແລ້ວສິ່ງນັ້ນຈະເກີດມີແກ່ພວກທ່ານ. ⁸ໃນການນີ້ແຫລະ, ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງຮັບກຽດຕິຍົດ ຄືເມື່ອພວກທ່ານເກີດຜົນຫລາຍ ພວກທ່ານຈຶ່ງເກີດເປັນສາວົກຂອງເຮົາ.

⁹ພຣະບິດາໄດ້ຊົງຮັກເຮົາຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ຮັກພວກທ່ານຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ ຈົ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ. ¹⁰ຖ້າພວກທ່ານຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ ທ່ານກໍຈະຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຖືຮັກສາບັນຍັດພຣະບິດາຂອງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ¹¹ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນທ່ານ ແລະຄວາມຍິນດີຂອງທ່ານຈະຄົບບໍລິບູນ. ¹²ນີ້ແຫລະ, ເປັນຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ ຄືໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮັກກັນແລະກັນ ເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຮັກພວກທ່ານ. ¹³ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ຄືການທີ່ຜູ້ໜຶ່ງຈະໄດ້ສະຫລະຊີວິດຕາງມິດສະຫາຍຂອງຕົນ. ¹⁴ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຮັດຂໍ້ທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຍັດໄວ້ ພວກທ່ານກໍເປັນມິດສະຫາຍຂອງເຮົາ. ¹⁵ຕໍ່ໄປເຮົາບໍ່ເອີ້ນທ່ານທັງຫລາຍວ່າຂ້ອຍໃຊ້ ເພາະຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ຮູ້ວ່ານາຍຂອງຕົນກໍາລັງເຮັດອັນໃດ ແຕ່ເຮົາເອີ້ນພວກທ່ານວ່າມິດສະຫາຍ ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາ ເຮົາກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຊາບແລ້ວ. ¹⁶ບໍ່ແມ່ນທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເລືອກເອົາເຮົາ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກທ່ານແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ໄປເກີດຜົນ ແລະເພື່ອຜົນຂອງພວກທ່ານຈະຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ ເພື່ອວ່າ, ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະທູນຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະອົງກໍຈະຊົງປະທານສິ່ງນັ້ນແກ່ພວກທ່ານ. ¹⁷ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາກໍບັນຍັດໄວ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮັກກັນແລະກັນ.

^[1]ຄຳວ່າຕອນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ “ຮັບການຊຳຮະໃຫ້ສະອາດ.”

ຄວາມກຽດຊັງຂອງໂລກ

18“ຖ້າໂລກຫາກກຽດຊັງທ່ານທັງຫລາຍ ກໍຈົ່ງຮູ້ວ່າມັນໄດ້ກຽດຊັງເຮົາກ່ອນແລ້ວ. 19ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເປັນຂອງຝ່າຍໂລກ ໂລກກໍຈະຮັກແພງສິ່ງທີ່ເປັນຂອງມັນ ແຕ່ເພາະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເປັນຂອງຝ່າຍໂລກ ແລະຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກທ່ານອອກຈາກໂລກ ສັນນັ້ນໂລກຈຶ່ງກຽດຊັງພວກທ່ານ. 20ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ ຖ້າເຂົາຂົ່ມເຫງເຮົາ ເຂົາກໍຈະຂົ່ມເຫງທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນກັນ ຖ້າເຂົາຖືຮັກສາຂໍ້ຄວາມຂອງເຮົາ ເຂົາກໍຈະຖືຮັກສາຂໍ້ຄວາມຂອງພວກທ່ານເໝືອນກັນ. 21ແຕ່ສິ່ງທັງປວງນີ້ເຂົາກໍຈະເຮັດຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. 22ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາກ່າວແກ່ເຂົາ ເຂົາກໍບໍ່ມີຜິດບາບແຕ່ບັດນີ້ເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວໃນເລື່ອງຜິດບາບຂອງຕົນ. 23ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຮົາກໍກຽດຊັງພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ. 24ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດກິດຈະການຖ້າມກາງເຂົາ ອັນບໍ່ມີຜູ້ອື່ນໄດ້ເຮັດນັ້ນ ເຂົາກໍຄົງບໍ່ມີຜິດບາບ ແຕ່ບັດນີ້ເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະໄດ້ກຽດຊັງທັງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ. 25ທັງນີ້ກໍເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຈິງ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງເຂົາທີ່ວ່າ ‘ເຂົາໄດ້ກຽດຊັງເຮົາໂດຍບໍ່ມີເຫດ’. 26ແຕ່ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍຜູ້ທີ່ເຮົານີ້ຈະໃຊ້ມາຈາກພຣະບິດາຫາທ່ານທັງຫລາຍ ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງຊຶ່ງອອກຈາກພຣະບິດາ ໄດ້ສະເດັດມາແລ້ວ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຈະຊົງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. 27ສ່ວນທ່ານທັງຫລາຍກໍເປັນພະຍານເໝືອນກັນ ເພາະວ່າພວກທ່ານຢູ່ກັບເຮົາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາແລ້ວ.

ບົດທີ 16

1“ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານເກີດຄວາມສະດຸດໃຈ. 2ເຂົາຈະໄລ່ທ່ານທັງຫລາຍອອກຈາກໂຮງທຳມະເທດສະໜາຈະມີເວລາໜຶ່ງເມື່ອບຸກຄົນທີ່ຂ້າພວກທ່ານເສຍຈະຄຶດວ່າ ຕົນເຮັດການນັ້ນເພື່ອບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. 3ເຂົາຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະບິດາແລະບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາ.

ງານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

“ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ ເພາະວ່າເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ. 5ແຕ່ບັດນີ້ເຮົາຈວນຈະໄປຫາພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານຖາມເຮົາວ່າ, ‘ທ່ານຈະໄປໃສ’. 6ແຕ່ເພາະເຮົາໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ພວກທ່ານ ໃຈຂອງພວກທ່ານຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທຸກ. 7ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍບອກຄວາມຈິງຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ການທີ່ເຮົາຈາກໄປນັ້ນເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກທ່ານ ເພາະຖ້າເຮົາບໍ່ໄປ ອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກທ່ານ ແຕ່ຖ້າເຮົາໄປແລ້ວ ເຮົາກໍຈະໃຊ້ ພຣະອົງນັ້ນມາຫາພວກທ່ານ. 8ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາແລ້ວ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຈະຊົງບັນດິນໃຫ້ໂລກຮູ້ແຈ້ງໃນເລື່ອງຄວາມຜິດບາບ, ຄວາມຊອບທຳ, ແລະການພິພາກສາ. 9ໃນເລື່ອງຄວາມຜິດບາບນັ້ນ ຄືເພາະເຂົາບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອ

ໃນເຮົາ. ¹⁰ໃນເລື່ອງຄວາມຊອບທຳນັ້ນ ຄືເພາະເຮົາໄປຫາພຣະບິດາແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ. ¹¹ສ່ວນເລື່ອງການພິພາກສານັ້ນ ຄືເພາະຜູ້ບິກຄອງໂລກນີ້ໄດ້ຖືກພິພາກສາແລ້ວ.

¹²“ເຮົາຍັງມີອີກຫລາຍສິ່ງທີ່ຈະບອກແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ແຕ່ດຽວນີ້ພວກທ່ານບໍ່ອາດຈະຫັນໄດ້. ¹³ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງນັ້ນຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງຈະສະເດັດມາແລ້ວ ພຣະອົງຈະນຳທ່ານທັງຫລາຍໄປສູ່ຄວາມຈິງທັງໝົດ ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ກ່າວແຕ່ລຳພັງຂອງພຣະອົງເອງ ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນສິ່ງໃດກໍຈະຊົງກ່າວສິ່ງນັ້ນ ແລະຈະຊົງປະກາດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ. ¹⁴ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ ເພາະວ່າພຣະອົງຈະຊົງເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາມາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ¹⁵ທຸກໆ ສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຊົງມີຢູ່ນັ້ນກໍເປັນຂອງເຮົາເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ພຣະວິນຍານຊົງເອົາສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງເຮົານັ້ນມາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ.

ຄວາມທຸກໂສກຈະກາຍເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ

¹⁶“ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາຕໍ່ໄປ ແລະຍັງອີກໜ້ອຍໜຶ່ງພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ.”

¹⁷ສາວົກຂອງພຣະອົງລາງຄົນຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ, “ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຮົາວ່າ ‘ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ ແລະຍັງອີກໜ້ອຍໜຶ່ງພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ ແລະ ‘ເພາະເຮົາໄປຫາພຣະບິດາ’ ນີ້ໝາຍຄວາມຢ່າງໃດ.” ¹⁸ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານກຳລັງເວົ້າຫຍັງ.”

¹⁹ພຣະເຊຊູຊົງຊາບວ່າເຂົາຢາກທູນຖາມພຣະອົງ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖາມກັນໃນເລື່ອງທີ່ເຮົາກ່າວນັ້ນຫລືວ່າ ‘ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ’ ແລະ ‘ອີກໜ້ອຍໜຶ່ງພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ’. ²⁰ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າທ່ານທັງຫລາຍຈະຮ້ອງໄຫ້ຮຳໂຮ ແຕ່ໂລກນີ້ຈະຊົມຊື່ນຍິນດີ ສ່ວນພວກທ່ານຈະມີຄວາມທຸກໂສກ ແຕ່ຄວາມທຸກໂສກຂອງພວກທ່ານນັ້ນຈະກັບກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ. ²¹ເມື່ອຜູ້ຍິງຈະເກີດລູກ ນາງກໍມີຄວາມທຸກເພາະເຖິງກຳນົດແລ້ວ ແຕ່ເມື່ອເກີດລູກແລ້ວນາງກໍບໍ່ຄິດເຖິງຄວາມເຈັບປວດນັ້ນອີກ ເພາະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງເກີດມາໃນໂລກ. ²²ດັ່ງນັ້ນໃນບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍກໍມີຄວາມທຸກໂສກ ແຕ່ເຮົາຈະເຫັນພວກທ່ານອີກ ແລະໃຈຂອງພວກທ່ານຈະຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເອົາຄວາມຍິນດີນັ້ນອອກໄປຈາກພວກທ່ານໄດ້. ²³ໃນວັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ຖາມເຮົາເຖິງສິ່ງໃດ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານຈະຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະອົງຈະຊົງໂຜດປະທານສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ²⁴ມາເຖິງບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຂໍສິ່ງໃດໃນນາມຂອງເຮົາ ຈຶ່ງຂໍແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງພວກທ່ານຈະເຕັມບໍລິບູນ.

ເຮົາໄດ້ຊະນະໂລກແລ້ວ

²⁵ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເປັນຄຳປຽບທຽບ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເຮົາຈະບໍ່ກ່າວເປັນຄຳປຽບທຽບຕໍ່ພວກທ່ານອີກ ແຕ່ຈະບອກໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ເລື່ອງພຣະບິດາໂດຍແຈ່ມແຈ້ງ. ²⁶ໃນວັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈະທູນຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານວ່າເຮົາຈະອ້ອນວອນພຣະບິດາເພື່ອພວກທ່ານ. ²⁷ດ້ວຍວ່າພຣະບິດາເອງກໍຊົງຮັກແພງທ່ານທັງຫລາຍ ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັກແພງເຮົາ ແລະໄດ້ເຊື່ອວ່າ ເຮົາອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ²⁸ເຮົາໄດ້ອອກມາຈາກພຣະບິດາແລະໄດ້ມາໃນໂລກ ແລ້ວເຮົາຈະຈາກໂລກໄປຫາພຣະບິດາອີກ.”

²⁹ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ທູນວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ບັດນີ້ທ່ານກ່າວໂດຍແຈ່ມແຈ້ງ ບໍ່ໄດ້ກ່າວເປັນຄຳປຽບທຽບ. ³⁰ບັດນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າທ່ານຮູ້ຈັກສັບພະທຸກສິ່ງ ແລະບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຜູ້ໃດຈະຖາມທ່ານອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຊື່ອວ່າທ່ານມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”

³¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ດຽວນີ້ທ່ານທັງຫລາຍເຊື່ອແລ້ວຫລື. ³²ເບິ່ງແມ່, ເວລາຈະມາແລະເວລານັ້ນກໍເຖິງແລ້ວ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະຕ້ອງແຕກຊະກັນໄປບ້ານໃຜເຮືອນມັນ ແລະຈະປະເຮົາໄວ້ຜູ້ດຽວແຕ່ຫາກວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຜູ້ດຽວເພາະພຣະບິດາຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ. ³³ເຮົາໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຄວາມສະຫງົບສຸກໃນເຮົາ ໃນໂລກນີ້ພວກທ່ານຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກ ແຕ່ຈົ່ງຊົນໃຈເທາະ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ຊະນະໂລກແລ້ວ.”

ບົດທີ 17

ພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວົກ

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຖອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນເບິ່ງຟ້າໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ພຣະບິດາເອີຍ, ເຖິງເວລາແລ້ວ ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ ເພື່ອພຣະບຸດຈະໄດ້ຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງ. ²ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະບຸດມີສິດອຳນາດເໜືອມະນຸດທັງປວງ ເພື່ອໃຫ້ພຣະບຸດປະທານຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແກ່ທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ພຣະບຸດນັ້ນ. ³ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຄືທີ່ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທ່ຽງແທ້ອົງດຽວແລະຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ມາ. ⁴ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງໃນໂລກ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດກິດຈະການທີ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດນັ້ນສຳເລັດແລ້ວ. ⁵ບັດນີ້ພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີກຽດຕິຍົດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງເອງ ຄືກຽດຕິຍົດທີ່ຂ້ານ້ອຍມີກັບພຣະອົງກ່ອນໂລກບໍ່ທັນມື້ນັ້ນ.

⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະແດງພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍຈາກມະນຸດສະໂລກ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານເຂົາໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະເຂົາໄດ້ຖືຮັກສາພຣະທຳຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ⁷ບັດນີ້ເຂົາຊາບ

ແລ້ວວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນມາຈາກພຣະອົງ. ⁸ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳ ທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃຫ້ເຂົາແລ້ວ ແລະເຂົາໄດ້ຮັບ ໄວ້ ແລະເຂົາຮູ້ແນ່ວ່າຂ້ານ້ອຍມາຈາກພຣະອົງທັງເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. ⁹ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນເພື່ອເຂົາ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອໂລກ ແຕ່ເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງໄດ້ ຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າເຂົາເປັນຂອງພຣະອົງ. ¹⁰ທຸກສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເປັນ ຂອງພຣະອົງ ແລະທຸກສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະອົງກໍເປັນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍມີກຽດຕິຍົດ ໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ¹¹ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ອີກ ແຕ່ເຂົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້ ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍ ກຳລັງຈະເມືອຫາພຣະອົງ ໂອ, ພຣະບິດາຜູ້ບໍລິສຸດ ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດພິທັກຮັກສາເຂົາໄວ້ໂດຍ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນ ດຽວກັນເໝືອນດັ່ງເຮົາທັງສອງ. ¹²ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງຢູ່ກັບເຂົາ ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ພິທັກຮັກສາເຂົາໄວ້ ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປົກປັກຮັກສາ ເຂົາໄວ້ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເສຍໄປ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຜູ້ຖືກຊົງໝາຍໄວ້ສຳລັບຄວາມຈົບຫາຍ ເພື່ອໃຫ້ ສຳເລັດໄປຕາມຂໍ້ພຣະທຳ. ¹³ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະເມືອຫາພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍກ່າວເຖິງສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ໃນໂລກ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າງບໍລິບູນ. ¹⁴ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ເຂົາແລ້ວ ແລະໂລກນີ້ໄດ້ໄດ້ກຽດຊັງເຂົາເພາະເຂົາບໍ່ ຢູ່ຝ່າຍໂລກ ເໝືອນຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກນັ້ນ. ¹⁵ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂໍພຣະອົງເອົາເຂົາອອກຈາກ ໂລກນີ້ ແຕ່ໄດ້ຂໍຮັກສາເຂົາໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍ.^[7] ¹⁶ເຂົາບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກເໝືອນດັ່ງຂ້ານ້ອຍນີ້ບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກ. ¹⁷ຂໍຊົງໂຜດຊຳລະເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍຄວາມຈິງ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ¹⁸ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາໃນໂລກສັນໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍໃຊ້ເຂົາໄປໃນໂລກ ສັນນັ້ນ. ¹⁹ຂ້ານ້ອຍຊຳລະຕົວຖວາຍເພາະເຫັນແກ່ເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຮັບການຊົງຊຳລະແຕ່ງຕັ້ງ ໄວ້ດ້ວຍຄວາມຈິງເໝືອນກັນ.

²⁰“ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ພວກດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາ, ²¹ເພື່ອເຂົາທັງໝົດຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຄື ພຣະບິດາຊົງສະຖິດໃນຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍໃນພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຢູ່ໃນເຮົາທັງສອງ ເໝືອນກັນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. ²²ແລະກຽດຕິຍົດ ທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນ ດຽວກັນ ເໝືອນດັ່ງເຮົາທັງສອງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນນັ້ນ. ²³ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນເຂົາແລະພຣະອົງ ຊົງຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນຢ່າງສົມບູນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ ແລະພຣະອົງຊົງຮັກເຂົາເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍ.

²⁴“ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍກໍປາດຖະໜາ

[7]ຫລື “ຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ.”

ຢາກໃຫ້ເຂົາຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍໃນບ່ອນຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍຢູ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາ-
ສີຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍ ກ່ອນຊົງ
ສ້າງໂລກ. ²⁵ ໂອ ພຣະບິດາຜູ້ຍຸດຕິທຳ, ໂລກນີ້ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກ ພຣະອົງແຕ່ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກ
ພຣະອົງ ແລະຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. ²⁶ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດ
ໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ອີກ ເພື່ອຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງ
ຮັກຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ໃນເຂົາ ແລະຝ່າຍຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ໃນເຂົາ.”

ບົດທີ 18

ການມອບແລະການຈັບກຸມພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:47-56; ມຣກ 14:43-50; ລກ 22:47-53)

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປກັບພວກສາວົກ
ຂອງພຣະອົງ ຂ້າມຫ້ວຍເກັດໂຣນບ່ອນມີສວນ ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນສວນນັ້ນກັບສາວົກ.
²ຝ່າຍຢູດາຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງກໍຮູ້ຈັກບ່ອນນັ້ນເໝືອນກັນ ເພາະວ່າທີ່ນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ປະ-
ຊຸມກັນກັບພວກສາວົກຫລາຍເທື່ອແລ້ວ. ³ດັ່ງນັ້ນຢູດາໄດ້ພາພວກທະຫານກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ມາ
ຈາກພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກຟາລີຊາຍ ຖີໂຄມ, ຖືກະບອງ, ແລະເຄື່ອງ ອາວຸດເຂົ້າ
ມາໃນທີ່ນັ້ນ.

⁴ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊາບທຸກສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ ຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປຊົງຖາມເຂົາວ່າ,
“ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາໃຜ?” ⁵ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ມາຫາເຢຊູໂທນາຊາເຮັດ”
ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ” ຢູດາຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງກໍຍືນຢູ່ກັບຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນ. ⁶ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ” ເຂົາໄດ້ຖອຍຫລັງລົ້ມລົງ
ເທິງດິນ. ⁷ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາໃຜ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ,
“ມາຫາເຢຊູໂທນາຊາເຮັດ.” ⁸ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວວ່າ ແມ່ນ
ເຮົານີ້ແຫລະ ເຫດສັນນັ້ນຖ້າພວກທ່ານຊອກຫາເຮົາ ຈຶ່ງປະໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປເສຍ.” ⁹ທັງນີ້ກໍ
ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າ-
ນ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ສູນເສຍໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.”

¹⁰ຊີໂມນ ເປໂຕ ມີດາບຈຶ່ງຖອດອອກມາພັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກທູ
ເບື້ອງຂວາຂາດ ຂ້າໃຊ້ຄົນນັ້ນຊື່ວ່າມາລະໂຂ. ¹¹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງເອົາດາບ
ໃສ່ຝັກໄວ້ເສຍ ຈອກທີ່ພຣະບິດາຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມຫລື.”

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກນຳໄປຫາປະໂລຫິດ

(ມທ 26:57-58; ມຣກ 14:53-54; ລກ 22:54)

¹²ກອງທະຫານກັບນາຍພັນ ພ້ອມດ້ວຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກຍິວ ໄດ້ທຸ້ມຈັບພຣະເຢຊູມັດໄວ້.

13 ແລ້ວເຂົາໄດ້ພາພຣະອົງໄປຫາອັນນາກ່ອນ ເພາະອັນນາເປັນພໍ່ເມຍຂອງກາຢະຟາ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນ
ມະຫາປະໂລຫິດປະຈຳການໃນປີນັ້ນ. 14 ກາຢະຟາຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ແນະນຳພວກຍິວວ່າ ຄວນໃຫ້
ຄົນໜຶ່ງຕາຍແທນພົນລະເມືອງທັງໝົດ.

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:69-70; ມຣກ 14:66-68; ລກ 22:55-57)

15 ຊີໂມນ ເປໂຕກັບສາວົກອີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕາມພຣະເຢຊູໄປ ສາວົກຄົນນັ້ນຮູ້ຈັກກັນກັບມະຫາ
ປະໂລຫິດ ເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປກັບພຣະເຢຊູເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດ. 16 ຝ່າຍເປໂຕຍືນ
ຢູ່ຮິມປະຕູຂ້າງນອກ ສາວົກຄົນນັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກກັນກັບມະຫາປະໂລຫິດ ໄດ້ອອກໄປເວົ້າກັບຜູ້ຍິງທີ່
ເຝົ້າປະຕູ ແລ້ວກໍພາເປໂຕເຂົ້າໄປ. 17 ມີຍິງໃຊ້ທີ່ເຝົ້າປະຕູໄດ້ຖາມເປໂຕວ່າ, “ໂຕກໍເປັນສາວົກ
ຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນຕີ” ເປໂຕຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ.” 18 ພວກຂ້ອຍໃຊ້ກັບພວກຍາມກໍຍືນຢູ່
ທີ່ນັ້ນ ເອົາຖ່ານມາດັ່ງໄຟເພາະວ່າ ອາກາດໜາວ ຈຶ່ງພາກັນຍືນຝົງໄຟຢູ່ ແລະເປໂຕກໍຍືນຝົງ
ໄຟນຳເຂົາເໝືອນກັນ.

ມະຫາປະໂລຫິດສອບຖາມພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:59-66; ມຣກ 14:55-64; ລກ 22:66-71)

19 ຝ່າຍມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງທູນຖາມພຣະເຢຊູເຖິງພວກສາວົກຂອງພຣະອົງແລະເຖິງຄຳສັ່ງ-
ສອນຂອງພຣະອົງ. 20 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບທ່ານວ່າ, “ເຮົານີ້ໄດ້ກ່າວໃຫ້ໂລກຟັງຢ່າງເປີດເຜີຍ
ເຮົາໄດ້ສັ່ງສອນສະເໝີໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາ ແລະໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທີ່ພວກຍິວທັງ
ໝົດຊຸມນຸມກັນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວສິ່ງໄດ້ໃນທີ່ລັບລີ້. 21 ທ່ານຖາມເຮົາເຮັດຫຍັງ ຈຶ່ງຖາມຄົນທັງ-
ຫລາຍທີ່ໄດ້ຟັງເຮົາວ່າ ເຮົາໄດ້ເວົ້າອັນໃດກັບເຂົາ ຄົນເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ໄດ້ຮູ້ອັນທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າ
ນັ້ນ.” 22 ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ຕົບພຣະພັກ
ພຣະເຢຊູແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຕອບມະຫາປະໂລຫິດຢ່າງນັ້ນຫລື.” 23 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ,
“ຖ້າເຮົາເວົ້າຜິດ ຈຶ່ງເປັນພະຍານໃນການຜິດນັ້ນ ແຕ່ຖ້າເຮົາເວົ້າຖືກ ທ່ານຕົບເຮົາເຮັດຫຍັງ”.
24 ອັນນາຈຶ່ງໃຫ້ພາພຣະເຢຊູທີ່ຊົງຖືກມັດຢູ່ນັ້ນໄປຫາກາຢະຟາ ຜູ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດປະຈຳ-
ການ.

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູອີກ

(ມທ 26:71-75; ມຣກ 14:69-72; ລກ 22:58-62)

25 ຂະນະນັ້ນຊີໂມນ ເປໂຕກຳລັງຍືນຝົງໄຟຢູ່ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖາມເປໂຕວ່າ, “ໂຕກໍເປັນສາ-
ວົກຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນບໍ່ແມ່ນຫລື” ເປໂຕຕອບປະຕິເສດວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ.” 26 ຂ້ອຍໃຊ້ຄົນ
ໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຊຶ່ງເປັນພິນ້ອງກັບເປໂຕຟັນຫູຂາດນັ້ນ ກໍໄດ້ຖາມວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້
ເຫັນເຈົ້າກັບຄົນນັ້ນໃນສວນບໍ່ແມ່ນຫລື.” 27 ເປໂຕຈຶ່ງຕອບປະຕິເສດອີກ ແລະທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍ

ຂັ້ນ

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກນຳໄປຫາປີລາດ

(ມທ 27:1-2; 11-14; ມຣກ 15:1-5; ລກ 23:1-5)

²⁸ເຂົາກໍໄດ້ນຳພຣະເຢຊູອອກຈາກເຮືອນຂອງກາຢະຟາໄປຍັງສານປະໂຫຍດໂຕຣຽນ ເປັນເວລາແຕ່ເຂົ້າ ສ່ວນພວກຢິວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສານນັ້ນ ເພາະຢ້ານວ່າຈະບໍ່ສະອາດເພື່ອຈະກິນ ປັດສະຄາໄດ້. ²⁹ດັ່ງນັ້ນປີລາດຈຶ່ງອອກມາຫາເຂົາແລະຖາມວ່າ, “ພວກທ່ານມີເລື່ອງອັນໄດ້ມາ ພ້ອງຄົນນີ້.” ³⁰ເຂົາຕອບວ່າ, “ຖ້າຄົນນີ້ບໍ່ເປັນຜູ້ຮ້າຍພວກຂ້າມ້ອຍກໍຄົງຈະບໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ທ່ານ.”

³¹ປີລາດຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈຶ່ງເອົາຄົນນີ້ໄປຂ້າລະຕັດສິນຕາມກົດໝາຍຂອງ ພວກທ່ານເສຍ” ພວກຢິວຈຶ່ງຮຽນວ່າ, “ຕາມກົດໝາຍພວກຂ້າມ້ອຍບໍ່ມີສິດຈະປະທານຊີວິດຜູ້ ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.” ³²ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງຊົງກ່າວໄວ້ເພື່ອສະແດງວ່າ ພຣະອົງຊົງສິ້ນພຣະຊົນດ້ວຍວິທີໃດ.

³³ປີລາດຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນສານປະໂຫຍດໂຕຣຽນອີກ ແລະເອີ້ນພຣະເຢຊູມາ ແລ້ວທູນຖາມວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຢິວຫລື.” ³⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຖາມຢ່າງນັ້ນແຕ່ລຳພັງແຕ່ ໂຕທ່ານເອງຫລື ຫລືວ່າຄົນອື່ນບອກທ່ານເຖິງເລື່ອງເຮົາ.” ³⁵ປີລາດທູນຕອບວ່າ, “ສ່ວນຂ້ອຍບໍ່ ແມ່ນຊາດຢິວ ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າເອງແລະພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ມອບເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ຂ້ອຍ ເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດອັນໃດ.”

³⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ລາຊະອຳນາດຂອງເຮົາບໍ່ເປັນແຕ່ໂລກນີ້ ຖ້າລາຊະອຳນາດຂອງ ເຮົາເປັນແຕ່ໂລກນີ້ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຄົງຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ ບໍ່ໃຫ້ເຮົາຖືກມອບໄວ້ແກ່ພວກຢິວ ແຕ່ບັດນີ້ ລາຊະອຳນາດຂອງເຮົາບໍ່ເປັນແຕ່ໂລກນີ້.” ³⁷ປີລາດຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າດັ່ງນັ້ນເຈົ້າເປັນ ກະສັດຕໍ່”ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້າແລ້ວວ່າເຮົາເປັນກະສັດຝ່າຍເຮົາເກີດມາ ແລະເຂົ້າ ມາໃນໂລກນີ້ກໍເພາະເຫດນີ້ແທລະ ຄືເພື່ອຈະເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ທຸກໆ ຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍ ຄວາມຈິງຍ່ອມຟັງສຽງຂອງເຮົາ.”

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກພິພາກສາໃຫ້ສິ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:15-31; ມຣກ 15:6-20; ລກ 23:13-25)

ເມື່ອປີລາດຖາມດັ່ງນີ້ແລ້ວທ່ານກໍອອກໄປຫາພວກຢິວອີກ ແລະບອກເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາບໍ່ ເຫັນຜິດໃນໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ. ³⁹ແຕ່ພວກທ່ານມີທຳນຽມໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ພວກທ່ານໃນ ເທດສະການປັດສະຄາ ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກະສັດຂອງຊາດຢິວ ໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ຫລື.” ⁴⁰ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ, “ຢ່າປ່ອຍຄົນນີ້ແຕ່ຈົ່ງປ່ອຍບາຣາບາ” ສ່ວນ ບາຣາບານັ້ນເປັນໂຈນ.

ບົດທີ 19

¹ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງເອົາພຣະເຢຊູໄປໃຫ້ເຂົາຊ້ຽນ. ²ແລະພວກທະຫານໄດ້ເອົາເຄືອໜາມມາຕັກເປັນໂຄ້ງແທນພວງມາໄລສຸບໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງເອົາເສື້ອຄຸມສີມ່ວງອ່ອນມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງ. ³ແລະເຂົາໄດ້ທັບຍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງທູນວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຍິວເອີຍ, ຈຶ່ງຊົງພຣະຈະເລີນເທີນ” ແລະເຂົາກໍຕົບພຣະພັກພຣະອົງ.

⁴ປີລາດໄດ້ອອກໄປອີກແລະກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາພາຄົນນີ້ອອກມາຫາທ່ານທັງ-ຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າເຮົາບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ.” ⁵ພຣະເຢຊູຈຶ່ງສະເດັດອອກມາຊົງພວງມາໄລທີ່ເຮັດດ້ວຍເຄືອໜາມນັ້ນ ແລະຊົງເສື້ອຄຸມສີມ່ວງອ່ອນປີລາດຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງຄົນນີ້ແມ.” ⁶ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງເຂົາກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ”ປີລາດຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໄປຄົງໄວ້ ເພາະຝ່າຍເຮົາບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຜູ້ນີ້.” ⁷ພວກຍິວໄດ້ຕອບວ່າ “ພວກເຮົາມີກົດໝາຍ ແລະຕາມກົດໝາຍນັ້ນຄົນນີ້ຄວນຕາຍເພາະມັນຕັ້ງຕົວເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

⁸ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ່ານກໍຕົກໃຈຫລາຍຂຶ້ນ. ⁹ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນສານປະໂຮໂຕຣຽນອີກ ແລ້ວທູນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ” ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບປະການໃດ. ¹⁰ປີລາດຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ເວົ້າກັບເຮົາຫລື ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າເຮົາມີສິດອໍານາດຈະປ່ອຍເຈົ້າ ແລະມີສິດອໍານາດຄົງເຈົ້າໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.” ¹¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບທ່ານວ່າ, “ທ່ານຈະບໍ່ມີສິດອໍານາດເໜືອເຮົາຈັກປະການ ເວັ້ນແຕ່ອໍານາດນັ້ນຈະຊົງປະທານແຕ່ທັງເທິງໃຫ້ແກ່ທ່ານ ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ມອບເຮົາໄວ້ກັບທ່ານກໍມີຄວາມຜິດບາບຫລາຍກວ່າທ່ານ.”

¹²ເນື່ອງຈາກຂໍ້ນີ້ປີລາດຈຶ່ງຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະປ່ອຍພຣະອົງເສຍ ແຕ່ພວກຍິວຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ຖ້າທ່ານປ່ອຍຄົນນີ້ທ່ານກໍບໍ່ເປັນມິດຂອງກາຍຊາ ທຸກຄົນທີ່ຕັ້ງຕົວເປັນກະສັດກໍປະກົດຕົວຕໍ່ສູ່ກາຍຊາ.” ¹³ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງພາພຣະເຢຊູອອກມາ ແລ້ວນຸ່ງບັນລັງພິພາກສາໃນບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າເດິນປູທິນ ພາສາເຮັບເຮີເອີ້ນວ່າຄັບບາທາ. ¹⁴ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດແຈງປັດສະຄາ ເວລາປະມານທ່ຽງວັນ ທ່ານໄດ້ກ່າວກັບພວກຍິວວ່າ “ນີ້ຄືກະສັດຂອງພວກທ່ານ.”

¹⁵ຝ່າຍເຂົາໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ເອົາມັນໄປເສຍ, ເອົາມັນໄປເສຍ ຄົງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເສຍ”ປີລາດຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ. “ພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາຄົງກະສັດຂອງພວກທ່ານທີ່ໄມ້ກາງແຂນຫລື” ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຕອບວ່າ, “ເວັ້ນແຕ່ກາຍຊາແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດ.”

¹⁶ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ ເພື່ອເອົາໄປຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ການຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

(ມທ 27:32-44; ມຣກ 15:21-32; ລກ 23:26-43)

17 ເຂົາຈຶ່ງຄຸມເອົາພຣະເຢຊູອອກໄປ. ແລະພຣະອົງຊົງແບກເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງສະເດັດໄປເຖິງບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າກະໂຫລກທົວ (ພາສາເຮັບເຮີເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄທາ). 18 ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ຄົງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບອີກສອງຄົນ ຄົນລະຂ້າງແລະພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ກາງ. 19

ບິລາດໃຫ້ຂຽນບ້າຍຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນອ່ານວ່າ, “ເຢຊູໂທນາຊາເລັດ ກະສັດຂອງຊາດຍິວ.” 20 ຄົນຍິວຫລາຍຄົນໄດ້ອ່ານບ້າຍນັ້ນ ເພາະບ່ອນທີ່ເຂົາຄົງພຣະເຢຊູນັ້ນຢູ່ໃກ້ກຸງ ແລະບ້າຍນັ້ນເຂົາໄດ້ຂຽນເປັນພາສາເຮັບເຮີ, ພາສາໂຣມ, ແລະພາສາກຣີກ. 21 ແລ້ວພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ຂອງຊາດຍິວ ຈຶ່ງຮຽນບິລາດວ່າ, “ຂໍຢ່າຂຽນວ່າ ‘ກະສັດຂອງຊາດຍິວ’ ແຕ່ຂຽນວ່າ ‘ຄົນນີ້ບອກວ່າ ເຮົາເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວ.’” 22 ບິລາດຕອບວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາຂຽນແລ້ວກໍແລ້ວໄປ.”

23 ເມື່ອພວກທະຫານໄດ້ຄົງພຣະເຢຊູໄວ້ແລ້ວ ເຂົາໄດ້ເອົາເຄື່ອງຊົງຂອງພຣະອົງມາແບ່ງເປັນສີ່ພູດ ແລ້ວກໍປັນກັນຜູ້ລະພູດ ແລະຍັງເອົາສະຫລອງຊັ້ນໃນພຣະອົງຊຶ່ງບໍ່ມີດູກ ແຕ່ແລ້ວດ້ວຍຜ້າທີ່ຕໍ່າທັງຜືນ. 24 ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ພວກເຮົາຢ່າຈົກປັນກັນເທາະ ແຕ່ໃຫ້ຈົກສະຫລາກເອົາ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເປັນຂອງຜູ້ໃດ” ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ສໍາເລັດຕາມພຣະຄໍາພີທີ່ຂຽນ ໄວ້ວ່າ, “ເລື້ອຜ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນກັນສ່ວນເລື້ອຂອງພຣະອົງນັ້ນເຂົາກໍຈົກສະຫລາກກັນ.”

25 ພວກທະຫານໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ ຝ່າຍມານດາແລະນໍາສາວຂອງພຣະອົງ ກັບນາງມາຣິອາເມຍຂອງກະໂລປາ ແລະນາງມາຣິອາໂທມັກດາລາກໍຍືນຢູ່ໃກ້ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ.

26 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນມານດາຂອງພຣະອົງແລະສາວິກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຍືນຢູ່ໃກ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບມານດາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ນີ້ແຫລະ, ລູກຊາຍຂອງນາງ.” 27 ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບສາວິກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ມານດາຂອງທ່ານ” ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ ສາວິກຄົນນັ້ນກໍຮັບເອົານາງມາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງສົ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:45-56; ມຣກ 15:33-41; ລກ 23:44-49)

28 ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າທຸກສິ່ງສໍາເລັດແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ສໍາເລັດຕາມພຣະຄໍາພີພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຢາກນໍ້າ.” 29 ທີ່ນັ້ນມີອ່າງເຕັມເຫລົ້າແວງສົ້ມ ພວກທະຫານຈຶ່ງເອົາຟອງນໍ້າຈຸ່ມເອົາເຫລົ້າແວງສົ້ມ ສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ທູສົບຍື່ນໃສ່ພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ.

30 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຮັບເຫລົ້າແວງສົ້ມແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ສໍາເລັດແລ້ວ” ແລະເມື່ອຊົງກັມພຣະສຽນລົງ ພຣະອົງຊົງມອບຈິດວິນຍານໄວ້.

ເຂົາແທງທີ່ຂ້າງພຣະເຢຊູ

31 ສັນນັ້ນພວກຍິວຈຶ່ງຂໍນໍາບິລາດໃຫ້ຫັກກະດູກຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ນັ້ນ ແລະໃຫ້ເອົາສົບ

ໄປເສຍ ທັງນີ້ກໍເພາະເປັນວັນຈັດແຈງແລະເຂົາບໍ່ຢາກໃຫ້ສົບນັ້ນຄ້າງຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນໃນວັນ
ຊະບາໂຕ (ເພາະວັນຊະບາໂຕນັ້ນເປັນວັນໃຫຍ່). ³²ດັ່ງນັ້ນພວກທະຫານຈຶ່ງທຸບຂາຜູ້ທີ່ໜຶ່ງ
ແລະຜູ້ທີ່ສອງຊຶ່ງຖືກຄົງໄວ້ພ້ອມ. ³³ແຕ່ເມື່ອເຂົາມາເຖິງພຣະເຢຊູ ແລະເຫັນວ່າພຣະອົງສິ້ນ
ພຣະຊົນແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫັກຂາຂອງພຣະອົງ. ³⁴ສ່ວນທະຫານຄົນໜຶ່ງໄດ້ເອົາຫອກແທງທີ່
ຂ້າງຂອງພຣະອົງ ແລະໂລຫິດກັບນ້ຳກໍໄຫລອອກທັນທີ. ³⁵ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນກໍເປັນພະຍານ ຄຳພະ-
ຍານຂອງຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຈິງ (ແລະພຣະອົງນັ້ນຊົງຊາບວ່າ ຜູ້ນັ້ນເວົ້າຄວາມຈິງ) ເພື່ອທ່ານທັງ-
ຫລາຍຈະໄດ້ເຊື່ອເໝືອນກັນ. ³⁶ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່
ວ່າ “ກະດູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຖືກຫັກເສຍຈັກເຫລັ້ມ.” ³⁷ແລະມີຂໍ້ພຣະຄຳພີອີກຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ວ່າ, “ເຂົາ
ຈະມອງເບິ່ງທ່ານຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ແທງ.”

ການວາງພຣະສົບໃສ່ອຸບໂມງ

(ມທ 27:57-61; ມຣກ 15:42-47; ລກ 23:50-56)

³⁸ຫລັງຈາກນີ້ໂຢເຊບໂທບ້ານອາຣິມາທາຍ ຊຶ່ງເປັນລູກສິດລັບໆ ຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະທ່ານ
ຍ້ານພວກຍິວ ກໍໄດ້ຂໍພຣະສົບພຣະເຢຊູ ຈາກປີລາດ ແລະປີລາດກໍຍອມໃຫ້ໂຢເຊບຈຶ່ງມາອັນ
ເຊີນພຣະສົບຂອງພຣະອົງໄປ. ³⁹ຝ່າຍນີໂກເດມຜູ້ໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ເວລາກາງຄືນແຕ່ທົວທີ່
ນັ້ນກໍມາເໝືອນກັນ ທ່ານໄດ້ເອົາເຄື່ອງຫອມປະສົມນຳມາ ຄືຢາງໄມ້ກັບຫາງແຂ້ ໜັກປະມານ
ສາມສິບກິໂລ. ⁴⁰ເມື່ອອັນເຊີນພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູລົງມາ ເຂົາເອົາຜ້າປ່ານກັບເຄື່ອງຫອມ
ພັນພຣະສົບນັ້ນຕາມທຳນຽມມັງນສົບຂອງຊາດຍິວ. ⁴¹ອັນໜຶ່ງໃນບ່ອນພຣະອົງຊົງຖືກຄົງໄວ້ນັ້ນ
ມີສວນໜຶ່ງ ໃນສວນນັ້ນມີອຸບໂມງໃໝ່ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ວາງສົບຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ. ⁴²ດັ່ງນັ້ນເນື່ອງຈາກວ່າ
ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດແຈງຂອງຊາດຍິວ ແລະເນື່ອງຈາກ ວ່າອຸບໂມງນັ້ນຢູ່ໃກ້ ເຂົາຈຶ່ງບັນຈຸພຣະ-
ສົບຂອງພຣະເຢຊູໄວ້ທີ່ນັ້ນ.

ບົດທີ 20

ການຄົ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 28:1-10; ມຣກ 16:1-8; ລກ 24:1-12)

¹ວັນຕົ້ນສັບປະດານັ້ນເວລາເຊົ້າຍັງມີດຢູ່ມາຣິອາໄທມັກດາລາໄດ້ມາເຖິງອຸບໂມງ ແລະນາງ
ໄດ້ເຫັນກ້ອນຫີນຖືກຍ້າຍອອກຈາກ ປາກອຸບໂມງແລ້ວ. ²ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນ ເປໂຕ
ແລະສາວົກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາໄດ້ເອົາສົບຂອງພຣະ-
ອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ.” ³ເປໂຕກັບສາ-
ວົກຄົນອື່ນນັ້ນຈຶ່ງພາກັນອອກມາເຖິງອຸບໂມງ. ⁴ເຂົາທັງສອງພ້ອມກັນແລ່ນມາ ແຕ່ສາວົກອື່ນ
ນັ້ນໄດ້ແລ່ນໄວກວ່າເປໂຕຈຶ່ງມາເຖິງອຸບໂມງກ່ອນ. ⁵ເມື່ອກົມລົງເພິ່ນໄດ້ເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່ແຕ່
ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປທັງໃນ. ⁶ສ່ວນຊີໂມນ ເປໂຕທີ່ຕາມຫລັງມານັ້ນ ກໍຮອດເໝືອນກັນ ແລ້ວໄດ້ເຂົ້າໄປ

ໃນອຸໂມງແລະໄດ້ເຫັນຜ້າປານກອງຢູ່. ⁷ ແລະຜ້າປົກພຣະສຽນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ. ⁸ ແລ້ວສາວົກຜູ້ອື່ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເໝືອນກັນ ກໍໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ. ⁹ ເພາະວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

¹⁰ ແລ້ວສາວົກທັງສອງນັ້ນກໍກັບໄປຍັງບ້ານຂອງຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ມາຣິອາ ມັກດາລາ

(ມທ 28:9-10; ມຣກ 16:9-10)

¹¹ ຝ່າຍມາຣິອາຍິນຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນອກອຸບໂມງ ຂະນະທີ່ຍັງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນາງໄດ້ກັມຫລວງໄປທາງອຸບໂມງ. ¹² ແລະນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງຕົນນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ ຕົນໜຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະສຽນ ຕົນໜຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະບາດ. ¹³ ເທວະດາທັງສອງນັ້ນໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາພຣະສົບຂອງພຣະອາຈານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ບ່ອນໃດ.” ¹⁴ ເມື່ອເວົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງໄດ້ຫລວງຫລັງມາເຫັນພຣະເຢຊູຍິນຢູ່ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ.

¹⁵ ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ໃດ” ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນ ຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບເພິ່ນໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສຍ” ¹⁶ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຣິອາເອີຍ” ມາຣິອາກໍຕ່າວໜ້າມາທູນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮົວວ່າ, “ຮັບໂບ-ນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ). ¹⁷ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບມາຣິອາວ່າ, “ຢ່າຊູ່ໜ່ວງດຶງເຮົາເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ ‘ເຮົາຈະຂຶ້ນເມືອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມືອຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາແລະພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.’” ¹⁸ ນາງມາຣິອາ ມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ພວກສາວົກ

(ມທ 28:16-20; ມຣກ 16:14-18; ລກ 24:36-49)

¹⁹ ຄຳວັນນັ້ນເປັນວັນຕົ້ນສັບປະດາ ເມື່ອສາວົກອັດປະຕູທີ່ເຂົາຢູ່ນັ້ນເພາະຍ້ານພວກຍົວພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ.” ²⁰ ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະແດງພຣະທັດແລະຂ້າງຂອງ ພຣະອົງໄຫ້ເຂົາເບິ່ງ ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍເກີດຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ²¹ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ພຣະບິດາໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາກໍໃຊ້ທ່ານທັງໄປຢ່າງນັ້ນ.” ²² ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງລະບາຍ

ລົມອອກຈາກພຣະໂອດໃສ່ເຂົາ ໂດຍບອກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
23 ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະຍົກເອົາຜິດບາບຂອງຜູ້ໃດ ຄວາມບາບຂອງຜູ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຍົກ
ເສຍແລ້ວ ແລະຖ້າທ່ານທັງຫລາຍກັກຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ໃດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກັກຄວາມ
ຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນແລ້ວ.”

ໂທມາບໍ່ເຊື່ອ

24 ຝ່າຍໂທມາທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ ແຜດ ຊຶ່ງເປັນສາວົກຜູ້ໜຶ່ງໃນສິບສອງຄົນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາ
ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມານັ້ນ. 25 ສາວົກອື່ນຈຶ່ງບອກໂທມາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລ້ວ” ແຕ່ໂທມາຕອບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ເຫັນຮອຍຕະບູທີ່ຝ່າພຣະຫັດ, ແລະບໍ່ໄດ້
ເອົານິ້ວມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຮອຍຕະບູນັ້ນ, ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຂ້າງເພິ່ນແລ້ວ
ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອ.”

26 ຄັນລ່ວງໄປໄດ້ແປດວັນແລ້ວພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ກັນທີ່ເຮືອນນັ້ນອີກແລະໂທມາ
ກໍຢູ່ກັບເຂົາ ສ່ວນປະຕູກໍອັດໄວ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຍືນຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງ
ກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງມີຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ.” 27 ແລະພຣະອົງຊົງກ່າວກັບໂທມາວ່າ, “ຈົ່ງເດີ
ນີ້ວມືຂອງທ່ານມາລູບເບິ່ງຝ່າມືຂອງເຮົາ ຈົ່ງເດີມືຂອງທ່ານມາໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ ຢ່າຂາດຄວາມ
ເຊື່ອແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ.” 28 ໂທມາທູນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ແລະພຣະເຈົ້າ
ຂອງຂ້າພະອົງ.” 29 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບໂທມາວ່າ, “ເພາະໄດ້ເຫັນເຮົາທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອຫລື ຜູ້ທີ່ບໍ່
ເຫັນເຮົາແຕ່ໄດ້ເຊື່ອກໍເປັນສຸກ.”

ຈຸດປະສົງຂອງໜັງສືນີ້

30 ອັນໜຶ່ງພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງເຮັດໝາຍສຳຄັນອື່ນໆ ອີກຫລາຍປະການ ຕໍ່ໜ້າພວກສາວົກ
ເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈົດໄວ້ໃນໜັງສືເຫລົ່ານີ້. 31 ແຕ່ທີ່ໄດ້ຈົດເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ກໍເພື່ອທ່ານ
ທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເມື່ອມີຄວາມ
ເຊື່ອແລ້ວທ່ານ ກໍມີຊີວິດໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 21

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ສາວົກເຈັດຄົນ

1 ຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງສະແດງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກອີກທີ່ທະເລຕິເບເຣຍພຣະອົງຊົງ
ສະແດງພຣະອົງຢ່າງນີ້ຄື. 2 ພວກທີ່ຢູ່ພ້ອມກັນມີຊີໂມນ ເປໂຕ, ໂທມາທີ່ເອີ້ນວ່າແຜດ,
ນະທານາເອັນ ໄທບ້ານການາແຂວງຄາລີເລ, ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຊເບດາຍ ແລະສາວົກ
ຂອງພຣະອົງອີກສອງຄົນ. 3 ຊີໂມນ ເປໂຕບອກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປຫາປາ” ຝ່າຍເຂົາຈຶ່ງຕອບ
ວ່າ, “ພວກເຮົາຈະໄປນຳເຈົ້າດ້ວຍ” ແລ້ວເຂົາກໍອອກໄປລົງເຮືອ ແຕ່ໃນຄືນນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ປາຈັກ
ໂຕ.

4 ເມື່ອກຳລັງຮຸ່ງເຮົາພຣະເຢຊູ ປະທັບຍິນຢູ່ທີ່ຝັງ ແຕ່ພວກສາວົກບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ.
5 ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ລູກເອີຍ, ພວກເຈົ້າມີຂອງກິນບໍ່” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີ” 6 ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ຈົ່ງຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ” ເຂົາຈຶ່ງຖິ້ມມອງລົງແລະຖືກປາຫລາຍ ຈົນດຶງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເພາະເຫລືອແຮງ.

7 ສາວົກທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກໄດ້ບອກເປໂຕວ່າ, “ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫລະ” ເມື່ອຊີໂມນ ເປໂຕໄດ້ຍິນວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານໄດ້ຈັບເອົາເສື້ອມານຸ່ງເພາະເປືອຍໂຕຢູ່ ແລ້ວກໍໂຕນລົງນຳ. 8 ແຕ່ພວກສາວົກອື່ນໆ ນັ້ນໄດ້ເອົາເຮືອນ້ອຍລາກມອງທີ່ຖືກປາມາ ເພາະເຂົາບໍ່ຢູ່ໄກຈາກຝັງ ໄກປະມານສອງຮ້ອຍສອກເທົ່ານັ້ນ.

9 ເມື່ອເຂົາຂຶ້ນຝັງແລ້ວກໍເຫັນຖ່ານຕິດໄຟຢູ່ ພ້ອມທັງມີປາແລະເຂົ້າຈີ່ຂາງຢູ່. 10 ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ປາທີ່ພວກເຈົ້າຫາໄດ້ມີກິນີ່ຈົ່ງເອົາມາບາງໂຕ.” 11 ຊີໂມນ ເປໂຕຈຶ່ງເຂົ້າໃນເຮືອດຶງມອງຂຶ້ນຝັງ ແລະມີປາໃຫຍ່ເຕັມຢູ່ຈຳນວນ 153 ໂຕ ເຖິງວ່າມີປາຫລາຍປານນັ້ນມອງກໍບໍ່ຂາດ. 12 ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ພາກັນມາປັ້ນເຂົ້າເທາະ” ໃນພວກສາວົກບໍ່ມີໃຜກ້າຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຄືໃຜ” ເພາະເຂົາຮູ້ຢູ່ວ່າຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 13 ພຣະເຢຊູ ຊົງເຂົ້າມາຈັບເອົາເຂົ້າຈີ່ແຈກໃຫ້ເຂົາ ແລະເອົາປາແຈກໃຫ້ເໝືອນກັນ. 14 ນີ້ເປັນເທື່ອທີສາມທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງສະແດງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ.

“ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ”

15 ເມື່ອເຂົາປັ້ນເຂົ້າແລ້ວພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບຊີໂມນ ເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນ ລູກໂຢຮັນ ເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຫລົ່ານີ້ຫລື”^[7] ເປໂຕທູນວ່າ “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ”^[8] ພຣະອົງຊົງສັ່ງເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງແກະທຸ່ມຂອງເຮົາເນີ.” 16 ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເປໂຕເປັນເທື່ອທີສອງວ່າ, “ຊີໂມນ ລູກໂຢຮັນ ເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລື” ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ” ພຣະອົງຊົງສັ່ງທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ.” 17 ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເປໂຕເປັນເທື່ອທີສາມວ່າ, “ຊີໂມນ ລູກໂຢຮັນ ເອີຍ, ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື”^[9] ເປໂຕກໍເປັນທຸກໃຈທີ່ພຣະອົງຊົງຖາມທ່ານເທື່ອທີສາມວ່າ, “ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື”^[10] ເປໂຕຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບທຸກສິ່ງ ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ” ພຣະເຢຊູ ຊົງສັ່ງທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາເນີ. 18 ເຮົາບອກແກ່ເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເມື່ອເຈົ້າຍັງທຸ່ມເຈົ້າເຄີຍ

[7] ອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຈົ້າຮັກຄົນເຫລົ່ານີ້ຫລື” ຫລືວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າຄົນເຫລົ່ານີ້ຮັກເຮົາຫລື” ຫລືວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຈົ້າຮັກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫລື.”
[8] ຫລືວ່າ “ເປັນສະຫາຍຮັກຂອງພຣະອົງ.”
[9] ຫລືວ່າ “ເປັນສະຫາຍຮັກຂອງເຮົາຫລື.”
[10] ຫລືວ່າ ທີ່ພຣະອົງຊົງຖາມທ່ານເທື່ອທີສາມໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າເປັນສະຫາຍຮັກຂອງເຮົາຫລື.”

ຄາດແອວຂອງເຈົ້າເອງ ແລະທຽວໄປມາໃສ່ໄດ້ຕາມໃຈເຈົ້າມັກ ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າເຖົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າຈະ ຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ ແລະຄົນອື່ນຈະຄາດແອວໃຫ້ແລະພາໄປບ່ອນເຈົ້າບໍ່ຢາກໄປ.”¹⁹ (ທີ່ພຣະອົງ ຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າເປໂຕຈະຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຕາຍຢ່າງໃດ) ຄັນພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວຈຶ່ງຊົງສັ່ງເປໂຕວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.”

ສາວົກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ

²⁰ເປໂຕຫລຽວຫລັງເຫັນສາວົກຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງຮັກກຳລັງຕາມມາ ຄືຜູ້ທີ່ເນີ້ງກາຍລົງອີງ ພຣະຊວງຂອງພຣະອົງເມື່ອຮັບປະທານອາຫານແລງນັ້ນ ແລະທຸນຖາມວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ ທີ່ຈະມອບທ່ານໄວ້ຄືຜູ້ໃດ.”²¹ ເມື່ອເປໂຕເຫັນສາວົກຜູ້ນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງທຸນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ນີ້ເດ, ຈະເປັນຢ່າງໃດ.”²² ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາມີໃຈຢາກໃຫ້ຜູ້ ນີ້ຍືນຢູ່ຈົນເຖິງເຮົາມານັ້ນຈະເປັນທຸລະອັນໃດກັບເຈົ້າໜີ້ ສ່ວນເຈົ້າຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.”²³ ເຫດສັນ- ນັ້ນຄຳທີ່ວ່າສາວົກຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍ ຈຶ່ງຊຳລືໄປໃນຖ້າມາກາງຂອງພວກພີ່ນ້ອງ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ ຊົງກ່າວວ່າສາວົກຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍ ແຕ່ຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຮົາມີໃຈຢາກໃຫ້ຜູ້ນີ້ຍືນຢູ່ຈົນເຖິງເຮົາມາ ນັ້ນ ຈະເປັນທຸລະອັນໃດກັບເຈົ້າໜີ້.”

²⁴ແມ່ນສາວົກຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ເປັນພະຍານເຖິງເຫດການເຫລົ່ານີ້ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ບັນທຶກສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ແລະພວກເຮົາຮູ້ວ່າຄຳພະຍານຂອງຜູ້ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ²⁵ຍັງມີອີກຫລາຍສິ່ງທີ່ ພຣະເຢຊູ ຊົງກະທຳ ຖ້າຈະຂຽນໄວ້ຕາມລຳດັບທຸກປະການ ຂ້າພະເຈົ້າຄາດວ່າໝົດທັງໂລກກໍບໍ່ ມີບ່ອນພິ່ໄວ້ໜັງສືທີ່ຈະຂຽນນັ້ນ.